

Nguyên Thủy Thuần Sinh Thái

Contents

Nguyên Thủy Thuần Sinh Thái	2
1. Chương 1	2
2. Chương 2	3
3. Chương 3	5
4. Chương 4	6
5. Chương 5	8
6. Chương 6	9
7. Chương 7	11
8. Chương 8	12
9. Chương 9	13
10. Chương 10	15
11. Chương 11	16
12. Chương 12	18
13. Chương 13	19
14. Chương 14	21
15. Chương 15	22
16. Chương 16	23
17. Chương 17	25
18. Chương 18	26
19. Chương 19	28
20. Chương 20	29
21. Chương 21	30
22. Chương 22	32
23. Chương 23	34
24. Chương 24	36
25. Chương 25	37
26. Chương 26	39
27. Chương 27	40
28. Chương 28	42
29. Chương 29	43
30. Chương 30	45
31. Chương 31	46
32. Chương 32	48
33. Chương 33	49
34. Chương 34	52
35. Chương 35	54
36. Chương 36	55
37. Chương 37	58
38. Chương 38	59
39. Chương 39	61
40. Chương 40	63
41. Chương 41	64

42. Chương 42	66
43. Chương 43	68
44. Chương 44	69
45. Chương 45	71
46. Chương 46	72
47. Chương 47	74
48. Chương 48	76
49. Chương 49: Ngoại Truyện Sói Núi	78
50. Chương 50: Ngoại Truyện Mục Túc Và A Đan	80
51. Chương 51: Ngoại Truyện Mục Túc Và Con Sói Nhỏ	82

Nguyên Thủy Thuần Sinh Thái

Giới thiệu

Thể loại: Nguyên thủy, cường đoạt thủ hào, dã thú công x đáng yêu thụ, công sủng thụ, nhất kiến ch

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/nguyen-thuy-thuan-sinh-thai>

1. Chương 1

Mục Túc đang cùng mọi người trong bộ lạc trú ngụ gần bờ hồ của y đi săn thú, đột nhiên phát hiện bụi cỏ đằng trước có động tĩnh, hóa ra là một con gà rừng.

Mục Túc cầm lấy tảng đá từ từ nhích tới con mồi, lại không hề biết rằng bản thân cũng sắp sửa trở thành con mồi của một tên khác.

Mục Túc còn chưa hành động, cái tên đằng sau đã thành công bắt được y.

Lực chú ý của Mục Túc này giờ đều nhắm thẳng đến con gà, nào biết đằng sau lưng y lại có người đang đến gần. Cho đến khi bị một miếng da thú bịt miệng, lại cảm giác được thân thể bị người ta túm lấy, Mục Túc mới thét lên, hòng mong người trong tộc nghe thấy mà tới cứu y. Nhưng vừa mới hét được một tiếng thì đã bị người ta quăng xuống đất, dùng cái túi to bịt kín miệng mũi y.

Hậu quả của việc thiếu dưỡng khí chính là mất toàn bộ tri giác, chờ đến khi Mục Túc tỉnh lại, đã phát hiện cả người đã bị trói chặt vào thân cây gần bờ sông, còn có, một tên đen đen thân thể cường tráng ngồi xổm ở cách đó không xa.

“Ah!”

Mục Túc vùng vẫy, hừ hừ mấy tiếng, chỉ thấy cái tên đen thui cường tráng kia quay lại, nhe nguyên hàm răng trắng nhọn, tựa hồ như cái việc y tỉnh lại khiến hắn vui cực kỳ.

Người nọ đi tới sờ sờ mặt Mục Túc, gật đầu cười, sờ cằm cổ vuốt xuống vùng ngực, lại gật đầu cười.

Mục Túc đột nhiên sinh ra dự cảm không tốt chút nào, hần hình như không phải là người của bộ lạc y a?

“Ta tên Quang!”

Người nọ đột nhiên mở miệng nói, nghe giọng nói và ngữ điệu không giống như người của bộ lạc gần hồ.

Nhưng tóm lại thì vẫn có thể nghe hiểu.

Mục Túc lắc lư đầu, ý bảo Quang lời cái thứ đang ở trong miệng y ra, rồi từ từ mà nói chuyện.

Quang lấy thứ đang nhét trong miệng y ra ngoài.

“Ta tên Mục Túc, thuộc bộ lạc cách bờ hồ không xa, người sao lại muốn bắt ta? Cứ nói đi, chúng ta có thể từ từ thương lượng lại a.”

“Ta muốn tìm một người bầu bạn.”

“Bầu bạn? Người là người bộ lạc nào? Đầm nước thay thác nước?”

Mục Túc thử nói ra mấy cái tên bộ lạc gần đây.

Quang lắc đầu.

“Ta không thuộc bộ lạc nào cả.”

“Người là lữ nhân (người thích đi đây đi đó, không thuộc về nơi nào hết)? Người muốn tìm một người bạn sao? Ta không thích hợp rồi. Nhưng ta có thể quay về bộ lạc của ta tìm giúp người một người.”

“Ta đối với người cảm thấy rất hài lòng a.”

Quang đưa hai tay nâng mặt y lên.

“Người yên tâm. Ta sẽ trở thành một giống đực thực tốt.”

“Giống đực tốt?”

Mục Túc phát hiện lời mình nói ra giống y như tiếng côn trùng vo vo ve ve.

“Cha ta nói, khi mình cảm thấy thích được bảo hộ cho một người nào đó, thì đã đến lúc tìm cho mình một người bầu bạn rồi.”

“Nhưng mà, Quang, ta cũng là giống đực như người a. Chúng ta đều có ‘cây gậy’.”

Quang đưa tay xuống dưới hạ thân Mục Túc, sờ sờ dưới cái khố y mà tóm lấy ‘cây gậy’ đang treo lủng lẳng ở đó. Hần nhăn mặt một cái. Mục Túc thì thở ra một hơi, rốt cục cũng được thả ra rồi.

Quang bóp bóp thắt lưng Mục Túc.

“Khuôn mặt của người khiến ta rất hài lòng, làn da của người ta cũng rất hài lòng, cái vật phía dưới của người có thể tạm thời không cần chú ý tới.”

“A? Người muốn làm gì ta?”

“Vì phải chờ người tỉnh lại, ta đã phải nhẫn nại rất lâu rồi. Chúng ta hiện tại bắt đầu giao phối đi.”

2. Chương 2

Quang cởi bỏ dây trói trên người Mục Túc, sau đó đem y ôm vào trong ngực. Mục Túc giơ chân, hướng thẳng đến chỗ ấy của Quang mà đập xuống.

Nhưng còn chưa kịp động thủ, chân Mục Túc đã bị Quang bắt được.

“Không có ai nói cho người biết người không thể chống đối giống đực của mình sao? Người đừng có để cho ta phải nổi giận nha, Tiểu Mục Túc.”

Quang giơ cái chân của Mục Túc lên cao, bản thân thì lại ngồi xuống, ngược mặt lên, nghiền ngẫm nghiền cứu hạ thể của y.

Các nam nhân trong bộ lạc đều chỉ mặc một cái khố, còn lại thì chả có cái gì để che đậy cả.

Ngón tay từ từ mò tới hậu môn Mục Túc. Quang cười.

“Chỗ này có thể nhét vào này.”

Quang đã từng nhìn thấy động vật giao phối với nhau. Chỉ cần nhét cây gậy của mình vào cái động ở phía dưới thân người kia là được rồi, rất đơn giản a. Bất quá, nhìn bộ dáng hưng phấn của mấy con đực kia, giao phối khẳng định là một chuyện khiến người ta kích động.

Quang lật cái khố của mình lên, lộ ra cây gậy. Mục Túc tròn mắt nhìn cái hung khí cực kỳ dã man vô nhân đạo kia.

Cái kia so với cổ tay của y chỉ có hơn chứ không kém, đen sẫm, một sợi gân xanh to bản không ngừng giật giật kích động uốn quanh.

“Không nên nha! Chết người đó.”

“Không đâu.”

Quang vô cùng khẳng định nói. Lúc hắn nhìn thấy cảnh động vật làm với nhau, cái con phía dưới cũng kêu thét rất thảm nha, nhưng sau khi làm xong rồi thì không phải cả hai đều rất tốt đó sao.

Quang áp tới, Mục Túc dùng sức chống cự, nhưng vẫn không thể cản lại cái thân thể cường tráng của Quang đang đè ép lên mình. Quang thậm chí còn kéo Mục Túc lại để cho cái miệng đáng yêu của y nhích tới gần hung khí của mình.

Vừa nhét được đầu khố vào cửa hậu, Quang đã lộ ra một nụ cười khoe nguyên hàm răng trắng, Mục Túc thì khổ sở cắn răng muốn khóc.

“Ah!”

Mục Túc hét thảm một tiếng, dọa đám chim gần đó bay sạch.

“Tại sao?”

Tại sao, y cũng là giống đực mà, sao lại gặp phải một người không nói lý lẽ như vậy chứ.

Quang tìm được cửa vào, dĩ nhiên là thỏa mãn không ngừng ra sức rút vào sâu bên trong, thì ra cảm giác lúc giao phối lại thoải mái như vậy. Kéo cả hai chân Mục Túc đặt lên khuỷu tay mình, thân thể lập tức động lên phía trước, lại xâm nhập vào trong thêm chút nữa.

Mới dứt vào mấy cái, bắp đùi đã đụng vào thân cây, ba chân bốn cẳng cởi dây trói trên người Mục Túc ra. Vừa mới được giải thoát, Mục Túc đã bắt đầu giãy dụa, dương vật đang vùi sâu ở trong cái lỗ chật chội kia tuột ra ngoài.

Quang đang hưng phấn thì tròn mắt nhìn.

Bạn của hắn hình như rất không chịu nghe lời nha.

Dùng sức ôm người vào ngực, cố gắng kéo banh hai chân y ra mà nhét vào một lần nữa. Khí lực của Mục Túc không bằng người kia, dĩ nhiên là giãy không ra, nhìn thấy lông ngực rắn chần ở trước mặt thì lập tức nhào tới cắn.

Quang nổi giận.

Cái lợi của Mục Túc thì đang đau muốn chết. Da thịt của Quang rất rắn chắc, y cắn đến nghiến răng nghiến lợi vậy mà chỉ để lại một dấu răng cực kỳ nhạt trên ngực hắn.

Quang đẩy Mục Túc đến sát mé bờ sông. Y hoảng sợ túm chặt lấy cái người đang sắp sửa nổi đóa kia.

Quang từ từ áp tới, đặt y cố định tại ngay bãi sông. Kéo hai chân Mục Túc quấn quanh lên người, lần này y không dám từ chối, rất sợ Quang sẽ thật sự bóp cổ y cho đến chết.

Quang đắc ý chế chụ con mồi của mình, bắt đầu động thân tiến vào thân thể Mục Túc.

Rút ra rồi lại đút vào, đâm lên rồi lại đâm xuống, lại để Mục Túc nằm nghiêng một bên, tiếp tục từ tốn đút vào càng lúc càng sâu. Quang lần đầu giao phối liền nhận được cảm giác thoải mái, dĩ nhiên với cái thân thể cường tráng như hắc làm từ buổi trưa cho đến tối mịt là không thành vấn đề. Đáng thương nhất chính là cái thân thể không cường tráng bằng của Mục Túc, bị đâm tới mức muốn hôn mê luôn rồi.

3. Chương 3

Buổi tối tỉnh lại, Mục Túc phát hiện mình đang ở trong một sơn động, mơ mơ màng màng nhìn về phía phát ra ánh lửa ngay cửa động, y liền nhìn thấy Quang đang chăm chú nướng món gì đó.

Từ từ di động thân thể, Mục Túc vừa định ngồi dậy đã cảm thấy toàn thân như muốn rời ra từng mảnh.

Vừa đau vừa nhức. Nhưng người không có cảm giác nhóp nhép, hình như là đã có người giúp y tắm rửa rồi.

“Bạn tình của ta nên cường tráng thêm chút.”

Mục Túc giận nha, cầm lấy tảng đá dính đầy bùn nằm trên mặt đất, dùng hết sức tàn ném thẳng tới cái tên kia. Quang không kịp đề phòng liền bị đá đập trúng đầu, phát hỏa: nổi giận bồng bồng.

“Người làm cái gì? Ta vừa mới tắm rửa đó, nếu không phải thấy ngươi lúc giao phối bị ép khô rồi, ngươi có tin ta đánh ngươi không hả? Ta cho ngươi biết, chưa từng có người nào dám khiêu khích ta như thế.

Bởi vì ta có thể vật đầu hắc xuống như vật đầu một con gà.”

Mục Túc nhìn bộ dạng hung thần ác sát của hắc, sợ sệt nhích người dựa vào thạch động, tự mình co rúm người.

Quang cầm lấy một con gà vừa nướng chín, đưa đến trước mặt Mục Túc.

“Cho ngươi ăn trước đó. Ngươi thiếu chút nữa hại chúng ta không có bữa tối để ăn rồi, cũng may mà còn có nước, rửa bùn dính phía trên là có thể ăn.”

Mục Túc thấy hắc không động thủ, có vẻ do dự. Hắc sao lại có lòng tốt như vậy để cho mình ăn trước?

Lúc còn ở trong bộ lạc, thức ăn thường được nhường cho con nít và phụ nữ ăn trước, sau đó thì tới đầu lĩnh, vu sư, tộc nhân có địa vị, sau cùng mới đến bọn y. Mục Túc mặc dù thường xuyên phải ra ngoài săn thú, nhưng đã lâu rồi không được ăn một miếng thịt nào, đa số khi đến lượt y được chia phần thì chỉ còn lại xương cốt. Y chỉ có gặm mút xương mà ăn với cơm thôi.

“Cái này cho ta?”

Mục Túc xác nhận lại một lần.

“Cho ngươi ăn trước.”

Mục Túc sợ Quang đổi ý, lập tức đoạt lấy, lang thôn hổ yết mà ăn.

Mục Túc ăn no, sờ sờ cái bụng nhỏ đang nổi một cục tròn vo, thỏa mãn ợ một cái. Quang đưa tới một cái túi da đựng nước, y lại uống một hơi. Cơm no nước đủ, Mục Túc liền lộ ra bộ mặt thỏa mãn, giờ mà bắt y chết y cũng nguyện ý.

Mục Túc nhìn Quang. Hắc cho mình ăn no như vậy, là còn có mục đích khác sao? Nghe nói có một vài bộ lạc thường vỗ béo con mồi trước rồi mới động thủ a.

Mục Túc nhìn thật kỹ từng động tác của Quang. Chỉ thấy Quang xoa mái tóc đen bóng xuống đằng sau lưng, da thịt rắn chắc được ánh lửa chiếu rọi càng bóng loáng hơn. Vừa nhìn cũng biết rất cứng rắn a.

Mục Túc nghĩ, muốn đánh y bất tỉnh nhân sự, chỉ cần một cú cũng đủ đô rồi.

Quang thấy vào đồng lửa thêm mấy khúc củi. Đi tới.

Mục Túc theo phản xạ rút người ra phía sau.

Quang ngồi xuống bên cạnh y, bắt đầu ăn đồ Mục Túc ăn còn dư lại.

Mục Túc hít sâu một hơi.

“Người muốn làm gì ta?”

Quang ngẩng đầu quái dị nhìn y, còn hỏi hấn làm gì y hả, hấn không phải đã nói rồi sao? Muốn y làm bạn tình của mình cùng mình giao phối. Hơn nữa, giao phối cũng đã xong rồi, hấn đã xem y như là bạn tình của hấn luôn rồi, nếu không mắc mớ gì hấn phải đợi y ăn nó xong rồi hấn mới ăn?

“Chúng ta không phải đã giao phối qua rồi sao? Người bây giờ là bạn tình của ta.”

“Ta không muốn. Ta muốn trở về với các tộc nhân của ta.”

Quang ngẩng đầu trừng mắt nhìn Mục Túc.

“Người bây giờ là của ta.”

Quang hiện tại đã đem toàn thân cao thấp của Mục Túc trở thành vật sở hữu của riêng mình.

Mục Túc giống như là nai con bị một con gấu đen khổng lồ dọa sợ đến mức động cũng không dám động. Nhưng trong lòng không ngừng gào thét, ta phải đi về, ta muốn về bộ lạc của ta, ta muốn chạy trốn.

Mục Túc không tỏ vẻ phản kháng, không la cũng không hét. Điều này khiến Quang rất là hài lòng, vừa ăn vừa nhìn Mục Túc cười. Tỏ vẻ tán thành. Quang đối với người bạn tình này thật là hài lòng lắm a.

4. Chương 4

Ăn no, Quang lại cùng Mục Túc chơi trò chơi xương, thỉnh thoảng rờ rẫm cầm lấy một miếng xương chơi lẫn nhau, cười đến cực kỳ đắc ý.

Thực hài lòng, con mồi này, quả là hài lòng.

“Hi hi!”

Quang cười hi hi ra tiếng với Mục Túc khiến y có chút sợ sệt, co rút người quay mặt đi chỗ khác.

Bốn phía dần dần rơi vào yên tĩnh, chim chóc đều đã về nhà mà ngủ cả rồi. Đêm khuya, Mục Túc ăn no bắt đầu cảm thấy mệt mỏi ngáp lấy ngáp để. Chỉ có Quang là còn có tinh thần, không ngừng xoa đầu Mục Túc.

Mục Túc từ từ nằm xuống, y muốn ngủ, phải dưỡng lại sức để mai còn chạy trốn nữa.

Mục Túc nằm xuống không lâu thì cảm giác được Quang đang sờ sờ thân thể của y. Đầu tiên là gương mặt sau tới cổ và xương quai xanh. Thần kinh của Mục Túc lại bắt đầu căng ra rồi.

Quang nằm xuống đằng sau Mục Túc, đưa một tay qua ôm lấy thân thể y, tay còn lại thì không ngừng lướt trên bụng Mục Túc. Bàn tay cực kỳ thô ráp của Quang không ngừng xoa nắn vùng da bụng mịn màng của Mục Túc khiến y cảm thấy có chút không thoải mái.

Mục Túc bắt lấy tay Quang. Quang đổi sang chơi đùa với các ngón tay Mục Túc.

Đôi môi ướt át của Quang dịu dàng chạm lên bả vai Mục Túc. Mục Túc lắc bả vai, tránh né, hấn lại chuyển sang vị trí khác, lại né. Quang cười cười, bắt đầu chơi trò đùa dai với bả vai y.

“Ah!”

Mục Túc hét thảm một tiếng, khóc rống trong lòng.

(Ồ ô! Ta cuối cùng lại bị ăn nữa sao?)

Mục Túc bị Quang dọa đến động cũng không dám động. Hoàn hảo, Quang chẳng qua chỉ là gặm cắn liếm láp thân thể y thôi. Quang liếm liếm vài cái lên cổ khiến Mục Túc cảm thấy có chút ngứa, liền lấy tay chùi qua cái chỗ hấn vừa liếm. Quang vẫn tiếp tục liếm không ngừng khiến Mục Túc cực kỳ thắc mắc.

“Người muốn làm gì?”

Trước khi ăn y, hấn muốn nếm thử coi đủ gia vị chưa hả?

“Muốn chơi cùng với người, nhưng người lại không thèm nói chuyện với ta. Ta rất thích làn da bóng loáng non mịn của người a.”

“Người cứ như vậy, ta không thể ngủ được.”

“Vậy thì đừng có ngủ, chúng ta lại giao phối đi.”

Mục Túc vừa nghe thấy hai chữ “giao phối” liền bắt đầu giãy dụa khỏi vòng tay của Quang, ngồi bật dậy.

“Ta không phải đã nói rồi sao? Ta cũng là giống đực. Người không nên tìm một tên giống đực làm chuyện giao phối a. Chúng ta có cố gắng giao phối bao nhiêu lần cũng không có khả năng có đời sau.”

“Thì có vấn đề gì đâu a, con nít rất khó nuôi, ta không muốn nuôi, nhưng ta thích cảm giác giao phối.”

Quang nổi hứng, bò qua chỗ Mục Túc. Y lấy tay chống đỡ, chân cũng tự động dịch lui về sau mấy bước, xoay người muốn đứng lên chạy trốn, nhưng còn chưa kịp đứng lên thì đã bị Quang túm được chân, dùng lực kéo một cái, Mục Túc lập tức biến thành hình chữ đại nằm sấp trên đất.

Quang ngồi xuống giữa hai chân Mục Túc, lật cái khối mỏng manh của y lên, dùng lực niết cái mông y, xúc cảm thật tốt quá a. Nhưng Mục Túc thì lại đau đến mức phải la to.

“Buông tay, đau quá!”

Quang nhấc người ra khỏi thân thể Mục Túc một chút, y cố gắng bò dậy, hai đầu gối chống xuống mặt đất, giơ lên cái mông hiện tại đang bị hấn chế trụ.

Quang chen đầu vào hai giữa hai chân Mục Túc, liếm lấy hạ thân y, ngay cả hai túi cầu nhỏ nhỏ cũng bị liếm. Mục Túc kích động tới mức thân thể khẽ run rẩy.

“A....A!”

Mục Túc tách hai chân ra, chu mông ra sau để Quang dễ dàng liếm hơn.

“Xem ra giống cái quả thật rất thích được liếm hạ thể a.”

Quang chôn mặt ở phía dưới, dương dương tự đắc nói. Mục Túc đang trong cơn kích động làm sao có thể nghe được, mơ mơ màng màng mà đáp lại.

“Ừ!”

Mục Túc cảm giác hạ thân đang sưng cứng lên, thế là đưa tay xuống dưới tự mình cầm tự mình xoa bóp.

Cái bản năng nguyên thủy này thật khiến y cảm thấy thống khổ quá đi, y muốn phát tiết ra quá.

Quang quỳ thẳng dậy, tự lật khối mình lên, lộ ra bộ phận tráng kiện đang cương đến cứng ngắc kia, nhắm thẳng ngay vào cái lỗ duy nhất ngay tại mông của Mục Túc mà đâm vào.

“A!”

5. Chương 5

Mục Túc hét thảm một tiếng, không còn chút sức lực xém chút ngã nhào xuống đất.

Quang đưa một tay ôm thắt lưng Mục Túc nâng lên.

Mục Túc quay đầu mắng to.

“Cầm thú!”

Mục Túc một là tức giận, hai là đau đớn, ba là muốn phát tiết cho nên không cần biết gì, đưa tay đập lên mặt hấn một phát.

Quang động động, cố gắng tìm kiếm vị trí khiến cho mình thoải mái nhất.

“Ta là cầm thú? Vậy ngươi là thú nhỏ sao. Ta thích con thú nhỏ là ngươi lắm nga. Tiếng kêu của ngươi khiến ta cực kỳ hưng phấn. Kêu nhiều thêm chút đi.”

Quang vỗ chạn chát vào mông đít Mục Túc, rốt cục cũng được nguyên ý, nghe Mục Túc a a kêu la vài tiếng.

Hơn nữa, mỗi lần Mục Túc kêu lên một tiếng, hậu môn sẽ co rút lại một lần, lại khiến Quang thêm một lần nữa được hưởng thụ cảm giác khoái nhac.

Một con thú giống đực bắt buộc phải có năng lực thỏa mãn giống cái của mình, giống như quốc vương của một quần thể vậy, một con giống đực ở trong kỳ động dục phải thỏa mãn mấy con thậm chí vài chục con cái, hơn nữa để làm một quốc vương của một quần thể, con đực kia phải là con đực cường hãn nhất.

Quang vô cùng cố gắng trở thành một con đực tốt. Mục Túc kêu càng lớn, hấn càng có cảm giác thành tựu. Một con đực tốt chính là phải để cho bạn tình ở dưới thân thể mình gào thét mới có thể chứng minh bản thân rất cường hãn, tuyên cáo quyền lợi.

“A!”

Mục Túc mỗi lần bị dương vật Quang nhét sâu vào thân thể là một lần thét đến phá họng.

Bắp đùi rắn chắc của Quang không ngừng vỗ phạch phạch vào cái mông trắng nõn của Mục Túc.

Mục Túc cuồn loạn lắc đầu thét.

“Không cần, không cần.”

Quang phải vừa quỳ vừa hoạt động quá lâu, cảm thấy có chút mệt mỏi, liền kéo cái mông của Mục Túc cùng mình ngồi xuống.

Tách hai chân Mục Túc ra xa thêm chút, Quang lại bắt đầu động mạnh từ dưới lên.

“Ô ô!”

Mục Túc nức nở. Quang xoay đầu y lại, liếm lấy nước mắt của y.

“Đừng khóc. Ta sẽ làm một con đực thực tốt, chiều cố ngươi.”

“Ô ô, ta có khác gì đâu. Ta cũng là giống đực mà.”

Mục Túc kiên trì bảo mình là giống đực, cho dù trong tộc chả có miếng tiếng tăm gì. Nữ nhân trong tộc lại thích những tên cường tráng, loại giống đực y thì nữ nhân lại không thích. Nhưng dù sao thì bản thân giống đực cũng phải có tự ái nho nhỏ của mình chứ.

Mục Túc cố nén buồn ngủ, đợi Quang ngủ, không ngừng nghe ngóng tiếng thở trầm đều của hấn. Đến lúc mặt trời mọc, Quang vuốt ve người y vài cái liền cầm lấy vũ khí chạy ra ngoài, chắc là đi tìm thức ăn.

Mục Túc chờ cho tiếng bước chân đi xa rồi mới bò dậy. Tại cửa sơn động có một dòng suối nhỏ, nói cách khác, thượng lưu của dòng suối này chính là con sông. Bộ lạc của bọn y nằm ngay thượng lưu con sông, Mục Túc chỉ cần nhắm phương hướng ngược chiều của dòng suối là có thể về nhà.

Mục Túc vừa đi vừa cảnh giác nhìn bốn phía. Những tên đực rựa trong tộc bọn y hẳn là đang đi săn thú tại bờ bên này rồi, y hi vọng có thể đụng trúng được một người quen nào đó.

Đồng cỏ phía trước có hơi lay động, Mục Túc lập tức nấp, sau đó y lại thấy có thanh mâu dài thấp thoáng bên trong, nhìn mảnh vải quần quanh đầu mâu, tộc nhân của hắn a.

Mục Túc nhảy ra hô to.

“Mọi người, ta là Mục Túc, ta tìm các người đã lâu ời.”

Mục Túc vừa muốn chạy tới, liền nhìn thấy một con mãnh hổ từ trong bụi cỏ nhảy ra, trên mõng còn cắm theo mấy cây trường mâu.

Mục Túc bị dọa đến chân nhũn nhão, mắt thấy mãnh hổ từng bước từng bước nhào tới, y ngay cả xoay người chạy trốn là gì cũng quên tuốt luốt.

Đột nhiên, trong bụi cỏ nhảy ra một tiếng, tay nên một thanh kiếm đá đâm thẳng vào cổ mãnh hổ, đồng thời thét lên.

“Mục Túc chạy mau! Quay về! Quay về sơn động đi!

“Quang!”

Mục Túc gọi một tiếng, mắt thấy Quang và mãnh hổ dây dưa cùng một chỗ, do dự có nên tới trợ giúp hay không, nhưng nhìn con mãnh hổ không ngừng hung dữ nhe răng thì thiếu chút y đã tè ra khó mắt rồi.

Mục Túc xoay người chạy một hơi trở về sơn động, đốt nguyên một đồng lửa rồi rúc vào trong.

Ước chừng đến trưa, Mục Túc mới có chút khổ sở nghĩ, Quang nhất định đã bị con cọp đó ăn sạch không còn mảnh xương trở về rồi. Tuy y không thích Quang, nhưng dù sao Quang cũng là vì cứu y cho nên hắn mới cùng con hổ đó vật lộn a.

6. Chương 6

Mục Túc cũng có chút tự trách tại sao bản thân lại nhát gan như vậy, y có phải là giống cái dâu.

Mục Túc nhích gần đến đồng lửa, Quang ơi là Quang, người ngàn vạn lần không thể chết như vậy a. Đợi đến sáng mai, khi con cọp kia đã đi xa, y sẽ quay lại chỗ kia, tìm không thấy xác thì cũng phải tìm cho ra vài giọt máu của hắn, giúp hắn làm nắm mồ, coi như là báo ân đi.

Gần đến hoàng hôn, Mục Túc lại nghe được bên ngoài có tiếng động gì đó, không biết là cái gì đang đến đây nữa.

Mục Túc đưa mắt nhìn ra ngoài cửa động, liền thấy con cọp bụi chẳng đang tiến về phía này. Phản ứng đầu tiên của Mục Túc chính là: nó đuổi tới nơi rồi.

Mục Túc giờ một cây củi còn đang cháy lên đằng trước người, mồ hôi lạnh không ngừng chảy ròng ròng.

Tới ngay trước mặt rồi!

“A a a!”

Mục Túc hoảng sợ tới mức vừa nhắm tịt mắt vừa không ngừng quát lung ta lung tung cả lên.

“Phốc!”

Chợt có một tiếng động nặng nề như là thứ gì đó đập mạnh xuống mặt đất vang lên ngay bên cạnh Mục Túc.

“Con cạp này nặng quá. Vì muốn khiêng nó về đây, ta phải tốn không ít khí lực nha. Mục Túc, Mục Túc, người không sao chứ?”

Mục Túc mở mắt ra, hình ảnh đầu tiên y nhìn thấy chính là đôi mắt của Quang, hấn đang nghiêng đầu nhìn y.

“A! Người là người hay là ma vậy?”

Quang dùng tay vỗ vỗ mặt Mục Túc.

“Ta thấy ngươi là sợ đến hồ đồ rồi. Người trước kia đi săn chưa bao giờ sợ hổ sao?”

“Dĩ nhiên là có!”

Mục Túc không còn lo lắng nữa. Nhưng y chưa nói hết, trước kia là cùng mười mấy người cùng nhau tấn công một con a, hơn nữa, nếu không phải do nó quấy nhiễu cuộc sống của tộc nhân, bọn họ cũng không bao giờ muốn tác chiến với loại mãnh thú cỡ bự này. Bởi vì mỗi lần đánh là một lần thương vong vô số.

“Vậy thì còn có gì mà sợ chứ? Chỉ là một con môi thôi mà. Ta thì không thích săn loại con môi này, quá lớn, nếu phải ăn hết trong một bữa thì tiêu hóa không nổi. Hơn nữa, thịt hổ ăn không ngon, ta có thứ tốt hơn cho người a.”

Quang ném cho Mục Túc cái túi da đựng nước, ý bảo Mục Túc uống một ngụm xem.

“Máu hổ!”

Trong bộ tộc nguyên thủy, máu của động vật này được xem là thứ có thể hồi phục lại sinh khí, uống vào thì có thể khôi phục lại sinh khí cùng sức mạnh trong một thời gian ngắn. Chẳng qua là rất khó lấy được máu hổ, hơn nữa sau khi hổ chết được một thời gian nhất định sẽ không còn chảy máu nữa.

“Ừ! Ta uống nửa túi rồi, cho người nửa túi, nhớ phải uống hết.”

“Con hổ kia là do một mình ngươi giết sao?”

“Ừ, ta phải đấu với nó rất lâu nha. Bất quá, ta phát hiện nó hình như đã bị thương từ trước. Ta ở gần đó nhìn thấy, hình như con hổ này vì phá phách địa bàn của tộc nhân sống, giết chết rất nhiều người, những người đó đâm nó bị thương xong cũng nhổ trại đi rồi.”

“Tộc nhân của ta. Ta muốn trở về xem chỗ kia một chút.”

“Đợi đến sáng hôm sau đã, ta sẽ dẫn ngươi đi. Tối nay chúng ta sẽ ăn thịt hổ. Nấu canh thịt hổ đi. Người đi nấu nồi nước. Ta đi làm sạch thịt hổ.”

Quang hăng hái bừng bừng chạy tới bóc da bóc thịt lẫn bóc xương hổ. Mục Túc chỉ dám đứng ngay cạnh đồng lửa mà nhìn. Con hổ tuy đã chết rồi nhưng uy mãnh của nó vẫn còn đó, chỉ cần nhìn răng nanh của nó thôi cũng đã khiến y run như cây sậy.

Mục Túc thấy Quang nhổ rằng hổ rồi chôn xuống đất, y liền nhỏ giọng nói một câu.

“Không phải là người mà.”

Mục Túc chính là đang nói Quang. Một mình cũng dám đối chiến với một con hổ uy mãnh như vậy. Hấn so với bất kỳ người nào trong tộc cũng đều cường hãn hơn, một chút cũng không giống người, nói hấn giống gấu đen thì có vẻ hợp lý hơn.

Quang nhìn Mục Túc, sau đó liền quyết định đem da của con hổ làm thành một cái đệm, sau này nếu phải ngủ trên mặt đất thì cũng không sợ bị nhiễm lạnh nữa rồi. Tối hôm qua Mục Túc nằm trong lòng Quang, cứ đơ cả người, có lẽ bị lạnh.

Răng nanh giữ lại, ngày mai kiếm thêm khúc gỗ làm thành hai cây đao có thể dùng để cắt thịt.

Còn dương vật và hai túi tinh hoàn của nó, Quang chép chép miệng, hần muốn giữ lại ăn a, sau đó, hắc hắc! Nhìn qua Mục Túc một cái, ăn xong rồi, cái ấy của hần nhất định sẽ vừa cứng vừa dai dẳng tinh thần a, y nhất định sẽ khóc thét lên cho mà xem.

7. Chương 7

Đêm hôm đó, máu hổ rớt cục cũng phát huy tác dụng. Đêm đã khuya nhưng Mục Túc một chút cũng không muốn ngủ, cả người nóng ran. Y định đến khe nước nhỏ, vùi mặt vào đó cho đỡ cơn nóng. Vừa quay đầu liền thấy Quang đang nhảy lên nhảy xuống không ngừng, chẳng biết là đang làm cái nghi thức cầu lễ quỷ quái gì.

“Người làm cái gì vậy?”

“Hoạt động làm ấm thân thể, chuẩn bị giao phối.”

“A!”

Mục Túc trợn mắt há hốc mồm nhìn Quang. Cái gì làm vận động trước khi giao phối? Nơi này trừ Quang ra thì chỉ có mình y, như vậy, hình như người sắp sửa giao phối với cái tên đang làm nóng người kia không phải là y thì là ai?

Mục Túc chậm rãi đến khe nước nhỏ, đối diện với khe nước này là rừng rậm. Mục Túc cẩn thận suy nghĩ: đêm khuya chạy vào rừng nguy hiểm hơn hay là chờ Quang làm nóng người xong lại áp y xuống đất nguy hiểm hơn nhỉ? Cùng Quang ở chung hình như không có nguy hiểm đến tánh mạng, nhưng nếu chạy vào rừng rậm mà không có đuốc thì cũng khó nói lắm.

Mục Túc dùng sức vốc nước lên mặt, thật là hèn yếu mà.

Tiếng lầm bầm lầu bầu của Quang ở đằng sau vang lên.

“Chắc là được rồi, hoạt động này giờ cũng lâu rồi.”

Mục Túc xoay người lại. Cái tên Quang cảm thú kia không biết từ lúc nào đã lật khó lên, dương vật trắng kện của hần đang cương cứng thẳng tắp chào cờ giữa không trung.

Quang cầm cây thịt của mình lắc lắc mấy cái, độ cương cứng không thua gì cái của con hổ kia đâu. Mục Túc lúc này mới nhớ, vừa rồi Quang quyết liệt không chia phần dương vật và tinh hoàn cho y, còn an ủi nói, y không cần dùng mấy thứ này.

Quang từng bước từng bước đến chỗ Mục Túc. Nhìn thấy cái hung khí kia còn muốn sung mãn cương cứng hơn tối hôm qua, Mục Túc bất giác lui ra đằng sau, không ngờ chân lại dẫm trúng khe nước.

Quang dễ dàng bế y lên đặt lên tấm da hổ đang trải ở dưới đất. Quang giang hai chân, đứng trước mặt Mục Túc, hài lòng nhìn Mục Túc nằm trên tấm da hổ. Thật hợp.

Mục Túc vẫn không ngừng nhìn chăm chăm vào cái ấy của Quang, mấy nam nhân vật anh dũng kia có phải cũng hùng vĩ giống vậy không?

Bóng đen phủ chụp xuống người. Lần này, Mục Túc không phản kháng, Quang đã cứu y, hơn nữa một mình cũng có thể chế phục được hổ, làm ra mấy động tác phản kháng kia quả là dư thừa.

Mục Túc tùy ý để hần đâm từ trên xuống, từ trái qua, sau đó lại từ dưới lên, bất kỳ động tác nào mà hần có thể nghĩ ra y đều nhất nhất làm theo.

Cuối cùng, Quang thậm chí còn vượt ve, bế y lên trong khi cây thịt của hần vẫn còn nhét sâu trong người, để cho y vòng tay qua cổ rồi từ từ vừa dạo vòng quanh đồng lửa vừa trừu dập kịch liệt. Mục Túc cuối cùng cũng mơ hồ mà nhìn đồng lửa.

“Ta nhìn không được rồi, khát quá.”

Mục Túc chỉ kịp nói hết câu liền ngất. Quang kịp thời ôm chặt lấy eo Mục Túc, cố gắng sắp nhanh hết mức có thể rồi bắn toàn bộ tinh hoa một giọt cũng không lãng phí vào trong thân thể Mục Túc.

Đặt Mục Túc lên tấm da hổ. Quang cho thêm củi vào đồng lửa, đến khe nước hóp lấy một ít nước, quay về cho y một cái hôn nóng bỏng, đem toàn bộ nước trong miệng truyền qua cho Mục Túc, bứt một đồng lá đập lên người Mục Túc, như vậy y sẽ không bị lạnh lại có thể giải được nhiệt nóng trong người.

Làm xong hết mọi chuyện, Quang nằm xuống bên cạnh Mục Túc, hạ thể vẫn lơ lửng trong không khí, vẫn còn cương cứng, vẫn còn rất muốn làm a. Quay đầu nhìn về mặt mỗi một rất đáng thương của Mục Túc một chút, Quang kéo tay Mục Túc đặt lên cây thịt của mình, sau đó đưa hai tay bao trùm lấy tay y không ngừng tự ma sát dương vật bắn thêm một lần nữa.

“Vù vù! Mục Túc, Quang thích ngươi nhất, hắc hắc.”

8. Chương 8

Quang đã sống rất nhiều năm trời không hề có một người nào ở bên cạnh, ngay cả một người bạn cũng không.

Ngay từ lần đầu tiên hắn nhìn thấy Mục Túc liền cực thích người này. Không biết có phải vì do sinh trưởng gần sông hay không, Mục Túc có một làn da nõn nà mịn màng, một gương mặt nhỏ nhắn thanh tú chỉ lớn bằng bàn tay của hắn. Thời điểm hắn nhìn thấy Mục Túc chính là lúc y đang rón rén tới gần con gà rừng. Mặc dù Quang cảm thấy cái kiểu rón rén tới gần ấy con gà rất ngu ngốc(thực tế chỉ cần dùng tảng đá hay trường mâu từ xa nhắm ném là được), nhưng từng bước đi từng cái đánh tay của Mục Túc lại khiến hắn không khỏi cảm thấy đáng yêu, khiến cho cái chỗ ấy của hắn có cảm giác hưng phấn cực kỳ.

Đây là lần đầu tiên kể từ khi Quang trưởng thành có một loại cảm giác như vậy, thế là hắn không chút do dự trùm lên đầu Mục Túc cái bao da tím y đi.

Quang đối với bản lĩnh săn thú của mình rất là đắc ý, nhìn Mục Túc đang ngủ say, y là con mồi mà hắn ưng ý nhất. Hắn lặng lẽ dựa vào người Mục Túc, hôn mặt y, nơi này hôn một chút nơi kia hôn một chút, hôn đến nhện không được mà cắn một cái khiến Mục Túc đau tỉnh thét lên.

“Còn để cho người ta sống không a!”

Quang biết điều lại quay trở lại nằm bên cạnh Mục Túc, sau đó hắn lại nghe thấy tiếng khóc của Mục Túc truyền tới.

“Ô ô! Ta sao lại xui xẻo như vậy a, gặp phải một con gấu đen động dục.”

Quang cảm thấy hắn mới là người bị ức khuất nha. Hắn mới làm có bảy lần, còn chưa hết hứng mà, nhìn thấy Mục Túc mỗi một cho nên hắn mới nhịn nhịn xuống đó.

Quang ngồi dậy ngó ngó thân thể mình một cái! Da thịt sáng loáng nha. Hắn có chỗ nào giống gấu đen.

“Chỗ đó của ta đâu có nhiều lông giống gấu đen đâu a.”

Mục Túc cào đất.

“Lợn lòi, động dục như con lợn lòi.”

“Lợn lòi dục có thể bắt lợn lòi cái làm cả đêm, ngươi đâu có bị ta làm suốt đêm đâu.”

Nói đến đây, Quang liền giận, nắm lấy đám cành lá phủ lên bụng, ngả đầu ngủ. Để mặc Mục Túc ở bên cạnh còn tức đến nghiến răng.

Hôm sau, Mục Túc đến trưa mới tỉnh lại, mở mắt ra liền nhìn thấy chủ thủy làm từ răng nanh hổ đang cắm trên đám bùn gần khe nước. Quang đã tỉnh lại từ lâu.

Mục Túc ngồi dậy, lắc lắc đầu cho thanh tỉnh hơn.

“Mang ta đến chỗ tộc nhân ta ở. Người đáp ứng ta rồi.”

“Người đi nổi sao?”

Mục Túc muốn đứng lên nhưng vừa động thì chân liền mềm nhũn ngồi phịch xuống, trong cơ thể còn chảy ra cái gì đó khiến bên trong khổ vừa ướt vừa dính như hồ dán.

Quang nhìn dáng vẻ chật vật của y, lập tức ngồi chồm hổ xuống, đưa lưng về phía y.

“Lên đây đi. Ta công người đi. Mặc dù ta nghĩ chỗ đó không còn ai sống nữa rồi, nhưng ta đã đáp ứng người thì ta sẽ làm đến cùng.”

Mục Túc ôm lấy cổ Quang, đi ven theo dòng suối nhỏ mà hướng lên thượng du.

“Chỗ kia thấy máu không?”

Mục Túc rất sợ thấy thi thể của các bạn y, y sẽ rất thương tâm, hỏi thăm trước một chút coi như để chuẩn bị tâm lý.

“Có, nhưng không biết là của người hay của hổ, ta thử lần theo chuỗi vết máu đó cũng chỉ thấy con hổ kia.”

“Có lẽ bọn họ không có chuyện gì đâu.”

Mục Túc ôm chặt lấy cổ Quang, lẽ ra y nên cảm thấy mất bình tĩnh mới đúng, nhưng không hiểu sao cùng người cường hãn như Quang ở chung, lại cảm nhận được nhiệt độ ấm áp của hắn, y lại cảm thấy mình rất an tâm, đó là loại cảm giác cho dù y có cùng ở chung một chỗ với tộc nhân cũng không có được.

Khi đến được chỗ tộc nhân của y từng ở qua, trên mặt đất quả thật có vài vũng máu, còn có một bãi tro, có thể thấy chỗ đó từng được chất một đống củi lửa cháy bập bùng. Vết máu phân ra làm hai hướng, một hướng về dòng suối nhỏ, theo như hắn nói thì đó là vết máu hắn lần theo con hổ kia. Còn về thứ hai, Mục Túc quyết định đi xem xem.

Bọn họ đi không xa lắm liền phát hiện hai nắm mồ vừa mới đắp, xung quanh có vài nhánh cây và tảng đá cố định lại gò đất, Mục Túc ngồi xổm xuống.

“Nguyên.”

Mục Túc đang buồn bã trước nắm mồ, đột nhiên Quang phát hiện có cái gì đó đang áp tới gần, hắn liền kéo Mục Túc nằm úp sấp trong bụi cỏ.

9. Chương 9

“Đúng là ở đây mà. Nguyên và Khê đều được chôn ở bên kia, ta không nhớ sai đâu.”

“Còn Mục Túc đâu? Y không được chôn cũng không đi cùng với các người. Chuyện gì xảy ra vậy?”

“Lúc chúng ta ở trong rừng săn thú, y đột nhiên biến mất. Ta nghĩ cái tên đó đã lạc đường rồi.”

“Tiểu đội tộc nhân của chúng ta càng ngày càng ít.”

“Đúng vậy, thủ lĩnh.”

Mục Túc nghe thấy tiếng của thủ lĩnh, liền muốn thét lên. Nhưng không ngờ lại bị Quang bịt chặt miệng lời đi.

“Ah!”

Mục Túc vừa rên lên đã bị Quang lôi đi. Hai người kia nghe thấy thanh âm xào xạc liền chú ý tới.

“Bên kia có cái gì đó ở?”

Mấy tộc nhân đuổi theo, Quang bởi vì Mục Túc mà tốc độ chạy có phần chậm chạp, rất nhanh đã bị tộc nhân của Mục Túc bao vây.

Quang ôm chặt cứng Mục Túc vào lòng, đưa một tay lấy ra một thanh chủy thủ làm bằng răng nanh giắt ở bên hông.

“Là Mục Túc!”

Mấy người nhìn thấy y liền kêu lên, thủ lĩnh của bọn họ cũng đã chạy tới nơi rồi, nhìn thấy Mục Túc bị Quang ôm chặt liền hỏi.

“Người là người nào?”

“Ta tên Quang.”

“Quang? Người sao lại bắt tộc nhân của ta?”

“Mục Túc là người bầu bạn ta sẵn được. Y là của ta.”

Quang ôm chặt Mục Túc vào lòng, ý bảo ai cũng không thể cướp y đi.

Thủ lĩnh suy nghĩ một chút. Cái tên Quang này, hình như đã nghe qua ở đâu rồi.

“Người biết thủ lĩnh Yến tộc không?”

“Người nói cái bộ lạc du mục kia sao? Ta không thích cái bộ lạc đó.”

“Thủ lĩnh Yến tộc rất thích người. Hắn nói một mình người có thể săn cả một con hươu đực trên đầu có gác sừng cực lớn, còn đem thịt chia cho bọn hắn ăn. Hắn nói người là tên cường hãn nhất.”

“Nếu hắn không lừa gạt ta, ta mới không thèm chia mỗi cho bọn hắn.”

“Sao lại như vậy, chẳng lẽ người đành lòng để cho người già trẻ nhỏ chịu cái đói khổ sở mới đem thức ăn chia cho bọn hắn sao?”

“Là do hắn cố ý bảo đám người già trẻ nhỏ đi ngang qua lúc ta đang nướng thịt.”

Mặc dù rất cục mịch vẫn mềm lòng mà chia đồ ăn cho mấy người kia, nhưng Quang vẫn cảm thấy cái tên tộc trưởng Yến tộc đó rất gian trá.

“Nếu đổi lại người gặp được tộc nhân của ta, người có phải sẽ giúp chúng ta giải quyết khó khăn hay không?”

“Khó khăn gì?”

“Chung quanh đây có một con hổ. Trước đó không lâu, nó đã đến đánh lén tộc ta, cắn chết hai người. Con hổ kia cũng đã bị tộc nhân của ta đâm bị thương rồi. Ta nghĩ nó vẫn còn đang lẩn quẩn gần đây, có thể giúp chúng ta bắt nó được không? Ta muốn dùng đầu của nó tế các tộc nhân của ta. Những thứ khác của con hổ, người có thể lấy hết.”

Quang giơ cao chủy thủ trong tay.

“Con hổ kia đã bị ta giết chết. Ta dùng răng của nó làm cái chủy thủ này. Bữa ăn tối hôm qua của chúng ta chính là nó.

“Hổ!”

Bên cạnh truyền đến tiếng hít khí.

“Một mình người giết.”

Thủ lĩnh nhìn chủy thủ lại nhìn Mục Túc đang nằm trong lòng Quang. Hắn biết rất rõ tộc nhân của mình, Mục Túc chỉ cần thấy răng nanh hổ là sợ đến mất mật, chắc chắn không phải là kẻ trợ thủ cho hắn.

“Giống như người nói, ta phát hiện nó đã bị thương cho nên mới dễ dàng giết chết. Còn về chuyện bái tế tộc nhân người, ta đồng ý đem đầu hổ, thịt hổ và xương hổ giao cho các người. Nhưng răng nanh và da hổ ta muốn giữ lại.”

Tộc nhân xung quanh lộ ra biểu tình vui mừng, không cần liều mạng đi giết nó nữa rồi.

“Yến tộc nói không sai, người rất lớn mật.”

“Không có gì, đi theo ta, ta đem toàn bộ đồ treo lên cây rồi.”

Quang ôm Mục Túc dẫn bọn họ đến sơn động gần đó.

Thủ lĩnh từ đầu tới đuôi đều quan sát Quang và Mục Túc. Mục Túc giả dựa muốn cùng đi trong đội ngũ tộc nhân của y, nhưng Quang lại ôm chặt không tha, dù Mục Túc giả dựa lợi hại đến cỡ nào đi nữa, Quang vẫn còn đủ sức để vuốt ve y trước mặt bàn dân thiên hạ.

10. Chương 10

Đến cửa sơn động, Quang đặt Mục Túc xuống, nhìn người của Mục Túc đem toàn bộ thứ đồ họ cần cất vào túi, bản thân thì đứng ở bên cạnh hồ hững hờ nhìn.

“Các người có thể đi rồi.”

Thủ lĩnh xoay người, đối mặt với Quang.

“Xin trả lại Mục Túc cho chúng ta.”

“Mục Túc là kẻ bầu bạn ta sẵn được.”

Quang tỏ thái độ rất kiên quyết.

“Vậy người muốn tộc nhân của ta trở thành tù nhân của người sao? Vậy thì không thể được. Theo đạo lý mà nói, trong lúc hai tộc giao tranh, nếu một bên sở hữu được tù binh của bộ tộc còn lại, trong thời gian ngừng giao chiến, hai tộc sẽ trao đổi tù binh, nhưng hiện tại trong tay chúng ta không có tộc nhân của người. Bất quá, vẫn còn có một biện pháp. Nếu như người muốn giữ tù binh của đối phương làm đầy tớ mà nói thì..., trao đổi thêm đồ vật, coi như là giao dịch.”

“Giao dịch? Nói đi, người muốn cái gì?”

“Hạt giống hoàng kim, đá lửa, nước tiểu hổ.”

Quang trừng mắt nhìn thủ lĩnh.

“Nhất định là Yến tộc đã nói cho người biết! Người quả là kẻ gian trá.”

Quang tạm thời buông Mục Túc ra, mở túi da của mình chọn a chọn.

“Hạt giống hoàng kim cho người, đừng để nó bị dính nước, chờ đến mùa mưa hãy gieo.”

Hạt giống hoàng kim tên như nghĩa, là một loại hạt giống ngũ cốc rất trân quý. Mỗi một hạt gieo xuống đất đều có thể cho ra rất nhiều hạt con, sau này thức ăn trong tộc sẽ không sợ bị thiếu nữa.

Quang lại móc ra một cục đá bóng loáng.

“Cạ nó vào cục đá giống y như vậy thì sẽ bắn ra tia lửa.”

Đá lửa, cho dù có bị dính nước cũng không cần lo lắng sẽ không có lửa. Lửa ở thời đại nguyên thủy là thứ phi thường trọng yếu. Đá lửa ở đây lại càng cực kỳ trân quý hơn so với các công cụ khác.

Thủ lĩnh vừa giơ tay định đón lấy, Quang lại rút tay trở về. Bởi vì hắn phát hiện Mục Túc đang trốn ở đằng sau các tộc nhân kia.

“Đợi một chút! Người để Mục Túc đến đây đã.”

Thủ lĩnh quay đầu, gọi.

“Mục Túc tới đây!”

Mục Túc bắt đầu bước ra.

“Thủ lĩnh thật muốn đem ta đổi sao?”

“Hắn là một dũng sĩ. Người theo hắn có thể học được rất nhiều điều.”

Mục Túc mỉm cười, ở cùng với Quang thì có thể học được cái gì đây? Các loại tư thế giao phối hả?

Quang kéo Mục Túc qua, sau đó mới đưa đá lửa cho thủ lĩnh.

Quang ôm lấy đầu Mục Túc quay lại.

“Thu cái mỏ lại, đi theo ta người không vui sao?”

Mục Túc quay đầu không để ý tới hắn.

“Hay là người sợ cha mẹ người không yên lòng?”

“Ta sẽ chiều cổ cho mẹ người thật tốt. Hơn nữa, nàng vẫn còn có đứa con khác mà, Mục Túc người có thể yên tâm.”

“Thủ lĩnh, sau này người có thể lấy phần của ta mà phân phát thêm cho khẩu phần của mẹ ta không?”

“Có thể, người đã hy sinh vì bộ tộc, tộc nhân chúng ta nhất định sẽ nhớ người.”

Mục Túc yên lặng một hồi lâu, thật là muốn khóc a, bản thân mình ở lại trong tộc không có bao nhiêu cống hiến, cái chuyện lấy về sự vinh quang cho gia đình như vậy y càng đừng mong nghĩ tới. Nếu đã vậy, thôi thì đi cùng với Quang còn tốt hơn.

“Ừ! Quang, nước tiểu hổ đâu.”

“Người thật gian trá, thế nhưng lại biết lúc ta giết hổ có giữ lại nước tiểu hổ.”

“Quang, người không nên nói như vậy. Ta và người đều là thợ săn giỏi. Thợ săn giỏi dĩ nhiên biết nước tiểu hổ là thứ dùng để bày thú rất tốt.”

Nước tiểu của hổ, cho dù có dùng nước pha loãng ra, thì chỉ cần đổ vòng quanh bụi cỏ hoặc một vòng cánh rừng, các động vật bên trong sẽ không dám bước ra khỏi vòng tròn này nửa bước. Tất nhiên, việc này đối với việc đi săn có lợi vô cùng.

Trên vách đá tại cửa sơn động, Quang lôi xuống một cái túi da chứa nước tiểu hổ đưa cho thủ lĩnh.

“Được rồi, chúng ta đi đây.”

Quang kéo Mục Túc không ngừng quay đầu nhìn tộc nhân của y đang ngày một rời xa.

11. Chương 11

Đi hết cả một đoạn đường, đến khi không còn nhìn thấy các tộc nhân nữa, Mục Túc mới quay đầu lại.

“Dùng những vật trân quý để đổi lấy ta, một ngày nào đó người sẽ hối hận. Ta không phải là một giống đực ưu tú. Ngay cả việc săn một con gà rừng ta cũng còn làm không xong.”

Quang quắc dị nhìn y.

“Những điều này ta đã sớm biết. Người không nên lo lắng quá. Ta sẽ chiều cổ người giống như chiều cổ giống cái. Người có thể ngồi một chỗ chờ như giống cái là được.”

Mục Túc đứng lại, mặc cho Quang kéo cổ nào cũng không đi.

“Người nói như vậy ta lại càng không vui. Ta là một tên giống đực!”

Mục Túc lớn tiếng tuyên cáo.

“Được rồi, ta biết rồi. Ta chỉ nói là sẽ xem ngươi như giống cái, không có nói ngươi là giống cái, có quan hệ gì với nhau đâu.”

“Đó là gọi là vũ nhục! Phải biết rằng ta cũng có thể đi ra ngoài săn thú. Chẳng qua, mỗi lần đi săn thì vận khí lại không được tốt lắm thôi.”

“Được rồi, ta đã biết. Chúng ta đi được chưa?”

“Chưa. Ta muốn ngươi nói xin lỗi ta, nói xin lỗi vì đã xem ta như là giống cái.”

“Xin lỗi? Quang chưa bao giờ nói xin lỗi với người khác. Ngươi khẳng định không muốn đi?”

Mục Túc gật đầu.

Quang khoác túi hành lý lên bả vai bên trái, bước tới trước mặt Mục Túc, một tay khiêng y lên bả vai, bước một bước lớn tiến về phía trước.

“Ngươi không đi, ta khiêng ngươi đi.”

“Thả ta xuống!”

Mục Túc quơ quào đập lên lưng Quang.

“Ngươi biết điều ngoan ngoãn đi theo ta, ta sẽ thả ngươi xuống.”

“Nhưng rõ ràng là do ngươi không đúng. Đầu tiên là bắt cóc ta, sau đó còn cưỡng ép bắt ta làm những chuyện ta không muốn làm, còn vũ nhục ta không phải là giống đực. Đều là do ngươi không đúng.”

“Là do tự bản thân ngươi nghĩ như thế. Đầu tiên, ta không có bắt cóc ngươi. Ngươi là người bầu bạn ta sẵn đuối được, cho tới cái lúc chúng ta giao phối. Ta cảm giác ta không có làm sai. Lúc giao phối ngươi rên tiếng rất lớn a, hơn nữa ngươi là người đầu tiên Quang giao phối, có lẽ kỹ năng giao phối của Quang còn chưa được thuần thực lắm, nhưng ta sẽ cố cải thiện.”

“Quang, ta không muốn rời khỏi tộc nhân của ta.”

Thật ra, điều khiến cho Mục Túc thương tâm nhất chính là việc này. Y không thể rời bỏ tộc nhân, nhưng thủ lĩnh đã đổi y bằng các bảo bối khác rồi.

Quang dùng tay vỗ vỗ mông Mục Túc.

“Ngươi vì điều này mà phát giận sao? Tin tưởng ta. Quang sẽ đối với ngươi thật tốt, lúc nào cũng ở bên cạnh ngươi. Ngươi sẽ không cảm thấy tịch mịch.”

“Quang, ngươi không có tộc nhân sao?”

“Lúc nhỏ thì có. Tộc của chúng là bộ tộc du mục. Nhưng bộ tộc của ta có rất ít người, dọc đường đi bọn họ lại lấy người của các bộ tộc địa phương khác. Ta nhớ lúc ta còn nhỏ, mùa đông năm đó tộc trưởng của ta bị bệnh, không có ai dẫn dắt chúng ta tiếp tục đi, mọi người đành phải dừng lại tại chỗ. Vì là mùa đông, thức ăn quá hiếm, một số người bị chết đói, một số người thì tự mình độc hành trở thành lũ nhân. Ta chỉ nhớ phụ thân và vài người thúc thúc mang theo ta rời khỏi chỗ đó, nhưng không biết tại sao dần dần lại chỉ còn có một mình ta.”

“Bọn họ đâu?”

“Không nhớ nữa, hình như là chết dọc đường đi rồi.”

“Chỉ còn lại một mình ngươi?”

“Ừ!”

Mục Túc im lặng, thì ra thân thể của Quang lại đáng thương đến như vậy. Bất quá, thiên nhiên khắc nghiệt mà Quang vẫn có thể sống sót lớn lên, thân hình lại vạm vỡ đến đường này, quả là không dễ dàng.

“Quang, ngươi quả là thần kỳ.”

Một mình có thể giết chết một con hổ. Bữa nào cũng có thịt để ăn, còn góp nhặt được cả đồng bảo bối. Quang quả không khác gì thần.

“Phải không? Ta cảm thấy người mới thần kỳ.”

“Tại sao?”

“Không biết săn thú, không biết cách lẩn trốn vậy mà cũng có thể lớn tới đường này. Không thần kỳ sao được?”

12. Chương 12

“Ta sống không được tốt. Không săn được thú, nên chỉ được phân một ít thịt, rất ít khi được ăn no, vì thế lớn lên không được cường tráng. Càng không được cường tráng như người ta thì càng không thể săn được thú.”

“Không cần lo nữa. Quang chưa từng bị đói bụng. Theo Quang, Quang sẽ không để cho người bị đói bụng.”

Mục Túc tin lời Quang. Y theo hấn chỉ mới có hai ngày, nhưng hai ngày này đều có thịt ăn đến no cảnh hông. Có lẽ theo hấn cũng không phải là chuyện xấu gì.

Mục Túc vừa mới nghĩ tới đây, đột nhiên cảm thấy Quang đang thò tay vào sờ cái mông của mình.

“Quang, người đang sờ cái chỗ nào đó?”

“Sờ cái mông của người. Vừa trơn vừa mượt, co dãn tốt ghê, sờ đã.”

“Thả ta xuống. Ta tự đi.”

“Ta đổi ý rồi, chờ ta sờ đủ rồi thì sẽ thả người xuống.”

“Không cho phép sờ. Sờ nữa ta liền cắn chết người.”

“Cắn đi, người thật sẽ cắn sao?”

Quang tiếp tục nắn bóp đùa nghịch cái mông Mục Túc.

Mục Túc tức giận cạp lấy một miếng trên lưng Quang, mài a mài, nhưng cắn kiểu gì cũng không cắn tới thịt. Da thịt trên lưng Quang cực kỳ rắn chắc, cắn bản là không thể nào đứt ra nổi một miếng thịt, khiến y giận tới mức dùng đầu đập lên lưng hấn, nhưng mới đập hai cái liền choáng váng.”

“A!”

Mục Túc giận đến mức hét to.

Quang vỗ vỗ cái mông y trấn an.

“Người tiết kiệm khí lực chút đi. Tối nay còn cùng ta giao phối nữa.”

“Còn muốn giao phối! Tối hôm qua mới giao phối, tối ngày hôm qua của hôm qua cũng bắt ta giao phối, người còn muốn bắt ta giao phối tới chừng nào?”

“Ta muốn mỗi ngày đều giao phối, có được không?”

“Ta không muốn cùng người giao phối. Cứ để người giao phối như vậy, ta sẽ chết.”

“Không có đâu. Đói mới chết. Ta sẽ cho người ăn no rồi mới giao phối. Người yên tâm đi.”

“Giao phối xong cái mông ta sẽ đau, sẽ rất mệt.”

“Không sao, chúng ta cũng không cần lên đường gấp. Buổi tối chúng ta có thể đi ngủ sớm, cái mông nhỏ của người từ từ sẽ quen ta thôi.”

“Ta cũng là giống đực mà, tại sao lại bắt ta quen với việc bị người giao phối chứ?”

Vấn đề này nói tới nói lui hình như lại trở về nguyên điểm rồi. Quang vẫn toàn tâm toàn ý vui đùa cùng với cái mông nho nhỏ nhưng đầy tính co giãn của Mục Túc, y nói cái gì cũng đều mặc xác, hần lười trả lời.

Sắc trời dần dần sậm xuống, Quang tìm hồi lâu cũng không tìm được một cái sơn động nào, đành phải tìm một vùng đất trống đốt lửa.

Mục Túc nhìn khối lớn đen thùi mà Quang vừa mới lấy ra, hỏi.

“Người nướng cái gì vậy?”

“Đồ ăn còn dư tối hôm qua.”

Mục Túc nhìn cái kia, càng nhìn càng thấy giống bộ phận sinh dục của con hổ. Lập tức có dự cảm xấu.

Quả nhiên, Quang vừa ăn xong, lại bắt đầu đưa mắt nhìn chòng chọc vào người y, ý tứ chính là chờ y ăn xong, lập tức giao phối.

Mục Túc cố ý thả chậm tốc độ ăn của mình xuống, vừa ăn một nửa lại đem đồ đặt lên lửa nướng thêm một lần. Quang vẫn nhìn y, tiếng thở càng này càng nặng.

Quang đột nhiên bật dậy, giống như con thú một giây trước còn đang ngủ vùi, hiện tại lại đảo quanh bốn phía đồng lửa. Mục Túc hung hăng cắn miếng thịt trong tay, khóe mắt vẫn không ngừng nhìn Quang. Mục Túc thật ra cũng đang rất khẩn trương, y biết một kia y vừa ăn xong lập tức sẽ bị Quang áp xuống đất. Nhưng hiện tại Quang không ngừng di chuyển quanh y, khiến y cảm thấy khó chịu. Cảm giác bị áp bách thật là mãnh liệt quá đi.

Làm sớm xong sớm cũng tốt, sáng mai còn phải đi nữa, làm sớm có thể nghỉ ngơi sớm a. Mục Túc hít sâu một hơi, biết mình có trốn cũng không tránh khỏi, mà bản thân cũng đã sớm ăn no cảnh hồng rồi.

Mục Túc để miếng thịt lên lá cây, nói một câu.

“Ta no rồi.”

Quang lập tức nhào tới, đè Mục Túc xuống ngay tấm da hổ đã trải sẵn từ sớm.

13. Chương 13

Lại là một đêm kêu thảm, nhưng nếu so với hai ngày trước mà nói, Mục Túc cảm thấy dễ chịu hơn nhiều. Mặc dù Quang vẫn cứ thô lỗ như vậy, nhưng cái mông của y cũng không có đau như hai ngày trước. Thậm chí, lúc Quang liếm láp hạ thể của y, sau đó còn chọt cái cây thịt lớn vào cúc hoa của y, y lại cảm nhận được một cơn khoái cảm khác thường.

Tiếng kêu của đêm nay không phải là tiếng kêu đau đớn, ngược lại là tiếng thét kích tình hỗn loạn do y cùng Quang phát ra. Quang giống như con thú đực hoang phát ra tiếng kêu đầy tự hào trong lúc giao phối. “A a, vù vù.”

Sáng ngày thứ hai, Mục Túc tỉnh lại, Quang đã đem thức ăn đặt vào trong tay y.

Liên tục mấy ngày, từ người hiếm khi được ăn thịt, giờ lại có quá nhiều thịt khiến Mục Túc cảm thấy ăn không vô. Có thứ tốt như vậy lại còn chê ngán? Nhưng Mục Túc chỉ miễn cưỡng ăn được vài miếng, liền phát hiện Quang đang ăn trái cây dại, Mục Túc lập tức đưa miếng thịt trên tay mình ra trước mặt hân.

“Thịt cho người. Ta muốn ăn trái cây.”

Quang quái dị nhìn y.

“Thịt chỉ còn lại một miếng này thôi, là do ta cố ý để lại cho người đó. Quả dại này ta sợ người ăn không quen.”

“Ta muốn ăn.”

Quang đưa trái cây cho y, lại nhận thịt trong tay y gặm gặm.

Mục Túc cắn một miếng quả dại, vừa đắng lại vừa chát, vừa mới cắn một miếng thì đã muốn phun ra rồi. Hiện tại không phải là mùa thu hoạch quả dại, tất nhiên sẽ không ngon. Lại nhìn Quang đang ăn thịt ở đối diện, Mục Túc bắt đầu hối hận, nhưng miếng thịt kia đã bị Quang cắn hai ba cái liền xong hết rồi.

Quang đứng lên, chuẩn bị đi.

“Mục Túc đi thôi. Hôm nay chúng ta phải tìm thức ăn mới. Người muốn ăn cái gì?”

“Có thể tìm được thức ăn cho buổi tối đã không tệ rồi. Còn được chọn sao? Cũng đâu có phải ta muốn ăn gì thì liền có cái đó.”

“Có thể chọn a, trong rừng này đồ ăn rất nhiều.”

“Ta muốn ăn bánh gạo có được không?”

“Bánh gạo thì hơi phiền toái chút, phải xem quanh đây có bộ lạc nào không thì mới đem đồ đổi lấy bánh gạo được a.”

“Hừ!”

Mục Túc vốn chính là muốn gây khó dễ cho Quang khiến hắn thôi cao ngạo nữa.

Bọn họ tiếp tục đi về phía trước. Quang đi đằng trước Mục Túc phát hiện ra một con thỏ liền dừng lại, ai ngờ lại bị Mục Túc từ đằng sau đâm phải.

Ba một tiếng, cành cây dưới chân Mục Túc gãy làm hai đoạn. Con thỏ nghe thấy động liền lập tức nhanh chân chạy sâu vào rừng. Quang túm lấy Mục Túc đuổi theo thỏ hoang. Quang không ngừng vừa chạy vừa nhảy tránh né các chướng ngại vật không biết mệt mỏi, nhưng Mục Túc thì không như vậy.

“Ta không được rồi, chạy hết nổi rồi.”

Quang đem túi hành lý thả xuống chân Mục Túc.

“Canh chừng cái túi. Đứng nguyên tại chỗ chờ ta.”

Quang nói xong liền chạy tiếp. Quang biết thỏ hoang chắc chắn không rời khỏi hang ổ của mình quá xa, chỉ cần chạy thêm một chút là bắt được rồi.

Quang đuổi theo thỏ rất nhanh đã biến mất tầm hơi. Mục Túc nhìn xung quanh, chợt nghĩ đây là cơ hội tốt để cho mình trốn về bộ lạc. Có lẽ chỉ cần đi ba năm ngày là có thể về đến nhà. Hơn nữa, túi hành lý của Quang đang nằm trong tay y, y có thể thuận tiện vác luôn cái đem bảo bối này về nhà a.

Mục Túc vận sức cầm lấy cái túi xoay người rời đi, vừa đi vừa quay đầu lại nhìn, sợ Quang đột nhiên đuổi theo. Mục Túc cứ quay đầu lại nhìn mấy lần, chắc hẳn không đuổi theo nữa liền quay đầu về phía trước, ai ngờ... Quang đang đứng ngay đằng trước mặt.

Quang đứng chắn trước mặt Mục Túc, tay còn xách con thỏ hoang kia, đôi mắt không ngừng phát ra đầy tia lửa giận, bởi vì trong lúc hắn mồ hôi mồ kê nhễ nhại kiếm đồ ăn cho cả hai thì Mục Túc lại muốn bỏ trốn, lại muốn rời khỏi hắn.

Mục Túc nhìn bộ dạng hung thần ác sát của Quang, sửng sốt ngay tại chỗ. Quang bước tới gần, không nói một tiếng nào, lôi từ trong túi ra một sợi dây dầy.

“Mục Túc, người rất không ngoan, ta phải trói người lại mới được.”

“A! Người muốn làm gì?”

Quang dùng sợi dây trói hai tay Mục Túc, kéo y đi sâu vào rừng. Mục Túc biết hiện tại bản thân đã không còn cơ hội trở về được nữa, phải biết rằng, chỉ cần rời khỏi bờ sông quá xa, y sẽ không thể tìm được đường về bộ lạc nữa.

14. Chương 14

Quang trói Mục Túc đi rất nhiều ngày, sắc mặt cũng cứng đờ rất nhiều ngày rồi. Mấy ngày qua, Quang vẫn hái quả dại, săn vài con thú ở ven đường, không để cho Mục Túc chịu ủy khuất vì cơn đói, nhưng buổi tối Quang không hề đòi Mục Túc giao phối một lần nào. Hắn tình nguyện ngồi đối diện với Mục Túc, tự mình động thủ tự mình phát tiết.

Mục Túc biết Quang làm như vậy chính là đang tức giận.

Mục Túc rất cục không thể chịu được tình cảnh hai người ở chung nhưng lại không có lấy tiếng động nào được nữa.

“Quang, ta không chạy trốn nữa. Hiện tại đã cách rất xa bờ sông, ta không thể tìm được đường trở về nữa rồi. Người thả ta ra được không?”

Quang nhìn y.

“Người phải thề sau này người sẽ ngoan ngoãn, không được chạy trốn ta nữa.”

“Được, ta thề.”

Quang cởi dây trói cho Mục Túc.

“Mục Túc, người phát hiện chung quanh đây có rất ít thức ăn không?”

“Đúng a, đi lâu như thế mà không thấy con thú nhỏ nào cả, thỏ hay gà rừng cũng không thấy, ngay cả nấm hay dương xỉ cũng đều mọc rất ít.”

“Ta không có đoán sai. Chung quanh đây chắc chắn có một bộ lạc, thức ăn gần đây đã bị bọn họ tiêu hao gần hết rồi.”

“Người muốn nói chúng ta có khả năng sẽ bị đói bụng mấy ngày sắp tới sao?”

“Quang cho tới bây giờ không bao giờ để cho bản thân đói bụng, cũng sẽ không để cho người bị đói bụng.”

“Chúng ta đến đâu tìm đồ ăn a?”

“Ta phát hiện quanh đây có phân và nước tiểu của mấy con nai gạc, có lẽ đi thêm một chút nữa sẽ săn được nó.”

“Nai gạc rất dữ, hai người chúng ta làm sao săn?”

Quang đứng lên.

“Ta chưa nói dẫn người đi săn. Quang săn một mình, người ở đây chờ ta trở lại.”

“Một mình? Vạ nhất có mảnh thú thì làm sao?”

Mục Túc gần đây chưa từng bị ở một mình lần nào.

Quang nhìn địa hình xung quanh một chút, chung quanh đều chằng chịt cây lớn và bụi cỏ.

Quang kéo Mục Túc leo lên một cây dại thụ. Hai người ở trên tàng cây bện rốn một trận. Quang lại bò xuống, ngửa mặt nói với Mục Túc vẫn đang ở trên cây.

“Ta đi xa một chút. Buổi tối sẽ trở về tìm người. Người ở đó không được cử động, miễn cho ta lúc trở về lại tìm không thấy người.”

Mục Túc ở trên tàng cây hô to.

“Quang, cho ta xuống. Người trói ta trên cái cành cây này thì đã làm sao động dậy được, lỡ ta mắc tè thì làm sao?”

“Chỉ như vậy người mới không trốn ta nữa. Muốn đi tè thì ở đó tè đi.”

Quang nhìn Mục Túc bị trói ở trên tàng cây, giấu túi hành lý, một mình cầm vũ khí sẵn thú xoay người rời đi.

Mục Túc thét cả buổi sáng, đến buổi trưa thì an tĩnh lại một chút, dựa vào cây mà đánh một giấc.

Xế chiều, Mục Túc khát nước, nhưng tay chân lại bị trói, không có biện pháp đi tìm nước uống, thế là bắt đầu hô to.

“Có người ở đây không a?”

Mục Túc hô một hồi cũng không thấy bóng dáng người nào. Đến lúc y định bỏ qua thì lại phát hiện phía trong bụi cỏ cái gì đó động đây, sau đó lại thấy được một cái trường mâu.

Hai người đứng dưới tàng cây ngược lên nhìn Mục Túc, vẻ mặt kỳ quái.

“Các người là người của bộ lạc gần đây sao?”

Hai người nhìn nhau, thông qua vẻ mặt thì có vẻ như hiểu được Mục Túc đang nói gì.

“Người là ai? Sao lại ở trên tàng cây?”

“Ta tên là Mục Túc, là người của bộ lạc gần bờ hồ.”

“Bộ lạc gần bờ hồ cách nơi này rất xa. Người sao lại đến đây?”

“Rất khó nói rõ. Tóm lại, ta bị tộc nhân của ta đem bán cho thủ lĩnh hiện tại. Thủ lĩnh hiện tại của ta đang đi săn thú ở xa rồi, sợ ta trốn, lại không muốn mang ta theo cho nên trói ta ở trên cây.”

Hai người nghe xong liền mờ mịt khó hiểu. Có thủ lĩnh nào đi săn thú lại trói tộc nhân của mình lại chờ hấn về chứ?

Hai người đem Mục Túc xuống. Việc đầu tiên Mục Túc làm chính là cầm lấy cái túi nước của họ hộp vài hộp, sau đó hàn huyên với họ mấy câu.

15. Chương 15

“Chúng ta phải đi kiếm thức ăn. Một mình người ở chỗ này chờ thủ lĩnh của người hả?”

“Đợi một chút.”

Mục Túc vừa nghĩ tới phải ở một mình chờ ở nơi này đến tối cũng có chút sợ, muốn đi theo người ta nhưng lại nói không nên lời.

“Theo ta thấy chung quanh đây đã không thể kiếm được thức ăn nữa đi?”

“Đúng a! Số lượng tộc nhân tăng nhiều, thức ăn gần đây đã bị chúng ta tiêu thụ hết sạch rồi. Không còn cách nào. Bốn phía xung quanh bộ lạc ta còn có rất nhiều bộ lạc khác, chung quanh đó cũng đã không còn thức ăn, buộc lòng phải đi xa tìm kiếm, cho dù không đủ no nhưng ít nhất là cũng có đồ để lót dạ.”

“Chung quanh đây nai gạc to lớn thường hay lui tới đúng không? Các người sao không săn tụi nó?”

Hai người kia đưa vẻ mặt quái dị nhìn y.

“Mỗi lần bắt nai gạc sẽ có người bị thương. Nếu như không phải làm lễ tiệc hay thiếu thốn thức ăn, chúng ta sẽ không cố ý đi săn nó. Bất quá, so với các tộc khác, chỗ bọn ta có thể tìm thấy được dấu tích của nai gạc nhiều hơn, lúc đói có thể liều mạng săn về. Được rồi, không nói nữa, chúng ta phải đi đây.

Một mình người nhớ chú ý an toàn.”

“Ta giúp các người đi tìm thức ăn. Ta nghĩ thủ lĩnh của ta sẽ về rất trễ. Ta ở đây cũng không có chuyện gì làm.”

“Vậy thì cùng đi thôi.”

Tài nghệ săn thú của Mục Túc có lẽ không được tinh thông, nhưng đào bới thực vật, thu hoạch quả dại thì vẫn có thể làm.

Lúc mặt trời ngả về phía tây, hai người kia còn cố ý đuổi Mục Túc trở về chỗ lúc nãy, còn phân một chút đồ thu hoạch được cho Mục Túc.

“Trời sắp tối rồi, dã thú cũng sắp sửa đi săn. Người xác định muốn chờ thủ lĩnh của người ở chỗ lúc nãy sao?”

“Ta....Ta đã đáp ứng với hấn không được chạy loạn rồi.”

“Nhưng buổi tối chỉ có một mình người thì rất nguy hiểm. Không bằng cùng đi với chúng ta. Chỗ chúng ta ở cách nơi này không xa. Trước khi trời tối là có thể tới rồi. Người nếu sợ thủ lĩnh không tìm được người, vậy thì lưu lại ký hiệu đi.”

Mục Túc nghĩ nghĩ cũng cảm thấy hợp lý. Thế là lấy chủ thủ làm bằng nanh cạp Quang làm cho y khắc một bức tranh lên cây. Vẽ một cái bụi cỏ nhỏ ý chỉ bản thân (Mục Túc = cỏ linh lăng), một cái mũi tên chỉ phương hướng y sắp sửa đi, lại thêm hai hình người nho nhỏ, trước hai người đó lại là một túp lều, ý bảo y sẽ đến chỗ của bộ lạc gần đây trú tạm.

Quang cầm đuốc, đem con mồi trở lại, chưa đến cây đại thụ liền bắt đầu hô lớn.

“Mục Túc, ta đã trở về. Xem ta săn được một con thú rất lớn này.”

Quang vội vã ngược lên nhìn tàng cây, giơ cây đuốc lên liền phát hiện sợi dây đang vắt vẻo ở trên đó, Mục Túc thì lại không thấy đâu.

Quang để con mồi xuống, leo lên cây, cầm lấy sợi dây. Sợi dây không có dấu hiệu bị xé đứt, là y tự mình cởi trói, khiến hấn cũng yên tâm phần nào.

Leo xuống đất, tìm kiếm chung quanh một phen. Túi hành lý vẫn còn ở đây, lại thấy bức vẽ khắc trên thân cây. Quang thấy con mồi vào túi, vừa đi vừa nói.

“Mục Túc, người rất không ngoan. Lại chạy loạn. Chờ ta tìm được người rồi, nhất định phải trừng phạt cái móng người.”

Đến khi Mục Túc đến được bộ lạc của hai người kia thì trời đã tối, Mục Túc giúp bọn họ nổi lửa nấu nước, sau đó chờ hai người kia đem đồ đã thu hoạch được nộp lên cho thủ lĩnh bọn họ, cách đó không xa truyền ra một mùi thơm của thức ăn. Hai người kia cũng đã trở lại, trên tay còn cầm một cái khay đá đựng một ít súp thịt, mỗi người còn được hai khối bánh gạo nho nhỏ.

Mục Túc được xem như là khách nhân của hai người kia. Vì thế, cả hai liền phân một ít đồ cho Mục Túc ăn. Mục Túc nhìn hai người chia phần thức ăn ít ỏi cho mình, cảm thấy áy náy. Hai khối bánh gạo lớn cỡ lòng bàn tay, lại thêm một chén súp thịt, quả là một bữa cơm không đủ no.

Mục Túc mấy ngày nay được ăn no, lại nhìn ra bọn họ đã ở trong trạng thái nửa đói bụng này cũng lâu rồi, Mục Túc chẳng qua rất nhớ mùi vị bánh gạo do mẫu thân nấu, vì thế ngoại trừ một phần bánh gạo ra, những thứ khác đều cho lại bọn họ.

16. Chương 16

Mục Túc ném thử một miếng, bánh gạo không được mềm như mẫu thân y làm. Có lẽ là gạo ở đây không được ngon như gạo được trồng ở mép bờ sông đi. Mục Túc chỉ ném thử một miếng, liền nhớ tới Quang, không biết đã bao lâu hấn không được ăn bánh gạo rồi, lưu lại cho hấn một miếng vậy.

Mục Túc dùng lá cây gói miếng bánh gạo lại, sau đó nhìn về một hướng, Quang sẵn thú còn chưa trở lại sao? Nếu không hẳn đã sớm tới đây tìm người rồi.

Đột nhiên, người canh khác mang theo vẻ thất kinh chạy vào.

“Tộc trưởng, có người tới.”

“Có người tới mà người bối rối như vậy sao?”

Tộc trưởng nói còn chưa xong, liền thấy một bóng người cao to bước tới, khí thế mạnh mẽ tới nỗi ngọn lửa kia cũng phải giảm bớt đi vài độ. Nhưng thứ khiến tộc trưởng kia phải trợn mắt há hốc mồm chính là một con nai gác cực lớn đằng sau hắn.

Quang nhìn thấy bức vẽ của Mục Túc, liền lập tức tăng tốc chạy đến đây, sau đó liền thấy một người canh gác trước cửa tộc chạy vội vào, đi vào thêm chút lại thấy một đám người ngồi quanh đống lửa ăn cơm liền biết hẳn đã tìm đúng chỗ rồi.

Quang đặt con nai cùng hành lý xuống, đi về phía trước hai bước, hỏi.

“Mục Túc của ta có ở chỗ các người không?”

Tộc trưởng đứng lên.

“Người là?”

Thiên thần sao? Một người như vậy làm sao có thể săn được một con nai gác khỏe mạnh thế kia, lại còn tha tới tận đây. Phải biết rằng, nai gác trưởng thành lớn gấp hai lần người bình thường đó.

Mục Túc đứng lên. Gọi một tiếng.

“Quang.”

Quang phát hiện ra Mục Túc, nhìn y nói.

“Mục Túc tới đây.”

Mục Túc vừa bước đến trước mặt hắn đã bị hắn kéo vào trong ngực.

“Mục Túc, người không ngoan, lại chạy loạn rồi, ta thật muốn đánh mông người.”

“Ta không có chạy loạn, không phải đã lưu lại ký hiệu cho người rồi sao?”

“Người không biết ở tại một chỗ chờ ta hay sao?”

“Nhưng mà ta khát nước a. Trời tối rồi mà người vẫn chưa trở lại. Đá lửa lại không ở bên cạnh ta. Ta ở chỗ đó lỡ gặp mãnh thú thì làm sao đây?”

“Được rồi, lần này tha cho người, chúng ta đi thôi.”

Mục Túc quay sang nhìn mọi người vẫn còn đang ngó bọn hắn, liền nói.

“Được, Quang.”

“Ừ, tìm chỗ nào đó nổi lửa nấu cơm. Quang nướng thịt hươu cho người ăn.”

“Quang, bánh gạo này, người đã rất lâu rồi chưa ăn đúng không? Cho người cắn một miếng này.”

Mục Túc đem bánh gạo đưa đến trước miệng Quang. Quang liền cắn một miếng lớn.

“Thật nhớ mùi vị này quá.”

Bánh gạo nha, chỉ có bộ lạc nào định cư tại một chỗ thật lâu mới có thể có. Gạo là một loại lương thực phụ, phải trồng đến ba tháng mới có thóc, sau đó phải phơi nắng xát vỏ gạo nhuyễn, đến khi muốn ăn thì phải chưng chín, sau đó nhào thành hình một tảng đá rồi mới đặt lên lửa nướng.

Quang nhìn con nai dưới đất, ngồi xổm xuống dùng chủy thủ cắt chân và bộ phận sinh dục của con nai giao cho Mục Túc xong, những thứ còn lại đều kéo đến bên cạnh tộc trưởng.

“Ta dùng những thứ này đổi lấy một túi gạo được không?”

“Người là ai?”

“Ta tên Quang.”

“Con nai này là do một mình người săn được?”

“Ừ!”

Tộc trưởng bảo người mang ra một túi gạo lớn, các tộc nhân thấy con nai kia thì đã bắt đầu nuốt nước miếng rồi. Tộc trưởng sai người mang con nai cắt ra làm thịt khô, sau đó mới quay lại nói.

“Người là dũng sĩ, tối nay lưu lại đây đi.”

Quang nhìn Mục Túc, Mục Túc gật đầu với hắn.

Mục Túc kéo Quang đến chỗ đồng lửa có hai huynh đệ kia. Quang bắt đầu nướng thịt. Tộc trưởng lại sai người cầm qua cho bọn hắn rất nhiều bánh gạo, lúc ăn thịt nướng, Mục Túc phân thịt cho hai vị huynh đệ kia, ăn xong, tộc trưởng phân phó tộc nhân.

“Dọn cho dũng sĩ kia một cái lều.”

Lúc này, hai huynh đệ kia kéo Mục Túc lại.

“Tối nay người ngủ với hai chúng ta đi.”

“Tại sao? Tộc trưởng không phải đã chuẩn bị lều cho chúng ta sao?”

“Đó là cho thủ lĩnh Quang của người thôi.”

17. Chương 17

“Tại sao ta không thể ngủ ở đó?”

“Mục Túc, chẳng lẽ người không hiểu sao? Tộc trưởng của chúng ta lưu thủ lĩnh của người lại, là muốn cho giống cái của bộ tộc ta cùng hắn giao phối, sau đó sanh ra một thế hệ cường tráng.”

“Tại sao giống cái đều thích giống đực cường tráng hết vậy?”

Mục Túc ê ẩm nói. Trước kia hắn ở trong tộc cũng là như vậy. Giống cái luôn đi khắp nơi tìm giống đực cường tráng, còn loại giống đực như hắn thì chả có giống cái nào thích cả.

Mục Túc trong lòng rất là không vui, ngay cả đồ ăn trong miệng cũng không có mùi vị gì. Nhìn Quang ngồi ở một bên ăn thịt nai liên tục, vẻ mặt cực kỳ hoan hỉ, lúc ăn cũng không ngừng toát ra vẻ uy vũ khiến y chịu không nổi.

Mục Túc lắc đầu, y đang nghĩ cái gì a. Có lẽ, bắt đầu từ tối hôm nay, y không cần phải làm cái việc như giống cái nữa, y cũng muốn quen đi cái tên giống đực cường tráng được giống cái cực kỳ thích này.

Mục Túc trong lòng vừa chua xót, vừa hâm mộ, lại ghen tị, cả đám trộn lại không phân biệt nổi. Đặc biệt, lúc nghĩ đến việc Quang cùng giống cái giao phối, thì y lại càng không thoải mái.

Mục Túc cố ý không nhìn Quang, để cho hắn một mình vào lều, còn mình thì chuyên tâm nhìn đồng đồ ăn.

Quang đứng lên, cầm đồ trở về lều, cất kỹ túi, trải da hổ xuống dưới đất xong lại kê thêm hai khối gỗ làm gối, sau đó nằm thử xuống một chút, cảm thấy rất thoải mái rồi mới đi ra ngoài khiêng Mục Túc vào.

Nhưng Quang chỉ vừa mới định ra ngoài, thì lại có một cô bé vào. Quang nhìn cô bé kia, cô nàng này đang cản đường hắn, khiến hắn chậm trễ việc khiêng Mục Túc vào lều giao phối a.

“Người có chuyện gì sao?”

“Ta muốn giao phối.”

Quang nhìn cô bé kia, xoay quanh người nàng một vòng, lại ngửi ngửi cô bé một cái, lập tức quệt mũi.

“Ta không thích mùi trên người ngươi.”

Cô bé kia trợn mắt nhìn Quang một cái rồi đi ra ngoài.

Quang từ trong liều chui ra, liền thấy Mục Túc ngồi trước đồng lửa bộ dáng rất không yên lòng. Ánh mắt y toát ra vẻ cô độc, đầu rúc vào giữa hai chân, cực kỳ đáng thương, khiến Quang cực kỳ muốn tới ôm y.

Quang hướng đến chỗ Mục Túc đi tới, đột nhiên lại có một cô bé chặn trước mặt hắn.

“Giao phối, ta được không? Ta là con của tộc trưởng.”

Lúc này, một thanh niên bên cạnh Mục Túc huých tay y, bảo y nhìn về phía Quang.

“Mắt của thủ lĩnh ngươi cao thật a, mới vừa rồi tới chỗ hắn là đệ nhất mỹ nhân của tộc chúng ta. Hiện tại lại là con gái của tộc trưởng.”

Mục Túc hướng bên kia nhìn, chỉ thấy Quang cực kỳ thô lỗ gạt cô bé đang chặn trước mặt hắn ra, bước nhanh tới chỗ y.

Quang đẩy ra tất cả nữ nhân ngăn đường mình mà đến bên cạnh Mục Túc.

“Mục Túc, nên ngủ rồi. Sáng mai còn phải đi nữa.”

Quang chẳng qua là muốn báo cho Mục Túc một tiếng mà thôi. Nói xong, liền cúi đầu ôm lấy Mục Túc. Mục Túc cảm thấy cực kỳ mất mặt, trước mặt bao nhiêu người lại bị người ta ôm đi.

“Quang, thả ta xuống.”

“Không, ngươi đi quá chậm, Quang có việc gấp phải ôm ngươi đi.”

Quang vẫn ôm Mục Túc tiến vào trong lều, y xoay người hỏi.

“Có việc gì gấp chứ?”

Quang quăng Mục Túc bổ nhào lên tấm da hổ, lập tức vén khó lên. Hắn lòi tính khí ra, sau đó lại lật cái khó của Mục Túc lên. Quang không ngừng gặm cắn trên người Mục Túc khiến y phải đẩy đầu của hắn ra.

18. Chương 18

“Quang, ở đây có giống cái đó. Ngươi tìm giống cái giao phối không phải tốt hơn sao?”

Quang nắm lấy tính khí của Mục Túc, lại dùng tay tách hai chân y ra.

“Quang không thích giống cái. Quang chỉ muốn cùng Mục Túc giao phối thôi.”

“Ngươi có nhìn thấy con đực nào lại cùng con đực giao phối chưa?”

“Thỏ, còn có hươu nai, nhìn thấy hay chưa nhìn thấy thì có liên quan gì? Mau chóng xông lên cho Quang tới sắp đi.”

Quang lật thân thể Mục Túc lại, lộ ra cái mông. Đột nhiên, Mục Túc cảm thấy có thứ gì đó đang cọ cọ trên mông mình, quay đầu nhìn, hóa ra là một miếng mỡ của con nai bị nướng chín.

“Quang, ngươi làm gì vậy?”

“Ta cảm thấy mông Mục Túc được bôi mỡ rất xinh đẹp, phía dưới Quang càng lúc càng cứng a.”

Mục Túc nhìn một chút, không biết chỗ nào khiến hắn hứng thú đây nữa. Xinh đẹp cái gì, y chỉ thấy cái mông dính đầy mỡ của mình bị ánh trắng rọi xuống, phát sáng lờ lờ thì có.

Quang cúi đầu cắn mông Mục Túc một cái.

“A!”

Mục Túc kêu to một tiếng.

Quang nhanh chóng quay xoay ra phía sau Mục Túc, tách hai cánh mông ra, đem tính khí của mình nhét vào cái lỗ nhỏ đầy vẻ hấp dẫn kia.

“A, a, vù vù! Giao phối với Mục Túc là thoải mái nhất~”

Quang trườn động thân dưới cực nhanh, bắp đùi đập lên mông Mục Túc không ngừng phát ra tiếng bành bành. Mục Túc cũng không tự chủ được mà hẩy mông ra đằng sau, như muốn cái lỗ của mình nuốt toàn bộ tính khí của Quang.

“Ừ! Quang..... bên trong kia..... dùng sức bên kia chút..... a.”

Mục Túc đã sướng khoái đến mức không biết bản thân đang nói cái gì nữa rồi. Y đưa một tay cầm lấy tính khí của mình không ngừng vuốt ve. Quang cũng đưa một tay bao trùm lấy tay của y, sau lại đẩy tay y ra, để tay hắn thay thế Mục Túc ma sát, thuận tiện bôi mỡ nai lên tính khí của y luôn.

Vẫn bảo trì trạng thái không ngừng xuất nhập hậu huyết tuyệt vời kia, Quang ôm Mục Túc ngồi thẳng dậy, để cho y ngồi lên đùi, sau đó lại sắp ngược lên khiến cho dương vật của hắn càng vào sâu hơn.

Một tay ôm lấy đầu Mục Túc, một tay duỗi xuống đánh một phát vào mông Mục Túc, nghe thấy thấy Mục Túc a a kêu loạn, Quang càng thêm đắc ý hứng khởi. Hắn đột ngột lật Mục Túc lại, mặt đối mặt tiếp tục trườn sát, lại ôm Mục Túc đứng lên, bước một bước liền đánh một phát lên mông Mục Túc. Mục Túc ôm chặt của Quang, bị bức đến nóng nảy, cắn lên bắp vai hắn một ngụm. Quang đặt Mục Túc lên tấm da hổ, mắt sáng lấp lánh nhìn y, sau đó ra sức thốc một cái.

Dám cắn Quang, Quang càng dứt mạnh, bắt Mục Túc chỉ được phép rên rỉ, chỉ được phép la hét, vô lực phản kích.

Một lần....Hai lần....Ba lần.... Mục Túc ban đầu còn nhắm tính xem Quang xuất tinh vào trong người y bao nhiêu lần, sau lại sướng khoái tới mức mơ mơ hồ hồ, chỉ còn nhớ rõ Quang liên tục trườn sát y không ngừng nghỉ.

“Quang, tha cho ta đi, ta mệt quá a.”

“Quang cũng rất mệt nhưng không làm đến cùng thì Quang không cam lòng.”

“Có gì mà không cam lòng?”

“Quang cũng không biết. Chỉ là cảm thấy phía dưới người không ngừng mút lấy ta, làm xong một lần, định đem tính khí lui ra ngoài thì cảm thấy trong lòng ngứa ngáy lại muốn cắm trở vào, không có biện pháp mà, không thể làm gì khác hơn là tiếp tục làm đến khi ngủ gục mới thôi.”

“Quang, người là yêu quái sao? Thân thể Mục Túc muốn rời ra từng mảnh rồi.”

“Phải a, bên trong Mục Túc không ngừng mút lấy yêu quái của ta a. Mục Túc mệt thì để Quang ôm người đi.”

“Tùy người vậy.”

Mục Túc nói xong liền mơ mơ màng màng đi ngủ. Ngày thứ hai tỉnh lại, phát hiện bản thân đang nằm trong ngực Quang. Nhìn chung quanh một chút, lại phát hiện bọn họ đang đi đường, Mục Túc thậm chí còn không biết bọn họ rời khỏi bộ lạc kia từ lúc nào nữa kia.

“Quang, chúng ta ra ngoài bao lâu rồi?”

“Khi mặt trời lên ta liền rời khỏi. Hiện tại người muốn ăn gì không?”

“Muốn.”

Quang đặt Mực Túc ngồi xuống ven đường, đưa cho y một khối bánh gạo và một miếng thịt nai. Sau đó ngồi xuống bên cạnh nhìn y ăn.

“Quang, chúng ta đi đâu đây?”

Quang lắc đầu.

“Ta cũng không biết. Ta muốn tìm một chỗ ở thích hợp. Có nước có thức ăn dồi dào. Sau đó thì tự thành lập bộ lạc của riêng ta.”

“Có chỗ tốt như vậy sao?”

“Từ từ tìm sẽ có thôi.”

19. Chương 19

Mực Túc đối với chuyện tương lai cũng không suy nghĩ gì nhiều. Y chỉ cần chỗ nào đó có nước uống có thức ăn có thể lấp đầy bụng và một chỗ ở an định là tốt rồi.

Mực Túc từng nói với tộc trưởng bộ lạc kia, Quang là thủ lĩnh của y, thật ra thì hiện tại trong lòng của Mực Túc cũng bắt đầu nhận định như vậy rồi. Đầu tiên là bản thân bị lạc không trở về bộ lạc được, sau đó tộc nhân lại đối y cho Quang, từ ý nào đó mà nói Quang đã xem như là chủ nhân của y. Hơn nữa, từng hành động của Quang cũng đều chứng tỏ chỉ có thủ lĩnh tốt mới có thể làm được, luôn khiến cho tộc nhân của mình nhận được đầy đủ ấm no.

Mực Túc nhìn Quang, đối với hần y thập phần tin tưởng, chỉ cần đi theo thủ lĩnh là được rồi.

Mực Túc ăn xong, chủ động nhận lấy trường mâu Quang đang cầm.

“Chúng ta hiện đang hướng đi đâu đây?”

“Hướng nam.”

Mực Túc đi theo Quang hướng về phía nam. Đột nhiên, trước mắt lại xổ ra một đám tinh tinh khiến Mực Túc sợ hết hồn. Mực Túc vội vàng trốn ra đằng sau Quang. Đám tinh tinh này từng khiến bộ lạc của y chịu thiệt không nhỏ a.

Mấy con kia đều là đồ cường hãn, chuyên cướp đoạt thức ăn của bọn y. Mực Túc còn từng bị một con tinh tinh tát một cái bất tỉnh nhân sự nữa.

Quang lộ ra vẻ mặt rất hưng phấn nhìn tinh tinh, thấy tụi nó chạy xa, liền kéo Mực Túc đuổi theo.

“Mực Túc đuổi theo bọn nó.”

“Quang, không cần mà, bọn nó rất đáng sợ.”

“Không, bọn nó là bạn tốt của Quang, dạy Quang rất nhiều thứ.”

Mực Túc bị Quang kéo đến chỗ đám tinh tinh tụ tập.

Nhìn Quang tập trung tinh thần quan sát nhất cử nhất động của tinh tinh, Mực Túc nằm úp sấp tại chỗ ngủ. Đến khi có một mùi hương kỳ quái bay ngang qua mũi, Mực Túc mới mở mắt nhìn Quang.

“Quang, những thứ này là gì?”

“Trái cây. Quang vừa mới thử rồi, ăn rất ngon.”

“Quang tùy tiện hái trái cây không sợ có độc sao?”

“Không đâu, ta thấy bọn nó ăn rồi. Có thể ăn.”

Quang chỉ một ngón tay về phía tinh tinh.

Mục Túc cầm lấy trái cây ném thử một miếng. Trái cây kia màu sắc tuy quái dị nhưng mùi vị không tệ, cũng có thể xem là món ăn ngon.

Quang học theo tinh tinh leo lên cây chọn trứng chim, dùng mấy dây leo chắc khỏe mà đu qua đu lại.

Quang nói, tinh tinh sống ở những địa phương khác nhau sẽ ăn những thứ khác nhau, tập tính cũng không giống nhau. Nếu muốn tìm một nơi sống tốt hơn, biện pháp tốt nhất chính là quan sát quần thể tinh tinh tại địa phương đó, thông qua nó, người có thể tìm được những thứ người cho là không thể ăn nhưng hóa ra lại có thể, thông qua bọn nó có thể học được rất nhiều điều mới lạ.

Mục Túc nhìn qua bên trái, có một con tinh tinh đang dùng một cành cây nhỏ chọt chọt vào động moi kiến và moi ăn. Mục Túc định học tập làm thử một chút, muốn tìm hiểu xem mùi vị con mối nó như thế nào.

Quang thì nhìn qua bên phải, cách đó không xa có một đôi tinh tinh đang giao phối. Cái tư thế kia thật là ưu nhã nha, con cái đang quỳ rạp trên mặt đất, chống mông lên trước mặt con đực, tinh khí của con đực lập tức dán lên mông con cái, nó đưa tay khoác ra đằng sau lưng con cái, một tay khác thì chống xuống đất, bắt đầu luật động.... Dùng một tư thái cực kỳ thoải mái tùy tiện mà tiến hành giao phối với con cái.

Quang quay đầu nhìn Mục Túc. Tại sao bọn họ giao phối lại phí sức lực như vậy a?

“Mục Túc, nằm xuống.”

Quang la một tiếng. Mục Túc lơ ngơ lập tức làm theo lời Quang nằm xuống đất mặc dù bản thân chẳng biết là đang xảy ra chuyện gì.

Quang đi tới, vỗ vỗ mông y.

“Chống mông lên.”

Mục Túc làm theo, cái mông rất nhanh đã lộ ra dưới ánh mặt trời. Quang học theo tư thế giao phối của tinh tinh mà nhắm thẳng tới hậu huyệt Mục Túc.

Mục Túc giãy dụa, bất đắc dĩ, Quang dùng một tay nắm chặt lấy bờ vai y, một tay chống xuống mặt đất cố định thân thể, dùng một loại tư thế cực kỳ ổn định không ngừng đỉnh nhập vào thân thể Mục Túc.

Bốn phía vang lên tiếng la hét của tinh tinh. Mục Túc nằm phục trên mặt đất, không rõ Quang từ nơi nào học được chiêu này, hơn nữa lại còn có hứng thú giao phối với y giữa ban ngày ban mặt a.

20. Chương 20

Mục Túc quay đầu nhìn Quang, đồng thời cũng thấy luôn cái cảnh hai con tinh tinh đang giao phối ở đằng sau.

“Quang, người cái đồ cầm thú!”

Mục Túc tức giận hét lên. Cái tên Quang chết tiệt này thế nhưng lại đi học tư thế giao phối của tinh tinh, lại còn đem y ra làm thí nghiệm, lại nhìn chung quanh đâu đâu cũng có một đám con tinh tinh đực đứng nhìn chăm chăm. Mục Túc ngay cả muốn khóc cũng khóc không nổi.

Quang cùng đám tinh tinh hoang dại này học tập kỹ xảo sinh sống đã hơn mười ngày rồi. Tinh tinh di chuyển đến chỗ nào thì bọn họ cũng đến chỗ ấy. Đến mức đám tinh tinh cũng xem hai người như là thành viên của quần thể luôn rồi. Đột nhiên có một ngày, tiếng kèn săn thú gần nơi sinh sống của bầy tinh tinh vang lên.

Bầy tinh tinh lập tức rối loạn, từ bốn phía bay tới rất nhiều vũ mao kiếm.

Quang kéo Mục Túc vào trong một bụi cỏ, cảnh cáo y không được phép đi ra ngoài, bản thân thì bò lổm ngổm thăm thú tình hình.

Mục Túc mắt thấy một con tinh tinh cái có địa vị rất cao trong quần thể được Quang cứu từ trên cây xuống. Những con tinh tinh khác mới vừa rồi còn chạy tán loạn nhất thời dừng lại toàn bộ động tác, đưa ánh mắt chứa đầy kỳ vọng hướng về thủ lĩnh của mình.

Con tinh tinh thủ lĩnh kia chần chờ, đột nhiên lại bị một cây vũ mao kiếm sượt qua ngay cạnh chân nó khiến nó sợ tới mức chạy trốn.

Hai người trong bộ lại xuất hiện gần ngay con tinh tinh cái bị bắn rơi xuống đất. Mục Túc nhìn thấy bọn họ, sợ tới mức đầu rụt xuống bụi cỏ.

Là Thực Nhân Tộc, trên cổ bọn họ có đeo một cái đầu lâu làm trang sức, không biết là đầu lâu của khỉ, hay là của trẻ con nữa.

Đột nhiên, một cái bóng đen từ trên cây nhảy xuống, Mục Túc nhìn trộm một cái, là Quang, hẳn không sợ chết sao? Bọn họ chính là đang ở trong vòng vây của Thực Nhân Tộc đó.

Lại thêm một đội Thực Nhân Tộc xông lên. Mục Túc chỉ thấy Quang từ trong vòng vây không ngừng ra sức vọt tới chỗ y đang trốn, kéo y chạy đi, trong khi những thanh kiếm đá của bọn Thực Nhân Tộc không ngừng bay xẹt qua bên người cả hai. Quang mở đường máu, kéo y chạy rất xa, lúc dừng lại mới phát hiện, những con tinh tinh khác cũng đã trốn ra ngoài thành công.

Quang sờ soạng khắp người Mục Túc. Da thịt của Mục Túc rất non mềm (chính xác thì là trối gà không chặt) không hề phát hiện ra một đạo vết thương hay vết xước nào. Nhưng bản thân Quang thì lại khác, vì bảo vệ Mục Túc khỏi những thương tổn, từ trên xuống dưới đều là vết cắt do kiếm gây ra còn có rất nhiều vết bầm do đá đập vào người.

Mục Túc run lấy bầy sờ lên một đạo vết thương trên bả vai bên trái Quang, bật khóc.

“Quang!”

“Mục Túc không khóc a. Người không bị thương mà. Sao lại khóc a?”

“Quang bị thương a.”

Quang thô lỗ lau nước mắt trên mặt Mục Túc, tay chân có chút luống cuống.

“Mục Túc đừng khóc. Quang không có chuyện gì. Mục Túc không nói Quang cũng sẽ không đau.”

“Là do Mục Túc không tốt.”

Mục Túc biết là bởi vì y mới liên lụy đến Quang. Nếu không có y, Quang có thể vừa chạy vừa nhảy, còn có thể leo lên cây nấp. Với thân thủ nhanh nhẹn của hắn, những thứ như kiếm đá kia căn bản không thể nào chạm tới hắn. Nhưng bởi vì phải bảo vệ y, cho nên Quang không thể làm gì khác hơn là cùng y chạy trốn giữa đám kiếm đá không ngừng lao tới. Vì để y không bị thương, hắn còn cố ý ngăn trở toàn bộ kiếm.

“Không liên quan đến Mục Túc. Da thịt Mục Túc rất non, bị thương thì rất đáng tiếc. Quang da dày thịt béo, qua mấy ngày sẽ hết thôi. Chỉ cần Mục Túc và các bằng hữu tinh tinh không sao thì Quang vui rồi.”

Quang nhìn đám tinh tinh đang treo người ở trên cây, ôm chặt Mục Túc để cho y rúc trong ngực mình mà khóc. Vài tinh tinh nhảy xuống đưa cho Quang vài lá dược thảo cầm máu. Trời tối, vẫn có mấy tinh tinh đem đồ ăn tới cho Quang, đến gần hắn để cho hắn sửa sang lại bộ lông giúp nó. Bởi vì đề phòng bị Thực Nhân Tộc đuổi theo, bọn họ không dám đốt lửa vào buổi tối, Quang đành phải đem Mục Túc leo lên cây, tính toán dựa vào một cành cây chắc nào đó nghỉ ngơi một chút.

21. Chương 21

Trong màn đêm, cách hai người không xa, con tinh tinh cái mới vừa được Quang cứu kia đang cùng một con đực giao phối. Nó giơ một chân lên cao, vắt lên một cái cành cao hơn để cho con đực có thể thoải mái

hùng dũng động hạ thể.

Quang thu hồi ánh mắt lại, nhìn sang Mục Túc đang dựa vào lồng ngực mình, không dám chắc y có chịu hợp tác hay không nữa, nhưng mà cái kiểu giao phối trên cành cây như thế này thì coi bộ khó để y chấp nhận à nha.

Mục Túc dựa vào ngực Quảng, đột nhiên phát hiện Quang đang cúi đầu chuyên chú nhìn mình rất kỳ quái, nhiệt độ trong mắt càng lúc càng nóng, cực kỳ giống với những lúc Quang đòi y giao phối với hắn.

Mục Túc đang suy nghĩ có nên hy sinh tấm thân báo ơn hành động xả thân cứu mạng của Quang hay không, vừa quay đầu lại liền nhìn thấy một đôi tình tình đang giao phối ngay trên cái cây đối diện.

Giao phối trên cây quả thật là có độ khó nhất định, nhưng không phải là hoàn toàn không thể. Cái hình ảnh đang trước chính là bằng chứng tốt nhất a.

Mục Túc nắm lấy một cành cây trước mắt ổn định thân thể, một chân giống như tùy ý vất lên một cành khác có hơi cao hơn chút đỉnh so với cành đang ngồi. Mục Túc tuy không nói gì nhưng động tác y làm đã tỏ rõ y nguyện ý cùng Quang giao phối trên cây.

Quang mừng rỡ như điên, lộ ra một nụ cười thật to, lập tức lật khố lên, lôi tính khí ra cọt cọt lên đùi Mục Túc.

Quang đột nhiên ôm lấy eo Mục Túc, cọt một đầu tóc dài của mình lên bả vai Mục Túc.

“Quang thích Mục Túc nhất.”

Mục Túc xoay đầu nhẹ gác lên đầu Quang.

“Mục Túc cũng bắt đầu thích Quang rồi.”

Quang là một thủ lĩnh tốt, cường hãn lại dũng cảm. Đối mặt với gần trăm tên Thực Nhân Tộc nhưng chỉ bị vài vết thương nhẹ thôi a, hơn nữa, trong lúc nguy hiểm nhất, Quang không có bỏ rơi y, không có bỏ rơi những vị tình tình bằng hữu đang ồn ào chung quanh này.

Quang nâng thắt lưng lên một chút, sau đó mạnh mẽ tiến thẳng vào trong thân thể Mục Túc.

“Vù vù! A a!”

Động tác trừu sấp của Quang có chút nhanh khiến tay vịn trên chạc cây của Mục Túc có hơi xót.

Quang đưa tay bao lấy bàn tay Mục Túc giúp y trụ vững, tránh cho bàn tay trượt qua lại trên cành cây mà bị trầy xước.

Giao phối đến gần đến đỉnh điểm, Quang đột nhiên nói.

“Mục Túc, ngày mai chúng ta phải tìm cơ hội chạy.”

“A!, Quang, Thực Nhân Tộc đuổi theo sao?”

“Không đâu, Quang chỉ là không muốn làm thủ lĩnh của bọn tình tình đâu.”

“A?”

Mục Túc còn chưa hiểu quay đầu lại nhìn Quang. Về mặt Quang trong lúc giao phối rất chuyên chú, lực chú ý tựa hồ toàn bộ đều đặt lên trên thân thể của y.

Quang mặt đỏ tía tai, hạ thân không ngừng dùng sức thúc vào trong thân thể Mục Túc.

Giao phối xong, Quang lại ôm Mục Túc vào lòng, phía dưới còn chưa có rút ra, chẳng qua là bởi vì Mục Túc đã không còn đủ sức lực mà nắm chặc cây được nữa, cho nên hắn mới cần rằng nhịn xuống.

Quang ôm Mục Túc, rất không cam lòng đi sờ mó tính khí của Mục Túc, tự mình đè nửa người dưới của y trượt trượt lên tính khí, nhưng hiệu quả lại không được tốt. Quang không cảm thấy thỏa mãn tí nào, về mặt cực kỳ thất bại.

Mục Túc đè tay hắn lại, tựa đầu lên cổ Quang.

“Quang, sáng mai hãy làm tiếp. Tối nay đừng làm nữa được không?”

Tóm lại, tối nay không có biện pháp tận hưởng được a. Cánh tay của Mục Túc đã đau đến mất cảm giác rồi.
“Ừ!”

Nghe Mục Túc nói, Quang rất vui vẻ, tự mình chỉnh lại tư thế để cho Mục Túc xoay người lại nằm trong ngực hắn mà ngủ, chẳng qua cái tay vẫn còn không cam lòng không ngừng xoa nắn cái mông tròn tròn nhỏ xinh kia.

Quang nhìn trời chờ a chờ.

Nhanh sáng lên một chút, nhanh lên chút đi! Chừng nào mới sáng đây?

Quang dường như cả đêm không ngủ, hắn ôm chặt lấy Mục Túc sợ y bất thần ngủ say mà rớt xuống đất.

Hơn nữa, dục vọng vồn chưa được thỏa mãn, tinh thần của hắn vẫn đang trong trạng thái hưng phấn thái quá.

Trời vừa sáng, Mục Túc đã bị Quang cắn tỉnh. Lỡ tai, bả vai đều xuất hiện dấu răng của Quang.

Quang đỡ Mục Túc leo xuống đất, lôi gần như toàn bộ lương thực dự trữ từ trong túi ra đặt trước mặt Mục Túc. Mục Túc kỳ quái nhìn Quang. Sao hắn lôi toàn bộ thức ăn ra vậy? Hơn nữa còn không ngừng đưa trái cây và trứng chim cho bọn tinh tinh nữa.

Quang dọn dẹp đồ xong liền cột túi lại, cầm lên ướm ướm thử, tựa hồ rất hài lòng. Sau đó, trở lại ngồi bên cạnh Mục Túc, đem một vài món kén đáo đưa cho y bảo y ăn nhanh.

Mục Túc cho là Quang muốn dự trữ năng lượng cho đợt giao phối sắp tới, thế là cũng bắt đầu ăn từng ngụm.

Chờ cho cả hai ăn xong, Quang đem thức ăn quăng hết bốn phía. Mục Túc lập tức hỏi.

“Người làm gì vậy? Quang!”

Trong thời đại nguyên thủy này, thức ăn là quan trọng nhất, Quang tại sao lại ném hết như vậy?

“Quang muốn tặng thức ăn cho các vị tinh tinh bằng hữu a.”

22. Chương 22

Quang kéo Mục Túc đứng ở một bên nhìn. Một lúc sau, đám tinh tinh đồng loạt nhích tới gần thức ăn, bọn nó nhìn Quang một chốc, sau khi nhận được sự chấp thuận của hắn mới dám cầm lấy đồ ăn.

Một khi đám tinh tinh hoàn toàn bị đồ ăn hấp dẫn sự chú ý, Quang lập tức kéo Mục Túc chạy sâu vào rừng, lợi dụng những bụi cỏ to lớn mà che kín thân hình. Mục Túc muốn mở miệng hỏi Quang, nhưng lại bị hắn bịt miệng. Đến khi bọn họ chạy rất xa rất xa, không còn nghe được tiếng của mấy con tinh tinh kia nữa, Quang lại bắt đầu lôi kéo Mục Túc chạy nhanh hơn.

Trước khi chạy, Quang đã dọn dẹp sạch sẽ đồ ăn trong túi, cho nên trên người cũng nhẹ hơn được không ít, vì vậy mà người chạy cứ như chim yến bay cao. Đáng thương nhất chính là Mục Túc, không những bị Quang lôi đi xềnh xệch, phía dưới đất lại gập gềnh chằng chịt rễ cây, chạy đến thở cũng thở không nổi.

Cuối cùng, Mục Túc không còn sức đâu mà chạy nữa, lập tức ôm lấy một cây đại thụ gần đó, Quang có lời y tới cỡ nào y cũng bất động như vậy a.

“Mục Túc đi a.”

Mục Túc cả người ôm cứng lấy cái cây.

“Mục Túc muốn chết rồi. Nếu còn tiếp tục chạy sẽ chết đó. Quang không nói cho Mục Túc biết tại sao lại phải chạy, Mục Túc có chết cũng phải ôm nó.”

Quang vòng qua người Mục Túc đứng trước mặt y. Mặt Mục Túc đỏ bừng bừng, đầu tóc ướt nhẹp cứ y như vừa bị nhúng nước.

“Quang tối hôm qua đã nói rồi, Quang không muốn làm thủ lĩnh của bọn tinh tinh, cho nên chúng ta phải chạy nhanh, không thể để cho tụi nó đuổi theo kịp.”

Mục Túc suy nghĩ một chút, đột nhiên cười lên.

“Ha ha, Quang nếu làm thủ lĩnh của bọn tinh tinh thì có thể được hưởng quyền lợi giao phối với mấy con tinh tinh cái rồi. Ta thấy trong đó có năm sáu con cái đang trong kỳ động dục đó, ha ha.”

Quang trừng mắt nhìn Mục Túc.

“Thủ lĩnh tinh tinh sẽ phải đem giống cái của mình ra cho các tộc nhân cùng hưởng.”

Giống cái của thủ lĩnh, giống cái của Quang, chính là y nha. Mục Túc hiện tại mới ý thức được tính nghiêm trọng này.

“Quang, người không thể nào...”

“Quang sẽ không làm thủ lĩnh tinh tinh.”

Mục Túc có chút sợ quay đầu nhìn.

“Chúng ta đã chạy rất xa rồi.”

Chạy từ lúc mặt trời mới mọc cho đến khi mặt trời lên cao, thời gian dài như thế, có lẽ bọn tinh tinh đã không đuổi kịp rồi.

“Bọn nó đu cành cây còn chúng ta chạy trong bụi cỏ, rất khó nói.”

Mục Túc đứng thẳng dậy.

“Vậy còn chờ gì nữa, chạy tiếp a. Ồi!”

Hiếm khi Mục Túc yêu cầu chạy, nhưng vừa mới chạy một đoạn đường dài, một khi đã dừng lại, thì bắp chân Mục Túc bắt đầu nhũn ra rồi.

“Quang, chân ta thật sự không còn chút sức nào nữa.”

Quang quàng túi lên lưng Mục Túc, sau đó ngồi xổm xuống.

“Mục Túc leo lên, Quang công người chạy.”

Mục Túc lập tức nhào lên, không cần tự mình chạy là tốt rồi a.

Quang công Mục Túc chạy như bay, đến khi mặt trời lặn đằng tây, bọn họ cũng đã tới được ranh giới giữa rừng rậm và thảo nguyên rồi. Phía nam là thảo nguyên rộng lớn, nhìn qua phía tây có thể thấy một loạt dãy núi cao. Muốn chạy tới hướng nào, Quang vẫn còn chưa có nghĩ ra, vì thế quyết định ở chỗ này nghỉ lại một đêm.

Quang đặt Mục Túc xuống đất, cất kỹ túi, đi dạo bốn phía tìm chút củ nhóm lửa.

Xong xuôi, Quang lại làm thêm một cây đuốc rồi đứng dậy.

“Quang đi tìm vài thứ ăn. Mục Túc ở cạnh đồng lửa, không được cử động.”

Mục Túc cũng đứng lên.

“Ta cũng đi với người.”

“Mục Túc đang mệt mà?”

“Giờ khỏe rồi.”

“Vậy thì cùng đi.”

Quang xoay người bước đi trước, Mục Túc ở phía sau túm lấy cái khố của Quang nhắm mắt theo đuôi.

“Oa! Ghê ghê quá a!”

Tiếng kêu của đám động vật về đêm không ngừng vang khắp bốn phía xung quanh, thật là dọa người. Mục Túc chân này quàng phải chân kia, lảo đảo một cái vội vàng ôm lấy eo Quang.

“Mục Túc sợ sao?”

“Quang người không sợ hả? Mẹ nói đi một mình vào ban đêm sẽ bị yêu quái ăn thịt a.”

“Quang không cho là như vậy. Ban đêm có rất nhiều động vật ở trong động nghỉ ngơi, so với ban ngày thì dễ sợ hơn.”

“Dù sao Mục Túc cũng rất nhát gan a.”

Mục Túc ý Quang đang đứng bên cạnh, lá gan nỏ lớn ra được một tí, lại bị cái gì đó treo lủng lẳng trên cây che khuất tầm mắt, Mục Túc liền giơ tay túm xuống. Túm xuống rồi mới cảm giác có gì đó không được đúng lắm. Mềm mềm, trơn trơn.

“Rắn!”

23. Chương 23

Tay Mục Túc đang cầm rắn cứng đờ cả ra. Quang đưa đuốc lại gần soi một chút.

“Mục Túc đừng sợ, không phải rắn độc.”

“Rắn....Có rắn..... a a a a a a.”

Mục Túc bị dọa đến rớt nước mắt. Quang tóm lấy con rắn trên tay y, quật một phát vào thân cây, chết tươi. Quang cầm con rắn chết quơ qua quơ lại.

“Mục Túc đừng sợ. Rắn chết rồi.”

Mục Túc phốc một cái ôm lấy Quang chặt cứng.

“Quang, tối nay đừng đi tìm đồ ăn nữa. Mục Túc có thể nhịn đói một bữa, không cần gấp.”

“Quang đã đáp ứng với Mục Túc rồi, sẽ không để cho Mục Túc bị đói bụng.”

“Nhưng mà Mục Túc sợ a.”

“Quang đi tìm trái cây, Mục Túc trở về lại bên kia chờ đi.”

“Mục Túc ở một mình cạnh đồng lửa cũng sợ a.”

Tên Quang ngu ngốc này, nếu y không sợ, mắc mớ gì phải tự chuốc lấy khổ vừa chạy theo đằng sau mong hắn vừa túm lấy cái khố hắn trong tình trạng tối thui như thế này chứ.

“Vậy sao bây giờ?”

“Quang cùng Mục Túc trở về chỗ đồng lửa, tối nay không ăn.”

Quang bắt đầu dĩ chấp nhận, dù sao hắn cũng không đói lắm. Đột nhiên nhớ tới con rắn trên tay, hai mắt Quang tỏa sáng.

“Mục Túc biết làm bánh gạo không?”

“Biết a, phải rồi, gạo người không có vớt đi chứ? Mục Túc làm bánh gạo cho người ăn.”

Mục Túc cuối cùng cũng phát hiện ra mình cũng có thể làm chút gì đó cho Quang rồi. Mục Túc trước kia đã từng được mẫu thân dạy cách làm bánh gạo.

Trong lúc Mục Túc đang nướng bánh, Quang xử lý con rắn một chút sau đó đặt lên tảng đá thấy vào trong đồng lửa nướng, chờ bánh nướng chín, Quang lấy một miếng thịt rắn kẹp vào giữa hai miếng bánh rồi mới đưa cho Mục Túc.

(hiện tại ta đã biết lịch sử ra đời của bánh mì kẹp thịt)

“Ném thử xem, ăn kiểu như vậy rất ngon a, chỉ tiếc con rắn này không được mập lắm thôi.”

Quang đưa mắt nhìn dãy núi xa xa phía tây. Mấy con rắn ở trên núi hình như mập mạp hơn thì phải.

“Mục Túc, ngày mai chúng ta đi hướng tây nha.”

“Ừ!”

Quang muốn đi chỗ nào thì y đi chỗ đó, Mục Túc cũng không hỏi nhiều, bất quá, lần này y nhất định sẽ hối hận.

Quang nhìn Mục Túc, cắn một miếng bánh Mục Túc làm, mùi vị thật sự không tệ. Mục Túc à Mục Túc. Công việc của giống đực thì làm không xong, nhưng công việc của giống cái sao lại làm tốt tới vậy.

Quang rất nhanh đã ăn no bụng, nhích tới gần Mục Túc, ngửi tới tới ngửi lui. Thỉnh thoảng còn gặm gặm bả vai Mục Túc vài cái.

Mục Túc đẩy a đẩy nhưng Quang vẫn không ngừng gặm.

Mục Túc quay đầu, y hôm nay mệt cả ngày rồi, rất cần được nghỉ ngơi, vì thế mà ngó lơ luôn ám hiệu muốn giao phối của Quang.

Quang đứng lên, đột nhiên thét lên.

“Rắn!”

“A!”

Mục Túc nhảy dựng, lập tức bò lên người Quang, dùng hai chân quấn quanh eo hắn.

Mục Túc còn đang trong tình trạng sợ run rẩy cả người, Quang đã lặng lẽ lật khoé y lên mà vuốt ve cái mông tròn. Mông của Mục Túc rất chắc nha, kích cỡ rất hợp với ý Quang, không nhỏ quá cũng không lớn quá, chỉ cần dùng một tay cũng có thể xoa nắn thỏa thích rồi.

Mục Túc lúc này mới cảm thấy không đúng.

“Rắn đâu Quang?”

“Đã bò đi rồi.”

Nghe khẩu khí của Quang cũng thừa biết đã bị hắn gạt rồi.

Nhưng mà Mục Túc có muốn trèo xuống trở lại cũng không có khả năng a, tính khí của Quang đã cương cứng lên từ lâu rồi, hiện tại còn không ngừng ma sát với cái mông nhỏ xinh của y.

Quang nhích tới nhích lui một lát rồi quỳ xuống, nâng nửa người dưới Mục Túc lên, canh cho tính khí của hắn vừa tầm với cái lỗ nhỏ đáng yêu kia, dùng lực tiến vào.

“Quang muốn tiếp tục chuyện tối hôm qua.”

Hôm nay còn không có làm nha, tối nay chỉ là làm bù cho ngày hôm qua Mục Túc còn thiếu hắn thôi.

“Quang, hôm nay chạy cả một ngày đường, chân người không nhũn ra sao?”

“Có a, rất nhức, cho nên đâu có đứng làm đâu.”

Quang áp cả người Mục Túc xuống đất, mới nhấp có mấy cái liền nghe thấy tiếng kháng nghị của Mục Túc.

“Có cái gì đó cần ta.”

Quang dùng tay quét hết toàn bộ tảng đá cành cây dính sau lưng Mục Túc, bản thân thì nằm xuống đất, để Mục Túc nằm úp sấp ở trong ngực hắn, từ đầu tới đuôi chưa hề dừng động tác trườn sát một khắc một giây nào.

24. Chương 24

Mục Túc nằm gục trong ngực Quang cảm thấy đây chính là thời khắc ấm áp nhất, đáng tiếc Quang lại không nghĩ như vậy, Quang không ngừng thúc giục Mục Túc.

“Động a, Mục Túc động eo một chút đi, người không động thì làm sao mà giao phối đây?”

Mục Túc bực mình đem lỗ tai dán lên ngực Quang, nghe tiếng tim đập hữu lực của hắn, không thêm nhúc nhích.

“Mục Túc không muốn động, vậy dựa vào Quang nằm ngốc một lát đi.”

Quang vội vàng chủ động thân thể tiếp tục cuộc giao phối, nhưng cũng đã mệt mỏi cả ngày trời rồi, hắn bắt đầu tìm kiếm các phương pháp dùng ít sức hơn.

Quang đưa hai tay tóm lấy eo Mục Túc, dùng hai tay khống chế eo Mục Túc không ngừng nâng lên rồi lại dập xuống.

Mục Túc cũng tùy ý để Quang khống chế, ai bảo Quang cứu y làm chi, khiến cái thắt lưng nhỏ bé của y bị người ta khống chế như vậy.

Quang cơ hồ dựa theo bản năng mà dùng đưa thân thể Mục Túc, tự mình thỏa mãn dục vọng vô hạn của mình. Cuối cùng Quang cũng chiếm được cảm giác thỏa mãn mà hắn muốn rồi.

Ngày hôm sau, Mục Túc cảm giác toàn thân đều nhũn như cháo, Quang cũng cùng nằm chết dí với y hết cả buổi trưa. Nhưng rốt cục cũng phải đứng dậy mà đi tiếp, bởi vì Quang phát hiện chung quanh đây có rất ít thức ăn.

Quang ôm Mục Túc hướng về phía dãy núi trập trùng kia mà cất bước. Đến chiều tà, cả hai phát hiện trên núi có ánh lửa, đoán rằng trên núi cũng đang có người ở.

Quang nướng thịt vừa mới sẵn được, hỏi Mục Túc.

“Mục Túc, có muốn đến chào hỏi bộ lạc sống trên núi này một chút không?”

Đã phát hiện ra có người, nếu không đến chào hỏi xem ra cũng không tốt lắm, hơn nữa cuộc sống du mục của Quang có đôi khi cũng rất muốn tìm những người ở bộ lạc phụ cận nói chuyện phiếm, giải tỏa nỗi cô độc. Sở dĩ mấy tháng này Quang không đi tìm người, là bởi vì hắn đã có Mục Túc ở bên cạnh rồi.

“Vạn nhất là Thực Nhân Tộc thì làm sao?”

Mục Túc quả nhiên là bị Thực Nhân Tộc dọa sợ rồi.

“Không đâu, Thực Nhân Tộc không sống ở trên núi, hơn nữa trên núi không có người, chỉ có rắn, linh dương và khí thôi.”

Mục Túc nhìn dãy núi kia, hơi xa nha, có lẽ đi mấy ngày nữa cũng chưa chắc tới chân núi, hơn nữa nhìn đi, núi cao lắm nha, nhất định là không dễ leo đâu, Mục Túc nhìn thoáng thôi cũng thấy cái chân muốn lặc lìa luôn rồi.

Quang quơ quơ con chim đã nướng chín trước mặt Mục Túc.

“Mục Túc ăn a, không cần lo lắng, có Quang bảo vệ người rồi, cho dù Mục Túc muốn đi đâu cũng không cần sợ.”

“Quang, sao lại tốt với Mục Túc như vậy a?”

Luôn để y ăn trước, đừng phải nguy hiểm thì việc đầu tiên hẳn nghĩ không phải là an toàn của bản thân, mà là an nguy của Mục Túc, thậm chí mỗi đêm ngủ cũng đều chiều chuộng vài yêu cầu bốc đồng của y.

“Quang thích Mục Túc. Hơn nữa, ba ba ta từng nói, làm con đực phải chiều cổ tốt con cái của mình.”

Mục Túc im lặng ăn, bắt đầu suy nghĩ một vài vấn đề. Quang theo thói quen đem thức ăn đã nướng chín đưa cho y mới có thể khiến y hoàn hồn trở lại.

“Mục Túc ăn cái này là đủ rồi, những thứ khác Quang ăn đi.”

“Ồ!”

Quang giờ mới bắt đầu ăn.

“Mục Túc hình như hơi mập ra.”

“A! Có sao?”

Ở trong xã hội nguyên thủy này, có thể béo lên chính là một việc rất bất khả tư nghị. Lúc nào bọn y cũng đều bị vây trong tình trạng không đủ thức ăn, được ăn no đã rất không dễ dàng rồi chứ đừng nói đến việc có thể mập ra.

Mục Túc ngồi dậy, đem đám đồ trước mặt dọn dẹp sạch sẽ, sau đó dùng tay ấn ấn lên mặt một chút, lại nhéo nhéo hai bên má.

Mục Túc áy náy nhìn Quang.

“Quang! Mục Túc mập quá rồi, mặt quá trời thịt a.”

“Đúng a, lúc Quang ôm người cũng cảm thấy như thế.”

Mục Túc áy náy cúi đầu. Y hổ thẹn a, còn có rất nhiều người không có cơm no áo ấm, còn bản thân thì ăn đồ của Quang đến mập cả thân ra. Nói cách khác, y đã ăn rất rất nhiều thức ăn của Quang rồi a.

25. Chương 25

Quang nâng đầu Mục Túc lên.

“Mục Túc, xảy ra chuyện gì? Hình như không vui.”

“Quang, người có cảm thấy Mục Túc ăn rất nhiều không?”

Quang nhìn Mục Túc cười, lại cảm một con chim nướng giơ lên.

“Mục Túc mỗi bữa cơm chỉ ăn có một con chim nhỏ a. Quang phải ăn tới năm con lận, nếu muốn ăn nhiều nữa, vẫn còn có thể ăn nổi a.”

“Nhưng mỗi ngày Quang phải hoạt động gấp mười lần Mục Túc, tiêu hao thể lực cũng gấp mười lần Mục Túc a.”

“Nhưng việc này liên quan gì đến việc Mục Túc không vui?”

“Mục Túc ăn sạch đồ của Quang, lại còn mập ra, Mục Túc áy náy a. Mục Túc không giúp Quang làm việc, lại còn ăn nhiều thức ăn như vậy.”

Mục Túc càng nói càng cúi thấp đầu. Đến lúc đầu gần đụng tới ngực thì lại bị Quang nâng lên, hôn choẹt một cái thật kêu lên mặt y.

“Quang thích nuôi Mục Túc mập lên một chút, như vậy đến lúc ôm sẽ cảm thấy rất mềm.”

Quang ôm lấy eo Mục Túc, khẽ siết chặt.

Mục Túc nằm úp sấp lên bả vai Quang. Minh hình như cũng tìm ra thêm được một công dụng nữa rồi, cái gì cũng không thể giúp được Quang, chỉ có lúc giao phối mới có thể khiến Quang vui vẻ a.

Mục Túc trong lúc nhất thời tựa hồ đã nghĩ thông suốt. Cũng giống như có cây lớn che chắn, Mục Túc sẽ dựa hết thân vào Quang, ôm lấy cổ Quang, siết chặt. Sau này Quang sẽ là thủ lĩnh của Mục Túc, là cha mẹ cơm áo gạo tiền của Mục Túc, là thần hộ mệnh của Mục Túc, còn có, là người yêu của Mục Túc.

Quang dĩ nhiên không biết suy nghĩ trong đầu của Mục Túc, chỉ đưa tay vuốt về mái tóc của Mục Túc.

Mục Túc có mái tóc rất tốt, có lẽ nên tìm một chỗ nào đó để Mục Túc tắm rửa sạch sẽ cho thoải mái.

Quang phát hiện Mục Túc đang thay đổi, cụ thể như thế nào thì hắn không nói được. Chỉ biết Mục Túc thích làm nũng hơn, khi hắn đòi giao phối, mười lần thì hết chín lần Mục Túc không còn phản kháng nữa ngược lại còn rất phối hợp. Thật khiến Quang tiết kiệm được không ít khi lực.

Đường lên núi không dễ đi, nhưng Quang và Mục Túc vẫn đi rất vui vẻ.

Buổi trưa, Mục Túc nằm nghỉ trên một tảng đá. Quang thì đã đi tìm nước rồi, hắn nói nghe thấy tiếng nước chảy, đoán rằng gần đây sẽ có nước. Mục Túc từ nhỏ đã sinh sống gần nguồn nước, vì thế loại thanh âm này y không thể nào lầm lẫn, nhưng tiếng nước này không có một chút khí thế nào hết.

Mục Túc đang suy nghĩ sao đến giờ Quang vẫn còn chưa quay trở lại thì đã bị một cái bóng đen chặn ánh mặt trời. Quang đã trở lại. Hắn còn đem cả túi nước áp lên mặt Mục Túc.

“Nước suối thật mát.”

“Không phải suối, là một con sông, bắt quá nước chảy rất chậm, chắc là hạ lưu, dưới sông có cá. Mục Túc có thể xuống nước tắm một chút, thuận tiện đi bắt chút cá luôn.”

Mục Túc lục tục bò dậy, đã lâu rồi y không có xuống nước nha.

Quang dẫn Mục Túc đi tới bờ sông, bản thân thì đi nhóm lửa, còn Mục Túc thì đem nửa người nhún xuống nước, hai tay vui vẻ quạt nước gọi Quang.

“Quang cùng nhau xuống đây a.”

Quang thấy Mục Túc chơi cực kỳ vui vẻ, lập tức bật dậy đi về phía Mục Túc.

Mục Túc nhìn Quang đột nhiên có dự cảm xấu.

Mục Túc từ từ thối lui ra giữa lòng sông, nhìn Quang bước xuống nước, lập tức xoay người bỏ chạy.

Nhưng Quang đã nhanh tay tóm được, ôm chầm lấy y.

“Quang không nên nha, Mục Túc còn chưa có ăn cơm.”

“Không kịp rồi. Quang đã cho Mục Túc thời gian rồi, hiện tại đã dùng hết.”

“Nhất định phải...hả?”

“Ừ!”

Quang đem Mục Túc đặt bên bờ, nhẹ nhàng hôn Mục Túc từ gáy xuống đến hông, lại hôn từng tắc da thịt giữa hai chân Mục Túc, kéo móng y lại gần một chút, Quang liền đưa tính khí của mình đến cái lỗ nhỏ trơn trơn kia.

Hai chân Mục Túc quăn quanh hông Quang, cả người dựa vào lớp đất mềm mại của bờ sông mà hưởng thụ những cú chuyển động nhịp nhàng trong nước của Quang.

Quang không ngừng hất nước lên người Mục Túc, sau đó lại dùng đầu lưỡi liếm đi, thành công khiến Mục Túc phải run rẩy từng đợt.

“A! A! Quang dùng lực nữa nha, Mục Túc còn muốn.....còn muốn!!! A a !”

Thân thiết ngay tại bờ sông có thể khiến cho Mục Túc càng thêm buông lỏng, càng khiến y bắt Quang ôm chặt y hơn, động càng mạnh hơn nữa. Quang rất dẻo dai, hơn nữa da thịt toàn thân lại rắn chắc. Mục

Túc trong lúc kích tình muốn cắn Quang một cái nhưng lại không thể hạ thủ, chẳng thể nào khác hơn đành dùng tiếng rên rỉ càng lúc càng lớn mà giải tỏa cơn động dục đang hoành hành trong cơ thể.

“A!”

26. Chương 26

Mục Túc đã kêu rất lớn rồi, nhưng đột nhiên bên cạnh họ lại có một tiếng kêu còn lớn hơn.

“A! Oa oa!”

Hai người thuận theo thanh âm nhìn qua, là một đứa nhỏ nằm trong một cái giỏ bện bằng cỏ bông bênh trôi trên sông cách đó không xa. Quang ngây ngốc hỏi một câu.

“Mục Túc, người mới vừa đẻ hả?”

Mục Túc tát đầu hấn một phát.

“Nói ngu gì đó. Người chẳng lẽ nhìn không ra đứa nhỏ kia bị người ta thả trôi sông sao?”

“Quang cũng cảm thấy kỳ quái. Đường lên núi không có một bóng người, đến lúc chúng ta giao phối thì lại lòi ra đứa nhỏ này, làm Quang còn tưởng thần núi thấy Quang cố gắng giao phối nên thương tình ban thưởng đứa nhỏ cho chúng ta a.”

“Ban cho người thì liên quan gì tới ta?”

“Con nít là kết quả của việc giao phối a. Mục Túc cùng Quang giao phối, đứa nhỏ mà thần núi ban cho Quang dĩ nhiên là do Mục Túc sinh rồi a.”

Mục Túc chịu không nổi nhào tới cắn lỗ tai hấn.

“A! Mục Túc, người mắc mớ gì mà đi cắn ta a?”

“Ráng kiềm chế chút coi, người tận mắt nhìn thấy ta đẻ hả?”

“Cũng phải ha.”

“Quang! Rút ra đồ đặc của người ra khỏi người ta coi, người không cứu đứa nhỏ kia hả?”

“Quang không thích con nít. Con nít khó nuôi.”

Mục Túc lắc lắc người Quang, ý bảo hấn đem cái thứ kia rút ra.

Quang buông Mục Túc ra, nhìn Mục Túc bơi ra kéo giỏ bện ôm vào trong ngực. Mục Túc gọi vói vào.

“Quang qua đây mà xem, là giống đực.”

Quang đi qua nhìn.

“Mục Túc, ta khuyên người đừng để ý tới nó nữa. Con nít rất khó nuôi. Mấy ngày nữa nó chết, Mục Túc nhất định sẽ rất thương tâm.”

“Quang từng nuôi con nít sao?”

“Quang chỉ mới nuôi một con khỉ con thôi, nhưng nó bị rắn cắn chết rồi. Khi đó Quang rất thương tâm, thề sau này không bao giờ... nuôi con nít nữa. Hơn nữa, cũng kể từ đó Quang bắt đầu ăn thịt rắn.”

“Quang ăn thịt rắn vì trả thù rửa hận sao?”

Vừa nói, Mục Túc vừa ôm đứa nhỏ vào trong ngực.

“Mục Túc, người muốn nuôi nó sao?”

“Mục Túc khi còn nhỏ có chăm em trai. Con nít rất khó nuôi, nhưng bọn nó đều là kỳ tích thiên nhiên a. Quang và Mục Túc không phải cũng được mẹ nuôi từ khi còn là con nít sao?”

“Con nít phải bú sữa mẹ. Mục Túc có sữa cho nó bú sao?”

“A!”

Quang lại cùng Mục Túc thương lượng. Đứa nhỏ này chắc chắn là người của bộ tộc gần đây, vì vậy bọn họ quyết định lên bờ tìm xem có thể tìm được mẹ cho đứa nhỏ hay không. Hơn nữa, nếu cứ thuận theo mép nước mà đi, rất có thể sẽ tìm thấy một vài con vật tới đây uống nước, may mắn sẽ bắt được một con có sữa, vậy thì sẽ có sữa cho đứa nhỏ bú rồi.

Ở phương diện nuôi con nít, Quang so với Mục Túc tựa hồ có nhiều kinh nghiệm hơn, không tìm được sữa, Quang liền lấy gạo nấu thành món cháo cực loãng sau đó cho đứa nhỏ uống cầm chừng cơn đói.

Nhìn dáng dấp của đứa nhỏ kia có thể nhìn ra ý chí sinh tồn của nó rất mạnh, có lẽ đã bị đói bụng rất lâu rồi, cho dù đã được uống nước cháo rất nhiều, nhưng đứa nhỏ vẫn cứ theo thói quen tìm núm vú của mẹ. Quang liền nghĩ ra một biện pháp, đẩy miệng đứa nhỏ tới gần ngực Mục Túc. Cho dù Mục Túc không có sữa, nhưng cũng có thể để cho đứa nhỏ giảm bớt cơn nghiện cũng được, mấy nhóc con này chỉ cần có cái gì đó để mút thì sẽ thôi không khóc nháo nữa.

Quang đã phát hiện dấu vết của con người. Bọn họ lập tức tập trung tìm kiếm. Mục Túc bắt đặc dĩ ôm đứa nhỏ đi theo sau Quang.

“Quang! Đứa nhỏ này nút núm vú của ta đau quá.”

“Người cho nó chuyển sang bên kia đi.”

“Bên kia ta ôm nó không thuận tay.”

“Vậy Quang cũng không còn cách nào.”

“Tại sao người không cho nó nút một lát?”

Quang quái dị quay đầu nhìn Mục Túc.

“Mục Túc là giống cái của Quang. Người phải cho đứa nhỏ nút nha, để cho người ta thấy người là giống cái không có ngực, không phải là giống đực. Giống đực sẽ không nuôi đứa nhỏ. Hơn nữa, Quang đâu có tán thành nuôi nó. Nếu Mục Túc không muốn thì đặt lại xuống đất đi.”

“Người là cố ý có đúng hay không?”

Quang biết rất rõ Mục Túc mới không nỡ lòng làm vậy a.

27. Chương 27

“A Đan ngoan, Mục Túc sẽ không làm hại người.”

Mục Túc tự đặt tên cho đứa nhỏ là A Đan, vừa dụ hống nó vừa đi theo Quang. Đột nhiên Quang dừng lại.

“Mục Túc, trốn ra đằng sau ta mau.”

“Xảy ra chuyện gì, Quang?”

“Có người bao vây chúng ta.”

Quang cảm giác được có người đang thiết lập vòng vây bọn họ. Bốn phía đều phát ra tiếng người di động.

Quang đem tất cả vũ khí giơ lên trước người. Nhìn thấy cách đó không xa có một cái đầu người nhú ra, Quang lập tức la lớn.

“Các người nếu là người của bộ lạc thì nói cho thủ lĩnh của các người biết, ta tên là Quang, người đằng sau ta chính là giống cái của ta tên Mục Túc. Chúng ta là lũ nhân chẳng qua đi ngang qua nơi này muốn cùng các người trao đổi ít đồ vật, không có ác ý, có thể dẫn chúng ta đi gặp thủ lĩnh của các người không?”

“Chính là bọn họ, người nhìn xem, là đứa nhỏ kia kìa.”

Một số người bước ra từ đằng sau tảng đá, liên tục chỉ chỗ bọn họ.

Một người tiến lên trước mấy bước.

“Ta tên Lực, là đội trưởng bộ lạc vùng núi. Đứa nhỏ mà giống cái của người đang ôm chính là con của các người sao?”

“Không phải. Chúng ta nhặt được ở hạ du sông. Nó là người trong tộc các người?”

“Phải, nhưng đứa trẻ kia là do bọn ta cố ý thả xuống nước tế Thủy thần.”

Mục Túc kéo Quang lại.

“Quang, sao lại có thể như vậy?”

Bọn người kia hình như đang tổ chức một cái nghi thức tế thần kinh khủng nào đó thì phải. Nếu y trả lại đứa nhỏ cho bọn họ, bọn họ lại đưa đứa nhỏ đi chịu chết lần nữa thì sao, y thật không nỡ.

“Thủy Thần? Nơi đó có Thủy Thần?”

“Chúng ta tin Thủy Thần sống tại hạ du sông. Cùng quay về bộ lạc đi, chúng ta sẽ từ từ nói cho các người nghe.”

Quang và Mục Túc cùng theo tộc nhân vùng núi trở về bộ lạc của bọn họ.

Quang theo phép tắc tổ ý muốn gặp tộc trưởng của bọn họ.

“Tộc trưởng của chúng ta đã chết trước đó không lâu. Chúng ta đang lựa chọn một trong hai đứa con của người làm thủ lĩnh kế tiếp, nhưng mọi người vẫn còn chưa thống nhất ý kiến.”

“Các người nói đã có người nhìn thấy Thủy Thần sao?”

“Không có, nhưng tộc nhân đều tin Thủy Thần sống tại hạ du sông.”

“Tại sao?”

“Hàng năm, cứ đến ngày nóng nhất, con sông mẹ của chúng ta sẽ chảy ngược dòng, băng phủ đầy mặt sông, hơn nữa sẽ không còn bất cứ động vật sống ở dưới sông nữa. Tộc của chúng ta vì thế mà nảy sinh vấn đề lương thực.”

“Các người ở ngay tại sườn núi. Tại sao cứ đi đánh bắt động vật trong nước thế? Trên núi thức ăn cũng có rất nhiều mà.”

“Trên núi là địa bàn của sói và rắn. Mấy vị tộc trưởng trước của chúng ta đã từng cảnh báo, nếu không phải vì bắt đực dĩ, chúng ta tốt nhất không nên lên núi. Vốn mấy năm trước chúng ta còn có thể xuống chân núi tìm thức ăn, nhưng trước đó không lâu một bộ phận tộc nhân khác di chuyển đến sống dưới chân núi, tộc nhân một mình đi săn thú sẽ rất nguy hiểm hơn nữa tộc trưởng lại vừa đúng lúc chết. Mọi người không còn cách nào, đành phải ra sông đánh cá, nhưng nhìn lên trời, lại thấy đến thời điểm Thủy Thần làm phép nghịch lưu dòng sông rồi. Cho nên chúng ta mới đem đứa nhỏ đi tế thần. Hiện tại lại bị các người ôm trở lại, chúng ta cũng không biết bước tiếp theo phải làm gì nữa.”

“Mẹ của đứa nhỏ đâu? Trước đem con trả lại cho nàng đã, Quang có lẽ sẽ giúp các người nghĩ được biện pháp.”

Tộc nhân nhìn nhau.

“Cha của đứa nhỏ bị rắn độc cắn chết rồi. Mẹ nó cũng mới bệnh chết gần đây. Nó không có người nào nguyện ý thu dưỡng chiếu cố hết, cho nên...”

Nói trắng ra thì chính là đứa nhỏ không được ai nhận nuôi nên chịu kiếp làm tế phẩm cho hà bá.

Nghe đến đó, Mục Túc liền vui vẻ.

“Đứa nhỏ này, chúng ta nuôi.”

“Mục Túc người tự nuôi nó nha.”

“Ừ!”

Mục Túc lộ ra nụ cười rục rỡ. Tóm lại, đứa nhỏ này y đã không nỡ đem trả rồi, giờ lại biết nó là cô nhi thì lại càng yên tâm ra cố dành quyền nuôi nấng hơn.

Buổi tối ăn cơm xong, Quang ôm Mục Túc ngắm trăng. Đứa nhỏ đột nhiên khóc lớn, Quang lập tức xách đứa nhỏ lên. Mục Túc lập tức đuổi theo đằng sau.

“Quang, người đem con đi đâu đó?”

“Nó gây cản trở. Quang đưa nó đi tìm người cho sữa. Lúc này Quang mới vừa nhìn thấy có giống cái đang cho đứa con bú sữa. Quang xách nó tới đó bú kén.”

“Người ta chịu sao?”

“Có thể cho nàng một chút thức ăn để trao đổi a. Quang nghĩ nàng sẽ chịu giúp người chăm nó một đêm.”

“Một đêm? Buổi tối người muốn làm gì?”

“Giao phối!”

28. Chương 28

Nhắc tới giao phối, hai mắt Quang liền phát sáng, tinh thần chấn hưng.

Quang dùng một ít gạo và thịt rắn trao đổi, đã có ngay một bà mẹ còn đang cho con bú của bộ lạc vùng núi đáp ứng giúp bọn hắn trông chừng và ụ sữa cho đứa nhỏ.

Mục Túc thấy A Đan thỏa mãn bú sữa, không ngừng mút chùn chụt, trong lòng cực kỳ vui mừng. Quang cường ngạnh kéo y tới khe núi phía sau.

Chỗ này khá bí mật lại không cách quá xa đồng lửa kia. Mọi người trong bộ lạc đều ngồi an tĩnh bên cạnh đồng lửa, giống như đang chờ làm một cái nghi thức gì đó. Mục Túc và Quang rời khỏi cũng không gây được sự chú ý của bọn họ.

Quang dắt Mục Túc tới phía sau tảng đá, dưới đất đã được trải sẵn da hổ rồi.

Mục Túc nằm xuống, tảng đá này có thể che vừa khít người y a, cũng có thể nhìn thấy đồng lửa đằng kia, vị trí này thật đúng là vi diệu mà.

Khoảng cách với đồng lửa bên kia không hề xa, một khi thấy dã thú vẫn có thể chạy trở lại. Hơn nữa, cho dù có phát ra tiếng quái lạ gì cũng không nhất định hấp dẫn được lực chú ý của đám người kia. Có thể nói, đây là một nơi an toàn nhưng cũng không an toàn, một nơi không an toàn nhưng lại rất an toàn.

Mục Túc còn đang do dự không biết giao phối ở chỗ này có bị phát hiện hay không, thì Quang đã vén khó lên tự mình xoa bóp tính khí rồi.

Mục Túc khẩn trương nhìn đám người bên kia.

“Quang, làm ở đây có bị người ta thấy không?”

Quang lộ đầu ra thăm dò.

“Người bên không nhìn thấy chúng ta đâu. Nếu Mục Túc không rên lớn, chúng ta sẽ không bị phát hiện.”

Quang lại nhìn một khối đá to phía xa kia, nơi đó là đồn canh gác của Sơn Địa Nhân. Từ chỗ kia có lẽ sẽ thấy bọn họ, nhưng với khoảng cách này thì chỉ có thể thấy được hai bóng người đen thùi lù đang di động, nhưng sẽ không thể nhìn thấy được bộ vị trọng điểm. Dĩ nhiên, việc này Quang chắc chắn sẽ không nói cho Mục Túc biết, tránh cho y lại xấu hổ không chịu cùng hắn giao phối.

Mục Túc đứng lên, dựa vào tảng đá.

“Vậy chúng ta đừng làm nữa, chờ cùng bọn họ trao đổi đồ xong. Sáng mai lên đường tìm chỗ khác làm.”

“Nhưng Quang muốn.”

Quang đè Mục Túc lên tảng đá, gặm cắn cổ y.

“Quang luôn như vậy a.”

Một khi đã hưng phấn, bất kể khi nào hắn cũng đều đòi giao phối, nếu không để cho hắn làm, lão đại hắn nhất định sẽ mất hứng mà cáu kỉnh.

Quang lật người Mục Túc để cho y nằm gục trên tảng đá, vén khố Mục Túc lên một chút rồi nhét tính khí của mình vào cửa thật dễ dàng.

Quang ôm lấy eo Mục Túc, tiến hành hoạt động trườn sấp đến sáng khoái. Chỉ tội cho Mục Túc phải đưa một tay lên che miệng phòng ngừa bản thân không chịu được khoái cảm ập tới mà rên lên, tay kia thì đặt lên tảng đá chống đỡ thân thể.

“Ừ.....A.....Hừ.....”

Mục Túc cố đè nén tiếng rên của mình trong cổ họng.

Quang đưa một tay lên đằng trước sờ mó hạ thể Mục Túc.

“Mục Túc, ngươi như vậy thiệt là khả ái qua a.”

Mục Túc ý bảo Quang lùi về sau hai bước, một tay bưng lấy miệng, một tay thì nắm chặt lấy cánh tay Quang đang vuốt ve phía trước mình, dựa cả người mình vào Quang. Quả nhiên, để cho Quang một mình chống đỡ sức nặng của hai người thì dễ dàng hơn nhiều.

Hai người đang triều miên trong bể dục, đột ngột có một tên đi đến trước mặt bọn y, lên tiếng.

“Là Quang và Mục Túc sao? Ta phải hỏi đồn canh gác mới tìm được các người a. Hoạt động sắp bắt đầu rồi, hai vị tộc trưởng tương lai của chúng ta muốn gặp người, có thể không? Mà hai người các người đang làm gì ở đây thế? Luyện tập vũ đạo gì sao?”

Cũng may cái khố của Mục Túc không bị Quang lật lên hết, vừa lúc có thể che kín hạ thể của hai người còn đang dính lấy nhau. Từ góc độ nhìn của người kia, chỉ có thể thấy Mục Túc đang ôm lấy tay Quang đặt ở phía trước người Mục Túc, mà Quang thì lại ở đằng sau không ngừng lay động thân thể.

Mục Túc bị cái tên đột ngột xuất hiện này dọa một trận để tỉnh cả người, Quang còn đang ở trong người y a. Quang trấn định lại, nói.

“Đúng vậy, chúng ta đang suy nghĩ vũ đạo. Người đi trước đi. Chúng ta dọn dẹp một chút rồi sẽ qua đó.”

29. Chương 29

Dọn dẹp, bọn y có cái gì để dọn dẹp? Cuộn tấm da hổ lại bỏ vào trong túi là xong rồi còn gì.

Mục Túc trừng mắt nhìn người kia quay trở lại đồng lửa, lại quay đầu nhìn Quang.

“Người nếu không rên lớn tiếng thế chúng ta làm sao mà bị phát hiện a? Đồn canh gác ở đâu?”

Mục Túc quay đầu tìm kiếm. Quang lập tức xoay đầu y lại, chỉ tay vào một khối đá to xa xa. Lần này, Mục Túc đã nhìn thấy trên tảng đá đó có bóng người.

“Người đã sớm phát hiện ra rồi, có đúng hay không?”

Quang toét miệng cười, không đợi cho Mục Túc nổi giận, thoáng cái dè Mục Túc xuống tám da hổ.

Mục Túc nằm gục trên tám da, dùng sức đánh xuống đất mấy phát. Thật là mất mặt quá đi mà. Không còn mặt mũi nào mà đi gặp người nữa a. Quang vừa chạy nước rút trong cơ thể Mục Túc vừa an ủi.

“Không sao mà, Mục Túc. Bọn họ không thấy được ta đang dùng tính khí của mình nháp vào lỗ của người đâu.”

“Người là khí sao? Còn cho người ta thấy bản thân đang giao phối nữa.”

“Bọn họ không thấy rõ chúng ta đang làm gì mà. Bất quá, nhìn điệu bộ Mục Túc muốn rên mà không dám rên, chỉ có thể nhỏ giọng hừ hừ thật khiến cho Quang càng lúc càng cứng hơn a.”

“Cầm thú.....Dã thú..... đồ con khí.... đi xuống cho ta. Người ta còn đang chờ chúng ta đó.”

“Vây cũng phải đợi Quang giao phối xong một lần rồi hãy nói a. Mục Túc cũng đâu có muốn Quang tới chỗ người ta mà cái khổ vẫn còn bị tính khí đội thành cái lều nhỏ như vậy chứ.”

Mục Túc lại đánh mấy phát lên đất xả giận.

Chờ Quang phát tiết xong xuôi. Mục Túc đơn giản dọn dẹp lại một chút rồi mới cùng nhau quay lại.

Hai cái lều to nhất trong tộc đã tụ tập lại không ít người.

Có người nhìn thấy bọn y đi tới, liền chạy đến bên cạnh hai thanh niên không biết nói cái gì đó, sau đó lại quay trở về.

Một người gần đó quay sang Mục Túc nói.

“Hai người kia chính là con trai của tộc trưởng đời trước. Một người tên Thạch, một người tên Sơn. Một trong hai người đó sẽ là tộc trưởng tương lai của chúng ta. Bởi vì tộc của ta cư trú ở nơi vắng vẻ, đã rất lâu rồi cũng không thấy người lạ xuất hiện, cho nên tất cả mọi người đều muốn gặp các người. Các người tới cũng rất đúng lúc. Tối nay sẽ có một trận tỷ thí giữa Thạch và Sơn, rất náo nhiệt, tất cả tộc nhân cũng gần như đến đủ rồi.”

“Tỷ thí?”

“Trận tỷ thí tranh đoạt chức vị tộc trưởng, ba trận thắng hai, cách ba ngày xảy ra một trận, mỗi trận gồm ba ván.”

Người nọ dẫn Quang và Mục tới chỗ hai người kia chào hỏi. Hai người kia vỗ vỗ bả vai bọn hắn tỏ vẻ hoan nghênh, sau đó tỷ thí chính thức bắt đầu.

Ván đầu tiên là bắn tên, lấy bia bên cổ đằng xa là mục tiêu, mỗi người ba cây tên đá, xem ai bắn chuẩn nhất. Ván này Thạch thắng. Những người ủng hộ Thạch đồng loạt hoan hô.

Ván thứ hai, ném đá xa. Ở chỗ này, Mục Túc ngay cả mục tiêu ở đâu cũng không thấy rõ lắm, hơn nữa, muốn ném tới mục tiêu cũng phải tốn không ít khí lực a. Trận này Sơn thắng. Hai đội cổ động bắt đầu so sánh thực lực của nhau.

Ván thứ ba là vật lộn. Người trong tộc cũng bắt đầu kích động lên, xoay chung quanh hai huynh đệ kia vừa la ó vừa hỗn chiến. Đám phụ nữ phải ôm đứa nhỏ trốn ra khỏi chỗ khác.

Ban đầu, Mục Túc và Quang bị đám người đẩy đi, sau vòng người càng lúc càng sát, muốn xoay trở người cũng khó. Hai phe ủng hộ bắt đầu đá kích lẫn nhau, dần dần trong đám người bắt đầu có người khai chiến, rồi cả đám bắt đầu trợ uy cho nhau.

Dần dần, trận đấu bắt đầu mất kiểm soát. Mục Túc và Quang bị đám người tách ra. Quang tìm Mục Túc thật lâu trong đám người hỗn chiến kia, đột nhiên thấy Mục Túc ở cách đó không xa bị đám người chen chúc ngã xuống đất, còn bị người khác dẫm lên người khiến y thống khổ kêu to thành tiếng.

“A! Đùng đây, đau quá a. Dẫm lên người rồi.”

Quang muốn len tới, nhưng đằng trước đằng sau đều là người, mắt thấy Mục Túc càng bị người ta dẫm đạp nhiều hơn, Quang gấp đến đỏ mắt.

“A!”

Quang thét to một tiếng, cả đám người chung quanh Quang sửng sốt. Tiếng thét của hắn nếu so với tiếng rống của hổ không khác nhau là mấy.

Quang giơ tay quét cả đám người ngã văng ra ngoài, một đường như vũ bão chạy đến bên người Mục Túc, bế y lên. Quang nộ khí trùng thiên (nổi trận lôi đình) nhìn mọi người. Tất cả mọi người cũng ngây ngẩn nhìn Quang.

Quang bước thẳng trở về lều. Những người đứng chắn trước mặt hắn nhìn thấy ánh mắt tức giận kia quét tới đều tự động nhường đường.

30. Chương 30

Chỉ cần một tiếng rống, đã có thể khiến một trận hỗn chiến lắng xuống. Kỳ tích đến cỡ nào a.

Quang ôm Mục Túc đến bên cạnh đồng lửa, thả y xuống, sau đó lấy tấm da hổ trải xuống đất cho Mục Túc. Quang quỳ gối xuống trước mặt Mục Túc, dùng bàn tay to của mình sửa sang lại mái tóc bị chen lấn đến rối bù.

“Mục Túc, người không sao chứ? Có bị thương không?”

“Không sao. Chỉ bị đạp mấy cái thôi. Quang vừa rồi thật đáng sợ a. Mục Túc còn tưởng mình bị giết luôn rồi chứ.”

Quang ôm Mục Túc vào lòng.

“Mục Túc, người quá yếu. Các bộ tộc thường hay phát sinh ra những sự kiện giẫm đạp như vậy, những người bị giẫm chết đều là người đã già yếu.”

“Ừ.”

Mục Túc dúm đầu vào trong ngực Quang. Y cũng biết a, nhưng bản thân đã như vậy rồi, làm sao thay đổi được đây.

“Mục Túc không phải sợ. Mục Túc có Quang. Quang sẽ bảo vệ người. Mới vừa rồi Quang thấy Mục Túc bị giẫm, Quang thật muốn giết người lắm.”

Nỗi khiếp sợ vẫn còn chưa tan trên gương mặt tức giận của Quang.

“Quang, tất cả mọi người điên rồi sao? Thật là đáng sợ. Chúng ta mau rời khỏi nơi này đi.”

“Ừ! Ngày mai Quang sẽ dẫn Mục Túc rời đi.”

Hai người đang nói chuyện, một thanh viên trong tộc có lá gan tương đối lớn tiến tới, những người khác cũng chỉ dám đứng từ xa mà nhìn.

“Ta tên Cự. Chuyện vừa rồi rất xin lỗi. Tất cả mọi người chỉ là quá kích động thôi. Chuyện như vậy ở chỗ chúng ta rất thường hay phát sinh. Phụ nữ con nít cũng đã quen rồi, bọn họ luôn tìm được chỗ trốn.

Nhưng chúng ta đã quên mất còn có khách nhân ở đây, hơn nữa...”

“Mục Túc rất yếu, hơn nữa vóc dáng cũng nhỏ thấp hơn so với tộc người, thân thể cũng không bền chắc như vậy, không thể chịu đựng được hỗn chiến như vậy. Cũng may không có chuyện gì. Ngày mai trời vừa sáng chúng ta sẽ rời đi.”

“Các người muốn đi sao? Sao không ở lại đây thêm mấy ngày nữa? Tất cả mọi người muốn biết Quang.

Quang thật là lợi hại a.”

Xã hội nguyên thủy luôn tôn trọng trí khôn và sức mạnh. Chỉ cần một người có đại trí tuệ hoặc sức mạnh cực lớn thì đều được mọi người sùng bái. Quang chỉ cần một tay đã quét sạch đám người như vậy, chắc chắn toàn bộ Sơn Địa Nhân đều sùng bái hẳn.

“Mục Túc rất sợ các người, cho nên chúng ta cũng không muốn ở đây lâu.”

“Ở thêm hai ngày nữa được không? Cự đảm bảo, hai ngày này sẽ không phát sinh chuyện tương tự. Trận tỷ thí tiếp theo ba ngày sau mới bắt đầu.”

“Vậy cũng tốt. Lưu thêm hai ngày nữa vậy. Đúng rồi, hôm nay ai thắng? Còn chưa phân ra thắng bại sao?”

“Không có. Vừa nãy Quang phát giận, mọi người đều dừng tay, cho nên hôm nay coi như là ngang tài ngang sức.”

Quang cùng người nọ nói chuyện phiếm. Mục Túc chôn đầu trong ngực Quang, không dám ngẩng đầu lên.

Một là Mục Túc cảm thấy mất mặt. Người già yếu mới bị giẫm đạp, cho nên y bị giẫm lên người cũng không dám trách người ta. Người ta chỉ chơi trò chơi bình thường mà bản thân cũng có thể bị thương, chứng tỏ là mình kém a, trong bộ tộc nguyên thủy, người yếu đuối rất không có địa vị.

Hai là y thật sự mệt, vừa nãy mới bị Quang giao phối xong lại bị kích thích một trận xô tới đẩy lui, bị chen lấn bị giẫm đạp tuy không bị thương nhưng cũng đau nhức lắm a.

Dần dần mọi người cũng tụ tập lại nói chuyện cùng, Quang thao thao bất tuyệt kể lại những lần đi chu du của mình khiến cho rất nhiều người hâm mộ sùng kính. Chung quanh cực kỳ ồn ào, Mục Túc nép sát vào ngực Quang hơn, bắt đầu ngáp.

Có người hỏi.

“Quang, giống cái của người không sao chứ?”

Quang nhìn Mục Túc trong lòng mình một chút.

“Ta nghĩ y mệt rồi.”

“Ta nghĩ tối nay y cần an ủi, ta dẫn Quang đi.”

Một người dẫn Quang đến trước một cái lều.

“Cái lều này là của ta. Mấy ngày nay sẽ nhường cho Quang ở. Ta cùng huynh đệ của ta ngủ chung. Các người sớm nghỉ ngơi đi, nhớ an ủi y cho tốt a.”

Người nọ nói, cùng trao đổi ánh mắt hiểu rõ với Quang.

Quang ngẩng đầu, ôm Mục Túc vào lều, đặt Mục Túc xuống. Mục Túc muốn nghỉ ngơi nhưng lại bị Quang kéo khổ xuống. Mục Túc dùng sức chống cự nhưng không hiệu quả, rất nhanh đã bị lột truồng.

31. Chương 31

Mục Túc chỉ có nước nằm yên. Bước tiếp theo Quang chắc chắn lột luôn cái khố của hắn ra, áp lên người y bắt đầu giao phối. Nhưng lần này, Quang chỉ lột trần truồng y ra, dựa vào ánh lửa bên ngoài chiếu vào mà nhìn Mục Túc từ đầu tới chân, sau đó xoay người lấy một cái bình đất nhỏ ở trong túi ra.

Bình bị phong kín, Quang dùng chủy thủ mở nắp bình ra, lập tức tỏa ra một mùi thơm kỳ dị.

“Quang, là gì vậy?”

“Ta cùng với bộ tộc Vu sư trao đổi đó. Hấn nói dùng cái này xúc vào chỗ bị bầm tím, sau đó xoa bóp thì có thể tiêu trừ được đau nhức lẫn vết bầm. Hơn nữa thứ này còn có thể uống. Mùi vị có chút lạt, nhưng sau đó đầu óc sẽ trở nên ngất ngất làm cho người ta dị thường vui vẻ. Quang lúc trưởng thành đã uống hết một bình xem như là ăn mừng rồi, đây là bình thứ hai.”

Mục Túc ngồi dậy, kê mũi ngửi.

“Thơm quá.”

“Mục Túc nằm xuống. Quang dùng cái này xoa bóp cho người.”

“Ừ.”

Mục Túc biết điều nằm xuống. Quang cho một ít nước ra tay rồi bôi lên những mảng xanh tím trên người Mục Túc, dùng tay xoa nắn một chút. Chỗ bị bôi nước rất nóng nhưng lại không còn đau như trước nữa.

Vết bầm tím cũng giảm đi rất nhiều.

“Ừ.... A.... Thật thoải mái a.”

Mục Túc phát ra tiếng kêu thoải mái. Quang đang xoa bóp cả người Mục Túc, đột nhiên nói.

“Mục Túc đừng kêu nữa. Tiếng kêu của người làm Quang muốn giao phối a. Người xem, tính khí của ta dựng lên cứng ngắc rồi.”

Quang vì chứng thực lời nói, liền lật khổ của mình lên cho Mục Túc nhìn.

Vật kia của Quang quả nhiên đã dựng lên rồi. Vừa cứng lại vừa to thẳng. Mục Túc hâm mộ nhìn nó, yên tĩnh lại.

Quang đột nhiên cúi đầu liếm liếm lên những chỗ trên người Mục Túc bị xoa bóp đến đỏ ửng.

“Ha ha!”

Mục Túc sợ nhột liền điên cuồng tránh né.

“Quang.... rất nhột..... đừng liếm.... ha ha...”

“Quang đã từng thấy ba mẹ đã thú liếm con tụi nó như vậy a. Những đứa con đó có vẻ rất cao hứng.

Mục Túc không thích sao?”

“Mục Túc không phải không thích, chỉ là có chút ngứa, hắc hắc.”

Mục Túc lùi thân thể lại, né né, Quang lại đuổi theo liếm. Quang bỗng nghiêm mặt, chế trụ hai chân Mục Túc, liếm lên tính khí của y.

“Quang!”

Mục Túc run rẩy kêu lên. Tính khí vì bị Quang liếm cũng từ từ cứng lên.

“Dương cụ của Mục Túc sáng loang loáng thật đáng yêu.”

Quang lại a ô một cái ngậm tính khí của Mục Túc vào miệng, cắn cắn.

“A! Quang đừng.”

Mục Túc cắn môi muốn khóc. Quang sẽ không xem tính khí của y giống như của mấy con hổ hươu nai và ăn luôn đi. Y hình như nghe nói ăn cái này bổ lắm a. Nhưng Quang đâu phải là Thực Nhân Tộc, bất quá cũng khó nói lắm, Quang đã đi qua rất nhiều nơi, nếu có đi qua nơi người ta ăn dương cụ người thì thiệt là đáng sợ a.

Cũng may mà Quang cũng đem dương cụ y phun ra. Mục Túc thở phào nhẹ nhõm.

“Mục Túc toàn thân đều rất đáng yêu.”

Quang nằm xuống, ôm lấy Mục Túc vào lòng, ghé vào lỗ tai y mà nói. Quang đưa bàn tay to của mình tới giữa háng Mục Túc, không ngừng xoa bóp thưởng thức tính khí đáng yêu kia.

Mục Túc ôm lấy cánh tay Quang, rất nhanh đã phải thất thủ phát tiết.

Mục Túc phát tiết xong, hô hấp của Quang cũng trở nên dồn dập, nhưng Quang chỉ ôm lấy y mà không áp y xuống đất.

“Quang không làm sao?”

Mục Túc tâm tình phức tạp. Y tự nói với bản thân không phải là y muốn Quang làm y, mà là do Quang đột nhiên tự kiềm chế bản thân nên cảm thấy rất kỳ quái. Hơn nữa, thà hiện tại trước khi ngủ làm luôn cho xong, còn hơn là ngủ giữa chừng lại bị đánh thức để làm a.

Nhưng Quang chỉ ôm lấy Mục Túc.

“Mục Túc hôm nay mệt, còn bị kinh sợ, trên người cũng bị bầm rất nhiều. Quang muốn để người nghỉ ngơi. Ngủ đi Mục Túc. Quang ôm người ngủ.”

32. Chương 32

Mục Túc trong lòng ngọt ngào cười, nép vào ngực Quang giật giật thân thể, đột nhiên cảm thấy có gì đó cứng cứng đỉnh đỉnh vào hông mình. Mục Túc sưng sốt một chút, lập tức nhận ra đó là thứ gì.

Là tính khí của Quang. Cũng phải thôi, cả tối này Quang giao phối còn chưa đủ số lần thường ngày cơ mà, dĩ nhiên sẽ sớm nổi lên phản ứng. Hắn nhất định là đang rất muốn làm, nhưng lại trái lương tâm mà nói để cho y nghỉ ngơi. Quang cố gắng vỗ về thân thể Mục Túc, bản thân Mục Túc ngộ nguậy thì hắn cũng ngộ nguậy theo.

Quang ôm Mục Túc, nhưng hạ thể thì lại không ngừng tìm kiếm khe hông y.

Nói là ngộ nguậy, chi bằng nói Quang đang khó chịu đi.

Mục Túc xoay người vén khó Quang lên, quả nhiên tính khí vẫn còn đang hùng dũng giương cao.

“Quang, nếu người muốn như vậy thì làm đi.”

“Mục Túc có thể không?”

“Ừ.”

Mục Túc vừa mới gạt đầu đã bị Quang áp xuống đất, vén khó lên.

Mục Túc vốn quen ngủ trên địa hình bằng phẳng, hiện tại lại bị áp xuống vùng đất gồ ghề lồi lõm vùng núi, khiến cho cái nơi yếu ớt của y bị mặt đất làm cho đau.

“A!”

Phát giác ra Mục Túc không thích kiểu này. Quang liền ôm Mục Túc vào ngực, ngồi thẳng dậy, ôm lấy thắt lưng Mục Túc đẩy về phía trước, nhấp tới.

Nhấp lần đầu tiên, tuột, tính khí của Quang trượt qua đùi trong Mục Túc.

Lần thứ hai, tính khí lại trượt khỏi khe hông.

Quang bắt đầu gấp gấp hơn.

Mục Túc quay đầu lại nhìn. Quang trừng mắt, ghen hòng rồi.

Mục Túc đưa tay xuống cầm lấy tính khí của Quang nhét vào cửa mình, sau đó từ từ ngồi xuống, nuốt toàn bộ vào người.

Chuyện giao phối này... Mục Túc chợt phát giác ra cũng không đáng sợ như y nghĩ, thật ra càng làm càng thích ứng.

Thấy Mục Túc phối hợp như thế, Quang lộ ra vui mừng, dĩ nhiên kết quả để cho Quang vui mừng chính là càng làm càng hằng.

Mục Túc dùng tay chống lên mặt đất. Quang thì quỳ ở đằng sau mông không ngừng chạy nước rút.

“Vù vù.....A a..... Quang dùng lực..... Bên trong a..... ô ô.....”

Quang vỗ vỗ mông Mục Túc, hưởng thụ tiếng rên rĩ Mục Túc phát ra. Quang vừa thỏa mãn vừa tự hào.

Đột nhiên, Quang ôm chầm lấy thắt lưng Mục Túc để y nằm lên người. Hắn dựa vào bên tai Mục Túc nỉ non.

“Mục Túc người càng lúc càng rên lớn a, Quang nghe tiếng rên người đã cảm thấy rất hứng phấn a. Giao phối là chuyện rất mỹ diệu có đúng không? Hô.... Lần thứ năm rồi.... Quang có thể thỏa mãn nghỉ ngơi.”

Quang phát tiết xong liền ôm Mục Túc nằm xuống. Dục vọng đã được thỏa mãn, dĩ nhiên dương cụ cũng an phận nhũn xuống mà nghỉ ngơi.

Hai người ôm nhau mơ màng ngủ, thỉnh thoảng lại nghe được tiếng bước chân hỗn độn bên ngoài lều.

Quang đoán chắc đó là tiếng động do Sơn Địa Nhân gây ra. Chuyện của bộ tộc người ta hắn không không muốn quản, quay đầu tiếp tục ngủ, chỉ có Mục Túc là vén màn lên nhìn người ta chạy qua chạy lại.

“Có chuyện gì sao?”

“Không biết. Có lẽ là hợp nội bộ.”

Mục Túc đã sinh ra cảm giác sợ hãi đối với việc Sơn Địa Nhân tụ tập lại một chỗ, nhưng thật tình y rất tò mò muốn tới xem.

Mục Túc quay về lều lắc lắc Quang.

“Quang, hình như xảy ra chuyện rồi.”

“Không sao, hai ngày nữa chúng ta đi rồi.”

Quang xoay người ngủ tiếp.

Mục Túc cúi đầu áp sát mặt Quang.

“Quang, ta muốn đi xem.”

“Vậy thì đi a.”

“Nhưng ta không dám đi, Quang đi cùng với Mục Túc đi.”

Quang ôm lấy Mục Túc, mở mắt ra, dùng sức xoa đỉnh đầu Mục Túc.

“Một chút thôi. Sau đó phải về ngủ với Quang.”

“Ừ!”

Mục Túc không ngừng gật đầu. Quang lục tục bò dậy, dắt Mục Túc ra khỏi lều xem náo nhiệt.

33. Chương 33

Lúc tiến vào đám đông, Mục Túc trở nên thật biết điều, nắm lấy cánh tay Quang không buông, y rất sợ sẽ lại xảy ra cái chuyện bị bảy người tách ra một lần nữa.

Bốn phía đầy những người là người, duy ở chính giữa chỉ có ba người đang đang đứng trên một tảng đá to.

Thạch cật tiếng nói. “Mọi người yên lặng một chút. Có chuyện trọng yếu muốn cùng mọi người nói.”

Mọi người xung quanh an tĩnh lại. Một trong ba người đứng giữa tiến lên một bước.

“Dòng sông đã bắt đầu nghịch lưu, so với dự tính của chúng ta quá sớm.”

Bốn phía bắt đầu rối loạn.

Thạch đứng ra.

“Ta vừa mới cùng Sơn thương lượng. Trước mắt không tìm được lương thực ăn đủ cung cấp cho cả tộc. Bắt đầu từ sáng sớm mai, thức ăn của mọi người sẽ bị giảm xuống phân nửa. Những giống đực trưởng thành, cứ mười người thì chia thành một tổ ra ngoài tìm thức ăn. Lên núi cũng được, xuống núi cũng có thể. Buổi tối trở về đây, đem toàn bộ thức ăn kiểm được tập hợp lại rồi phân phát cho các tộc nhân.”

Đám người lại bắt đầu nghị luận, hơn nữa còn tự mình chia tổ.

Mục Túc quay lại hỏi Quang.

“Thức ăn của chúng ta thì làm sao đây?”

“Mục Túc người quên rồi sao? Lương thực của chúng ta là do Quang tìm mà. Bọn họ không có thức ăn thì liên quan gì đến bọn mình đâu a? Quang đã đáp ứng Mục Túc sẽ không để cho Mục Túc đói bụng mà, nhất định sẽ tìm được thôi. Hmm!”

Quang há to mồm ngáp một cái.

“Mục Túc, chúng ta trở về ngủ đi.”

Quang ôm lấy Mục Túc trở về ngủ, chỉ chốc lát sau, Quang đã phát ra ra tiếng ngáy khê đều đều. Mục Túc vẫn còn lắng nghe đám người Sơn Địa Nhân đang nghị luận rồi rít ngoài lều, quay đầu nhìn Quang.

Hiện tại dân bản địa còn rầu rĩ về thức ăn như vậy, Quang làm sao mà tìm được hơn người ta đây?

Sáng sớm hôm sau, Sơn Địa Nhân đã đi ra ngoài tìm kiếm thức ăn rồi. Mục Túc cũng dậy thật sớm, đi nhìn A Đan một chút. Quang tựa hồ không có chút lo lắng nào với cái vấn đề thức ăn cả, vẫn ngủ thẳng một giấc đến trưa mới dậy. Ăn qua loa vài thứ rồi nói với Mục Túc hẳn muốn ra ngoài, bảo y không được chạy loạn.

Đến tối, Sơn Địa Nhân quay trở lại, nhưng Quang thì vẫn chưa về. Thu hoạch của mọi người không được nhiều lắm. Bầu không khí xung quanh có chút bị đè nén. Mục Túc đứng trên tảng đá to nhìn ra xa, đột nhiên thấy một ngọn đuốc lập lòe đang tới gần.

Hình bóng Quang đi trong bóng đêm dần dần hiện rõ ràng trong mắt Mục Túc, trên vai còn vác một cái túi cực lớn. Có rất nhiều người nhìn chăm chú vào cái túi Quang mang về.

Quang đến trước mặt Mục Túc, đem đồ trong túi đổ ra.

“Rắn!”

Mục Túc hét thảm một tiếng, giật người về sau mấy bước, sau lại chạy vòng qua đằng sau lưng Quang. Y biết Quang sẽ bảo vệ y.

Quang dùng chân đá đá thân rắn.

“Đừng sợ, Mục Túc. Tội nó chết hết rồi. Bất quá, lần này Quang không đập nát đầu của tội nó thôi.”

“Hừ! Quang, sao người ngày nào cũng muốn bắt rắn ăn thế? Rất nguy hiểm.”

“Quang thích ăn. Nhưng Quang biết Mục Túc không thích, cho nên có mang về cho người một con cừu nhỏ này.”

“Đùi cừu nướng!”

Nước miếng Mục Túc lập tức chảy như diên. Đùi của cừu non rất ngon nha, hơn nữa Quang nhất định sẽ đem phần ngon nhất của con cừu cho y a.

“Ừ!”

Quang ngồi chồm hồm cắt xẻ con mồi.

Cự lộp bộp chạy tới hỏi.

“Quang, người lên đỉnh núi hả?”

“Không có. Quang chỉ tới sườn núi tìm mồi thôi.”

“Vậy người đã đi qua Xà Cốc?”

“Xà Cốc? Người nói cái khu vực có rất nhiều rắn kia sao?”

“Ừ!”

Cự gật đầu.

“Tối rồi, còn thuận tiện bắt mấy con rắn nữa này.”

“Người không bị rắn cắn sao?”

“Có chứ. Mấy con rắn chết này là mấy con dám cắn ta đó.”

“Quang, người đang đùa sao? Bị mười mấy con rắn cắn? Một con cũng đủ chết rồi.”

“Nhưng Quang không có chuyện gì hết a. Có thể là do ăn được quái xà nên không sao.”

“Quái xà?”

“Ừ, lúc trước, khi chưa gặp Mục Túc, Quang một mình đi qua một cái sơn cốc. Bên trong có rất nhiều rắn độc, đợi đến lúc Quang phát hiện ra thì đã đi vào rất sâu rồi. Cũng may Quang đã từng theo đám bạn khi học phân biệt các loại dược thảo giải độc. Cho nên Quang chẳng những không bị cắn chết còn giết được rất nhiều rắn. Quang đang tìm đường ra thì gặp được một con rắn rất to, to bằng cổ tay của Mục Túc vậy, trên người nó là một màu hoàng kim sắc, trên đầu còn có túi màu đỏ. Quang nghĩ chắc nó là Xà Vương. Nó thấy Quang giết quá nhiều đồng tộc của nó cho nên đến tìm Quang báo thù. Sau đó, nó tấn công ta, ta nghĩ nếu nó cắn được ta, không chết vì độc cũng bị chết vì mất máu, cho nên lúc nó cắn ta, ta cũng cắn lại nó. Quang thử đánh toàn bộ chỗ trên thân người nó nhưng vô tác dụng. Lúc đó Quang đã có chút choáng váng rồi, nhưng nếu như vậy mà chết đi thì Quang rất không cam lòng, cho nên đã nghĩ bất cứ giá nào cũng phải cắn cái đầu của nó xuống. Quang không tin rắn không có đầu cũng vẫn có thể sống.

Sau đó thì ta cũng không rõ nữa, chỉ nhớ ta thật sự đã cắn đứt đầu của nó, cái túi đỏ trên đầu nó cũng bị vỡ ra bị Quang vô tình nuốt luôn vào bụng. Quang tỉnh lại thì phát hiện mình không có chuyện gì, chỉ có con rắn to này nằm chết kế bên. Vì tổn hao sức lực quá lớn, Quang liền nướng con rắn này lên ăn, mùi vị cũng không tệ lắm.”

Quang miệng nói tay thì làm liên hồi, dùng chủy thủ róc da lột mỡ cắt thịt.

Mục Túc nghe kinh nghiệm đánh rắn của Quang mà lạnh run người, rõ ràng là trời rất nóng nha.

Quang nhìn Mục Túc.

“Mục Túc sao vậy? Sẽ không ngã bệnh rồi đi?”

“Không có, chỉ cảm thấy hơi lạnh thôi.”

Mục Túc nhích lại gần Quang, áp bắp đùi mình lên bắp đùi hắn. Quang kéo y vào trong ngực.

“Mục Túc không phải sợ. Chuyện đã qua lâu rồi. Quái xà đã sớm chết. Hơn nữa từ sau khi bị mấy con sâu độc rắn độc gì đó cắn ta, ta cũng không có cảm giác gì hết. Có Quang bảo vệ cho Mục Túc rồi a.”

Mục Túc nhìn Quang. Trời ạ, cái tên này quá dũng mãnh rồi đi? Rắn độc lỡ cắn hắn, hắn cũng tiện miệng cắn đứt đầu rắn luôn.

Mục Túc ôm cổ Quang. Đây là lần đầu tiên Mục Túc ở trước mặt người khác chủ động thân mật với Quang.

Quang đưa tay vuốt vuốt lưng Mục Túc.

“Mục Túc ngoan, ngồi xuống. Quang còn phải xử lý con mồi nữa. Người không muốn ăn tối sao?”

Mục Túc trở lại ngồi trên đùi Quang, nhìn Quang thuần thục cắt con mồi.

Quang vừa cắt chân con mồi vừa nói.

“Mục Túc nhìn này, vừa non vừa trơn.”

Mục Túc quẹt miệng một cái, thật muốn hét to cái này là của y nha.

Quang ghé vào tai Mục Túc nhỏ giọng nói.

“Cảm giác sờ lên nó giống như lúc sờ tính khí của Mục Túc a. Tồi nay cho Quang sờ thêm mấy cái nữa xác định cho chắc chắn đi.”

Mục Túc giật mình, từ trong ngực Quang lật đật chạy ra ngồi đằng sau hắn, đổ mặt. Bọn họ còn đang ngồi cùng với người khác a. Bị nghe thấy thật là mất mặt.

Cự sùng bái nhìn Quang.

“Quang, người biết phân biệt dược thảo giải độc sao?”

“Biết, những chỗ rắn độc sâu độc thường lui tới, ở phụ cận những chỗ đó nhất định có dược thảo giải độc.”

“Vậy Quang, ngày mai cho ta đi cùng với người bằng qua Xà Cốc săn thú được không?”

“Có thể a.”

“Cự!”

Đại ca thân hình cường tráng của Cự gọi một tiếng. Cự nhìn đại ca nhà hắn một cái.

“Đi với Quang, ta nghĩ sẽ không có vấn đề gì đâu. Hơn nữa, chúng ta đang thiếu thốn thức ăn. Ta muốn mẹ mỗi ngày đều có thịt để mà ăn.”

Cự là một đứa con hiếu thuận. Quang nhìn hắn một cái, đem một khối thịt to ném vào lòng hắn.

“Quang?”

“Ngày mai không phải muốn cùng ta đi săn thú sao? Ta cũng không muốn đồng bạn của ta đem cái bụng đói theo ta lên đường đâu.”

“Cám ơn người, Quang. Người biết không? Người là một tên vĩ đại mà lại thần kỳ a.”

34. Chương 34

Thuận tiện nói luôn, Quang không những là một tên cực độ dũng mãnh, còn là một tên cực độ dâm dục. Hắn săn thú chỉ săn con đực, không cần hỏi cũng biết, bộ phận sinh dục của mấy con này nhất định là sẽ rơi vào tay Quang. Mục Túc dù muốn cắn một miếng cũng không được.

“Mục Túc là giống cái của Quang. Giống cái không được ăn cái này. Ăn cái này nhiều sẽ mọc nhiều lông lắm.” Quang đem miếng cuối cùng bỏ vào vài miếng nhai lấy nhai để.

Mục Túc tức giận trừng mắt, nhỏ giọng lẩm bẩm.

“Ta cũng là giống đực mà, hùng tráng thêm tí thì mới đúng chứ.”

Mục Túc không nghĩ tới y đã nói nhỏ như vậy mà Quang vẫn có thể nghe thấy. Quang nhích sát tới, cắn lên cổ Mục Túc.

“A! Quang, người làm cái gì vậy?”

Quang buông ra, dùng đầu lưỡi liếm liếm lên dấu răng trên cổ y.

“Quả nhiên, da thịt Mục Túc trơn mềm y như cao hoàn (hòn dái == xin lỗi, tuy nó thô nhưng nó đúng nghĩa) của nai con a. Quang thích bộ dáng Mục Túc hiện tại. Mục Túc không cần phải hùng tráng thêm nữa. Có Quang chiếu cố người rồi.”

Mục Túc đưa tay che lại chỗ bị cắn, nhìn Quang lại bắt đầu cùng Cự lên kế hoạch săn thú ngày mai.

Mục Túc cuối đầu, buồn bực đi nghiên cứu da đùi mình. Lông ít quá a. Lại nhìn nhìn đùi Quang. Lông ở hạ thể của hắn thực rậm. Nếu giống đực nào có lông hạ thể vừa dày vừa nhiều, chứng tỏ người đó rất cường tráng.

Mục Túc gập khuỷu tay lên, ra sức gồng. Cơ nhão như bùn. Lại nhìn Quang.

Mục Túc có chút hâm mộ, đưa tay khẽ vuốt ve da thịt trên lưng Quang. Thật cứng a, còn tỏa tỏa ra ánh sáng bóng loáng dưới ánh lửa bập bùng nữa chứ. Vừa nhìn đã biết mạnh khỏe tới cỡ nào rồi.

Mục Túc còn đang trong tình trạng xuất thần, chợt phát hiện đám người vẫn còn đang lớn tiếng bàn luận cùng Quang đột ngột yên tĩnh lại.

Mục Túc kỳ quái ngẩng đầu lên nhìn, liền chống lại ngay ánh mắt Quang. Quang cười như không cười nhìn y, âm mưu đầy mặt.

Quang đột ngột đứng dậy, quơ ngang chân Mục Túc bẻ lên, bước thẳng vào trong lều của bọn y.

“Tốt a, ô ô!”

Bốn phía đồng loạt ồn ào hẳn lên.

Mục Túc đỏ bừng mặt.

Đằng sau bọn họ còn vọng ra một câu.

“Quang nhớ giữ lại chút thể lực a. Mai còn phải săn thú nữa.”

Quang ôm Mục Túc chui vào lều, đặt Mục Túc xuống đất, trong mắt tản mát ra quang mang hưng phấn.

Mục Túc lúc này mới trấn định lại.

“Quang, người sao có thể dễ mặc như vậy mà ôm ta về a?”

“Tại sao không thể? Lần này là do Mục Túc trêu chọc Quang trước mà.”

“Trêu chọc người? Đâu có, người còn..... Ta trêu chọc người hồi nào?”

“Lúc Mục Túc dùng ngón tay xẹt qua sống lưng của Quang. Cái chỗ này của Quang đã bắt đầu thức dậy rồi.”

Quang nhấc khổ lên, cho Mục Túc xem cái tính khí đang trong tình trạng cứng ngắc chào cờ của mình.

“Rõ ràng là Quang dễ động dục, khiến cho Mục Túc không có mặt mũi nào mà ra ngoài gặp người.”

“Muốn nói sao cũng được. Lần này là do Mục Túc câu dẫn Quang.”

“Làm gì có. Quang hiểu sai rồi. Tự bản thân làm mình động dục mà thôi.”

Quang quệt miệng nhào tới người Mục Túc.

“Phải mà, là Mục Túc chủ động động vào Quang trước.”

“Ta chỉ sờ da thịt của Quang thôi.”

Quang kéo lấy tay Mục Túc đặt ra sau lưng mình.

“Quang cho Mục Túc sờ, thích được Mục Túc sờ nhất.”

Quang lộ ra ánh mắt mong đợi. Mục Túc suy nghĩ, bây giờ có sờ hay không cũng bị làm, ngu gì không sờ? Mục Túc lập tức sờ soạng mấy cái. Quang hưng phấn rên lên, kéo lấy Mục Túc lại gần, dang hai chân y ra, một phát lút cán.

“A!”

Mục Túc gầm khê một tiếng, dùng sức đập mạnh mấy cái vào lưng Quang.

“Quang, người cái đồ dã thú.”

“Vù vù....”

Quang lại càng dùng sức đâm mạnh vào hậu huyệt của Mục Túc hơn.

“A.....Ồ ô.....Hừ.....Quang đừng.....Mục Túc không muốn.....Người đồ dã thú....”

“Mục Túc không muốn, nhưng Quang muốn. Quang là dã thú, Mục Túc chính là con thú nhỏ.”

Quang được làm đến cực kỳ cao hứng. Bất quá hẳn cũng còn nhớ đã đáp ứng sáng sớm mai phải lên đường săn thú, cho nên tiết chế một chút, chẳng qua hai lần này thời gian có hơi dài hơn chút. Mục Túc cũng đã sớm mệt ngất đi rồi, nhưng Quang lại thống khổ lắm a, không còn cách nào, ai bảo Quang chỉ cần nghĩ đến cảnh Mục Túc chủ động liên kích động đến động tình như vậy luôn làm chi.

35. Chương 35

Hôm sau, Quang tinh thần tràn đầy sáng khoái bước ra khỏi lều. Cự cùng vài người trẻ tuổi đang chờ hẳn cách đó không xa. Đối với những thanh niên trong bộ tộc vùng núi này mà nói, Quang chính là giống đực bọn họ sùng bái nhất, là kẻ dẫn đường soi sáng cho bọn họ.

Cự chủ động kêu gọi vài thanh niên trong tộc có lá gan tương đối lớn, tương đối cường tráng, tất cả đều chưa lập gia đình cùng giống cái nguyện ý đi theo Quang lên núi thử thời vận. Quang hờ hững đáp ứng. Bọn người Quang đã lên đường từ sáng sớm, nhưng giống đực trong tộc khác cũng bắt đầu rời tộc đi săn, chỉ để lại giống cái, con nít, người và vài người yếu ớt bảo vệ bộ tộc.

Buổi trưa, đột nhiên bên ngoài truyền đến tiếng cãi nhau, còn có tiếng khóc, Mục Túc bối rối, cẩn thận ngồi dậy che đi mấy vết Quang gặm cắn ở trên người rồi mới vội vã chạy ra ngoài.

“Có người khóc sao? Xảy ra chuyện gì vậy?”

Người nọ sắc mặt cực kỳ không tốt.

“Có người bị Thực Nhân Tộc bắt rồi. Giống cái của hắn đang ôm đứa nhỏ cầu xin Thạch và Sơn triệu tập tộc nhân đi cứu hắn.”

Mục Túc nghe tiếng khóc, quả là tê tâm liệt phế khiến cho lòng người sợ hãi.

Mục Túc đi theo người kia, đến đám đông đang vây quanh hai căn lều lớn. Bất quá, lần này Mục Túc đã có kinh nghiệm, không dám bực một phát nhào tới trước, chỉ dám đứng từ xa xa nhìn, chầm chậm bước qua. Bên trong đám người kia là một nữ nhân đang ôm đứa nhỏ khoảng ba bốn tuổi ngồi khóc ở dưới đất. Thạch và Sơn đã xoay người vào lều cả rồi, mọi người cũng bắt đầu tản đi, còn lại vài người thì tiến đến an ủi nữ nhân kia.

Mục Túc ngơ ngác đứng đó, đột nhiên nhìn thấy nữ nhân giúp y chiếu cố A Đan cũng đứng gần đó, y liền tiến tới nhận lấy A Đan từ trong tay nữ nhân, hỏi.

“Tại sao mọi người lại tản đi hết vậy? Không đi cứu người sao?”

Nữ nhân kia kéo Mục Túc lại gần hơn một chút rồi mới trả lời y.

“Thạch và Sơn đã quyết định không đi cứu người rồi. Ở đây chỉ còn lại người già, phụ nữ và trẻ em. Muốn tổ chức cứu người cũng không thể chống lại nổi hơn một trăm bọn Thực Nhân Tộc kia. Mà những tộc nhân tráng niên thì buổi tối mới trở về, nếu chờ đến tối sợ người kia cũng đã sớm bị ăn sạch rồi, lúc đó đi cứu người cũng chẳng có nghĩa lý gì nữa.”

“Cứ vậy mà bỏ mặc người kia sao?”

Mục Túc sợ hãi. Nữ nhân kia cúi đầu không nói gì.

A Đan kéo kéo y phục của Mục Túc tựa hồ như đang tìm kiếm gì đó.

“A Đan, người tìm cái gì vậy?”

“Ta nghĩ nó đang kiếm đồ ăn. Đứa nhỏ đói bụng rồi. Người không phát hiện ra hiện tại đã là giữa trưa rồi sao?”

“A!?”

Mục Túc lập tức đem con thả lại vào lòng của nữ nhân kia.

Nữ nhân kia lại hỏi.

“Ngày mai các người phải đi sao?”

“Phải! Đã nói chỉ ở lại hai ngày thôi mà. Bất quá, mấy ngày qua cảm ơn người đã chiếu cố A Đan. Ta sẽ hỏi Quang xem liệu có thể đưa cho người một ít thức ăn hay không.”

“Cám ơn! Mục Túc, các người thật tốt. Nhưng ở đây có ít thức ăn như vậy. Bọn người của Quang sẽ có thu hoạch sao?”

Nghe người ta hỏi như vậy, Mục Túc cũng bắt đầu lo lắng. Hơn nữa, lại phát sinh sự kiện kia, khiến Mục Túc lại càng bất an hơn, thế là cứ ngồi ngay ở tảng đá lớn ngay trước cửa vào tộc, từ giữa trưa đến tận tối mịt, đợi bọn người của Quang quay trở lại.

Đã có rất nhiều Sơn Địa Nhân lục tục quay trở lại tộc. Thu hoạch của bọn họ không nhiều lắm. Mười người một tổ, nhưng chỉ có một vài tổ săn được một con thỏ nhỏ miễn cưỡng chỉ đủ cho tầm hai ba người ăn.

Mục Túc rốt cuộc cũng đợi được đoàn người của Quang trở về. Nhìn thấy bọn họ đang cười nhốn nháo, Mục Túc cũng mỉm cười theo. Đoàn người đem về ba con mồi cực to, một trâu rừng, một sơn dương và một nai. Mục Túc nhìn qua người đang chịu trách nhiệm gác cửa tộc này giờ ngồi cùng mình, hẳn được mặt ra rồi. Cũng phải thôi, những loại mồi này bình thường rất khó săn được nha.

36. Chương 36

Buổi tối, mọi người trong tộc tụ tập lại. Những người đi săn thú cùng với Quang đều chỉnh đề hướng mắt nhìn Quang, so với hai người thừa kế chức vụ tộc trưởng kia còn muốn tôn kính hơn.

Dựa theo quy tắc phân phối thức ăn của Sơn Địa Nhân, người săn được nhiều mồi sẽ được nhận phần nhiều hơn, mọi người hâm mộ nhìn phần thức ăn Quang phát cho đám người cùng đi săn thú, rồi rít vây xung quanh Quang. Mục Túc nhìn Quang nướng mồi, thuận miệng kể lại chuyện ban sáng, trong lòng vẫn còn sợ hãi.

Quang hưng hăng dùng tay bẻ lấy một cái đùi dê.

“Người nơi này sống an nhàn đã quen, đã sớm quên mất cách đánh trả rồi. Thật ra muốn thắng Thực Nhân Tộc không phải là chuyện không thể. Quang đã từng gặp một vị tộc trưởng ưu tú mang theo tộc nhân của mình mà tiêu diệt được cả một chi người Thực Nhân Tộc.”

“Quang, Sơn Địa Nhân thì làm sao?”

“Mục Túc đừng lo lắng. Sáng mai chúng ta sẽ rời khỏi chỗ này. Quang phát hiện có một chỗ rất tốt. Ngày mai chúng ta đi lên núi đó coi sao.”

Quang dùng chủy thủ cắt một miếng thịt đã được nướng chín lên miệng Mục Túc.

“Quang, chúng ta có thể đưa cho nữ nhân cho A Đan bú sữa thêm một chút thức ăn được không?”

“Ừ! Sáng mai đưa tất cả đồ ăn còn dư cho nàng cũng tốt. Mang theo lên đường rất tiện toái.”

Cự nhìn hai người bọn y thương lượng chuyện ngày mai rồi đi, do dự hồi lâu mới chờ mong nói.

“Quang, các người không thể lưu lại sao?”

Quang lắc đầu.

“Cuộc sống ổn định này không phải thứ mà Quang muốn. Quang muốn tìm chỗ thích hợp nhất thành lập một bộ tộc của mình.”

Cự nhìn năm người bạn cùng săn bắn lúc sáng.

Mấy người trẻ tuổi tụ lại, cuối cùng quyết định, để Quang làm tộc trưởng của bọn họ thì tốt hơn rất nhiều. Bởi vì Cự cầm đầu cả bọn, cho nên cử Cự làm đại diện nói chuyện với Quang.

Cự bước tới, vinh dự đem miếng thịt đưa cho hắn.

“Quang, chúng ta muốn nói chuyện với người một lát.”

Quang nhìn Cự, cắn một miếng thịt lớn.

“Muốn lập bộ tộc thì cần có người đứng không? Máy người bọn ta vừa rồi mới thảo luận, chúng ta muốn cùng đi với Quang. Bộ tộc này cũng đã khá lớn rồi, đã đến lúc phải phân tán, chúng ta tin có Quang làm thủ lĩnh dẫn dắt, cho dù có phải làm lũ nhân, cuộc sống cũng sẽ không tệ hơn như lúc này.”

“Các người đã suy nghĩ kỹ chưa? Ta có thể dẫn các người đi, thức ăn có thể chia, nhưng giống cái của Quang thì không thể được.”

Quang quơ lấy Mục Túc ôm vào lòng như để tỏ rõ ý cương quyết của mình. Hắn thấy những bộ tộc có ít giống cái, giống đực trong tộc đều theo quy tắc cùng hưởng để sinh hạ ra nhiều đời sau hơn cho tộc.

Nhưng Mục Túc của hắn, một.... là không thể sinh ra đời sau, hai chính là hắn không muốn để cho người khác cùng hưởng.

Những người đó cười cười.

“Sẽ không đâu. Chúng ta dự định đem theo giống cái chúng ta thích cùng đi.”

Cái này không phải không có khả năng. Thanh niên bộ tộc vùng núi này lớn lên tương đối tráng kiện, giống cái dĩ nhiên có thể nguyện ý cùng đi với họ.

Mười mấy người thương lượng muốn cùng đi với Quang. Ngay trong đêm liền từ biệt người nhà của mình rồi đi tìm giống cái cùng đi với mình.

Sáng hôm sau,, bọn họ tụ lại một chỗ ăn điểm tâm. Mục Túc đem A Đan từ trong tay nữ nhân ôm vào lòng, mọi người liền lên đường. Ngày hôm qua săn thú, bọn người Quang phát hiện, chỉ cần đi qua Xà Cốc, hướng lên núi là sẽ có nguồn thức ăn cực phong phú, chẳng qua đa số Sơn Địa Nhân không muốn bước qua một bước này mà thôi.

Cùng nhau đi săn, đến lúc mặt trời lên tới đỉnh đầu, bọn họ mới quyết định đến bãi đá nghỉ ngơi một lát, kiểm kê lại số mồi đã thu được. Quang để một người đứng gần đó canh gác, một khi con người ta thả lỏng chính là thời điểm nguy hiểm nhất.

Dựa người vào bóng râm mát do tảng đá che chắn ánh mặt trời tạo thành, Mục Túc ôm đứa nhỏ nằm lên đùi Quang, đang lúc sắp ngủ, thì người canh gác lại vội vã chạy tới.

“Có chuyện gì sao?”

“Bên kia đột khói báo động.”

Trữ vừa mới nói xong, mọi người còn đang nghỉ ngơi lập tức rồi rít chạy tới tảng đá dùng để ngồi canh gác nhìn ra xa. Khói báo động xông thẳng lên trời. Mục Túc nắm chặt cánh tay Quang, cực kỳ lo lắng. Bên

kia nhất định đã xảy ra chuyện lớn rồi. Khói này chính là báo động cho tất cả Sơn Địa Nhân nhanh chóng quay về tộc. Bọn họ đã xảy ra chuyện gì sao?”

Tất cả mọi người đều nhìn về phía Quang. Cự bước tới trước.

“Quang, theo đạo lý mà nói, chúng ta đã quyết định đi theo người thì sẽ không quay về bộ tộc cũ nữa. Nhưng nhìn tình hình kia, chắc chắn bộ tộc đã xảy ra chuyện lớn rồi, người hiện giờ còn trong tộc nhất định là đã đem toàn bộ phân chó sói mà đốt hết rồi. Chúng ta muốn trở về xem một chút, may mà chúng ta đi không xa, có thể phiên toán các người ở chỗ này chờ chúng ta một chút hay không. Nếu bộ lạc không xảy ra chuyện gì lớn, chúng ta sẽ lập tức trở về tìm người.”

“Cùng đi đi. Lưu hai người ở lại trông chừng hành lý và thức ăn. Còn lại thì đi theo ta. Thanh, Hòa ở lại, Mục Túc người cũng ở lại.”

“Quang!”

“Mục Túc không thích hợp để chiến đấu. Người ở bên cạnh Quang sẽ làm ta phân tâm. Nơi này khoảng cách cũng không quá gần, sẽ không xảy ra chuyện gì đâu. Xong mọi chuyện vẫn có thể kịp về ăn tối mà.”

Quang dàn xếp với Mục Túc xong, giơ cao vũ khí trong tay.

“Mọi người đi theo ta.”

Mục Túc bắt đầu lo lắng chờ đợi. Đêm đã xuống nhưng bọn người Quang vẫn chưa trở về. Mục Túc đứng trên tảng đá đau khổ chờ đợi. Thanh đã nướng xong thức ăn, bảo y ăn một chút. Nhưng Mục Túc chẳng ăn ra được mùi vì gì cả. Lần đầu tiên Mục Túc mới ý thức được Quang trong tim y đã trọng yếu đến mức nào.

Đến giữa trưa ngày hôm sau, bọn người Quang vẫn chưa về. Mục Túc nóng ruột muốn đi tìm, Thanh cũng muốn đi, bất quá vừa mới đeo hành lý lên đã thấy có một đoàn người từ xa đi tới.

Mục Túc chạy tới, liền thấy những người đó mang một thân đầy bụi đất còn có vết máu. Mục Túc nắm chặt lấy tay người cầm đầu, lo lắng hỏi.

“Quang đâu? Hắn sao không quay lại? Nói cho ta biết, Quang đâu?”

Hai người phía sau kéo Mục Túc lại.

“Mục Túc bình tĩnh lại. Nghe An nói a.”

Mục Túc an tĩnh lại. An mỉm cười nói.

“Tân tộc trưởng của chúng ta phái ta tới đây đón các người.”

“Tân tộc trưởng?”

“Ừ! Quang làm tân tộc trưởng của chúng ta.”

“Rốt cuộc chuyện là như thế nào?”

“Tân tộc trưởng kiên trì chờ các người trở về mới cử hành nghi thức thăng nhiệm tộc trưởng. Chúng ta hay là vừa đi vừa nói nha.”

Mọi người giúp bọn y thu thập đồ, rồi đi. Mục Túc lại hỏi.

“Quang đâu? Hắn có khỏe không? Có bị thương không? Sao hắn không tới đón chúng ta?”

“Ngày hôm qua, chúng ta phát hiện bên kia phát khởi báo động có Thực Nhân Tộc tấn công. Ta nghĩ tại nó biết bộ tộc của chúng ta chỉ chứa lại người già, phụ nữ và trẻ con canh giữ lều trại, cho nên liền tấn công. Nhưng khi bọn ta về lại bộ tộc cứu viện thì mọi người đã bị Thực Nhân Tộc dọa sợ chạy hoặc bị giết cả. Bọn người Quang cũng cùng lúc chạy tới. Là Quang phái người tập hợp các chiến sĩ lại mò tới phía sau Thực Nhân Tộc, đánh một trận du kích cực kỳ đẹp, không chỉ bắt giống cái và con nít của tụi nó làm tù binh, còn thành công đánh gãy đường lui của bọn chúng. Tối hôm qua đã chiến đấu cả đêm, sáng nay bọn Thực Nhân Tộc đã bỏ chạy rồi, ta nghĩ sau này bọn chúng sẽ không dám quay lại nữa. Chúng ta hi vọng có người dẫn dắt chúng ta gãy dựng lại bộ lạc, Thạch và Sơn đã bị Quang thuyết phục hoàn toàn, mọi người đều có đồng chí hướng, nhất định phải lưu Quang lại làm tộc trưởng của chúng ta.”

“Quang đồng ý sao?”

“Các tộc nhân đang kiểm giữ Quang. Hắn nói muốn trở về đón các người. Chúng ta hiện tại chính là đang thực thi nhiệm vụ đầu tiên do tân tộc trưởng ban xuống.”

“Hiện tại đều ủng hộ hết sao? Ngày hôm qua để cho người theo thì người lại không theo mà.”

An là một trong những người cùng Quang đi săn thú, nhưng rời khỏi bộ tộc đi cùng Quang thì hẳn lại không đi cùng.

“Mẹ của ta đã lớn tuổi, lại chỉ có một mình ta là con. Ta đi không được. Bất quá, có Quang làm tộc trưởng, chúng ta có thể đi theo hắn xây dựng lại bộ lạc. Mọi chuyện sẽ tốt đẹp hơn thôi.”

37. Chương 37

Bước vào địa phận bộ tộc, Mục Túc thấy rất nhiều người đang dọn dẹp lại chiến trường, mấy tảng đá gần đó cũng thấm đẫm máu. Trận đại chiến này không hề dễ dàng giống như An đã nói. Nếu Sơn Địa Nhân quả thật..., như vậy dư lại cũng không còn đến một phần ba, hơn nữa đa số đều là nữ nhân và con nít. Một ngày trước còn hơn một ngàn người, hiện tại lại chỉ còn vài trăm, nhìn qua cũng không còn đông đúc náo nhiệt như trước nữa.

Mục Túc nhìn thấy Quang đang đứng tại căn lều lớn cùng Thạch và Sơn ở phía xa kia, tranh chấp cái gì đó, còn có mười mấy tráng niên đang vây xung quanh.

Mục Túc vừa chạy tới đã nghe thấy Quang thét lớn.

“Để cho ta đi. Ta không muốn ở lại đây.”

“An đã dẫn người đi đón rồi. Bọn họ lập tức sẽ trở về thôi. Người của người không có việc gì đâu.”

“Quang muốn đi tìm Mục Túc. Không thấy Quang, tên nhóc nhà Quang sẽ nghĩ bậy. Quang cũng không muốn ở chỗ này.”

“Quang, các tộc nhân cũng hi vọng người lưu lại. Người đối với nơi này có bất mãn gì thì chúng ta từ từ bàn bạc được không?”

“Quang muốn Mục Túc.”

Quang ngồi trên mặt đất rỗng. Hắn muốn đi tìm Mục Túc, nhưng mấy người này lại không để cho hắn đi.

Có phải muốn hắn đánh mới chịu không a? Cả đêm hôm qua không thấy được Mục Túc đã là cực hạn của hắn rồi.

“Quang!”

Quang ngẩng đầu nhìn Mục Túc đang đứng trước mặt. Mọi người đều tự động nhường đường để cho Mục Túc đến bên cạnh Quang.

Quang đứng lên, xách đứa nhỏ trong lòng Mục Túc quăng cho người nào đó đang đứng ở gần.

“Giúp nó tìm nhũ mẫu đi, cảm ơn.”

Giữa hai người đã không còn gì cản trở nữa, Quang dùng lực ủng Mục Túc vào trong ngực.

“Thật xin lỗi, đã đáp ứng người tối qua phải trở về, nhưng chiến đấu đến sáng nay mới kết thúc.”

“Quang người không sao chứ?”

Quang ôm lấy Mục Túc, quay mặt sang Sơn nói.

“Cho ta mượn lều dùng một đêm.”

Sơn gật đầu.

Quang ôm Mục Túc đi vào lều.

Quang nói với Mục Túc còn đang trong ngực mình.

“Một trận chiến rất đẹp, đã bảo đánh với Thực Nhân Tộc không phải là không thể chiến thắng mà, chỉ cần mọi người tề tâm hợp lực là có thể đuổi bọn chúng đi rồi. Bất quá, sau khi kết thúc trận chiến, Quang lại cực kỳ hưng phấn a.”

Quang tiến vào lều, quỳ xuống, đặt Mục Túc xuống tấm da thú.

“Quang, đã chết rất nhiều người sao?”

“Lúc chúng ta quay trở lại cứu viện thì đã chết rất nhiều người rồi. Chỉ còn vài người đang lẩn trốn. Cũng may Thạch và Sơn đã bảo vệ nữ nhân và đứa nhỏ chạy bằng qua sông mới không xảy ra chuyện gì. Lúc trận chiến kết thúc, kiểm kê lại nhân số thì Sơn Địa Nhân còn dư lại hơn hai trăm người, Thực Nhân Tộc chỉ còn lại mười mấy người, tuy rất thảm trọng nhưng Sơn Địa Nhân thắng.”

“Quang muốn lưu lại đây làm tộc trưởng Sơn Địa Nhân sao?”

“Quang không muốn ở chỗ này. Chỗ này không phải là chỗ lý tưởng mà Quang muốn.”

Mục Thấy thấy Quang cười khổ, ngốc hồ hồ hỏi một câu.

“Quang, ngươi muốn làm gì?”

“Giao phối. Quang đã chờ Mục Túc lâu lắm rồi a.”

“Ngươi..., tất cả mọi người còn đang bận rộn, trận chiến vừa mới kết thúc mà ngươi đã suy nghĩ tới chuyện này?”

“Quang giúp bọn hắc đánh giặc, không có nghĩa vụ giúp bọn hắc dọn dẹp. Ta lại không muốn ở chỗ này, chiến đấu là để khiến Quang cảm thấy hưng phấn, nhưng sau khi kết thúc, Quang phát hiện hưng phấn của mình còn chưa có xẹp xuống. Quang lúc ấy đã nghĩ nếu Mục Túc hiện tại có ở bên người ta, ta sẽ lập tức áp người xuống đất, bất kể có ai nhìn hay không Quang cũng phải đè người làm một trận.”

“Quang ngươi cái đồ cầm thú! Uống phỉ ta mới vừa rồi còn lo lắng cho ngươi.”

Mục Túc giơ chân đạp, lại bị Quang kéo lại. Quang hôn lên cổ chân Mục Túc một cái.

“Biết Mục Túc vì Quang mà lo lắng, Quang lại càng thêm hưng phấn. Mục Túc ngươi biết không? Lúc chiến đấu, Quang đã nghĩ, nếu Quang xảy ra chuyện, Mục Túc sẽ làm sao bây giờ. Không có ai chiếu cố cho ngươi, không tìm được thức ăn, ngươi sẽ đói chết. Còn chưa kể trên núi này có rắn độc Mục Túc sợ nhất, cho nên Quang đã thâm bảo, chỉ được phép thắng, không được phép thua. Quang phải sống để chiếu cố cho Mục Túc. Mỗi khi nghĩ tới đây Quang liền có động lực chiến đấu, đến khi giao chiến cùng tộc trưởng Thực Nhân Tộc, Quang dùng sức dùng chủy thủ đâm hắc mấy cái liền. Đến lúc kết thúc rồi thì chỉ muốn tìm ngươi, sau đó đem ngươi áp dưới thân thể ta giống như vậy.”

38. Chương 38

Quang lột cái khổ của Mục Túc, hăm hăm hử hử sẵn tới.

Quang cứ nghĩ y sẽ theo lệ cũ mà giãy dựa một trận trước, nhưng căng cơ chuẩn bị khí lực cả một ngày cũng không thấy Mục Túc giãy dựa.

Ai ngờ, Mục Túc chỉ ôm lấy bờ vai, chôn đầu vào vai hắc, ô ô khóc lớn.

“Mục Túc, xảy ra chuyện gì?”

Mục Túc mặc dù yếu đuối nhưng chưa bao giờ khóc vì bị hấn mạnh mẽ áp đảo. Quang nghĩ Mục Túc hiện tại đã quen được hấn áp rồi mới đứng chứ.

“Mục Túc cho rằng Quang đã xảy ra chuyện. Từ lúc Quang đi cho tới bây giờ vẫn không có ngủ. Mục Túc cảm thấy trước kia bản thân đã đối xử với Quang quá kém, lại còn gây sự đòi người phải tìm thức ăn nuôi ta.”

Quang hôn lên trán Mục Túc.

“Tại vì ta thích Mục Túc mà. Người vẫn chưa ngủ sao? Quang biết người nhất định đã mệt chết rồi. Quang cũng muốn nghỉ ngơi lắm, nhưng mà...”

Quang kéo tay Mục Túc đưa tới cái tính khí đã đứng thẳng này giờ của mình.

“Từ lúc nhìn thấy Mục Túc thì nó đã đứng như thế này rồi. Để cho Quang giao phối một lần được không? Làm xong thì chúng ta cùng nhau ngủ.”

Quang kéo lấy hai chân Mục Túc lên, tự mình tìm chỗ rúc sâu vào người y.

Mục Túc hôm nay cũng không giống như bình thường, không đập hấn không mắng hấn. Quang vừa chạy nước rút vừa hỏi.

“Mục Túc người có khỏe không?”

Mục Túc ôm lấy cánh tay khỏe mạnh của Quang, không nói lời nào. Cảm giác như đã tìm thấy một hố kho báu vô cùng giá trị.

“Cổ linh lăng thì không bao giờ có thể sống thiếu ánh sáng được.”

Mục Túc nhỏ giọng nói.

*Mục Túc = cổ linh lăng = cỏ ba lá

*Quang = Ánh sáng

“A! Mục Túc, người nói cái gì?”

Quang dừng lại hỏi. Hấn hình như đã nghe được câu gì đó rất trọng yếu thì phải

“Không có. Quang, lúc người giao phối có thể nhẹ nhàng chút không? May mà Mục Túc là giống đực, còn có chút khí lực mà chống đỡ. Nếu ta là giống cái thì đã sớm bị người đâm chết rồi.”

“Quang cũng có muốn lúc giao phối lại phí sức như vậy đâu. Còn không phải là do mỗi lần giao phối, Mục Túc luôn cố tình giãy dụa khiến Quang tập thành thói quen mỗi lần giao phối đều phải vận dụng toàn lực a.”

Mục Túc suy nghĩ một chút, quả thật trước kia mình không chịu phối hợp, Quang hẳn là không tốt, mình lại lập tức giãy dụa muốn chạy, Quang cũng tùy thời chuẩn bị chế trụ cái giãy của mình. Mỗi lần giao phối đều phải vận dụng toàn lực như đánh trận.

“Mục Túc sau này phối hợp một chút là được chứ gì.”

Quang đang đưa hạ thể, phát tiết cảm giác hưng phấn vẫn còn tồn đọng trong người. Phát tiết một lần vào trong cơ thể Mục Túc xong, lại lật Mục Túc lên, từ từ cắm vào một lần nữa. Ở cái tư thế này, tính khí của Quang có thể tiến vào trong cơ thể y sâu nhất.

“Mục Túc hôm nay rất khác thường. Người không sao chứ? Mục Túc.”

Mục Túc biết nghe lời, trở nên phối hợp. Nhưng Quang lại cảm thấy có gì đó không đúng.

Mục Túc quay mặt đi, đưa tay vuốt ve tính khí của mình.

“Có chỗ nào khác thường chứ? Nhìn người khổ cực cả một ngày một đêm rồi, Mục Túc giúp người tiết kiệm chút khí lực không tốt sao?”

“Không có gì không tốt a. Mục Túc ngoan ngoãn càng làm Quang hưng phấn.”

Quang hưng phấn, hậu quả chính là động tác sáp nhập càng lúc càng có lực có tốc độ hơn.

“Vù vù”

Quang hưng phấn phát ra tiếng thở ồ ồ bên tai Mục Túc.

“A.....Yah.....Ồ.....”

Mục Túc từ bỏ giấy dựa chống cự, bắt đầu tìm niềm vui thú trong giao phối. Thật ra nếu lỡ đi việc bị Quang đè ở dưới, bỏ qua tính tự ái của giống đực, loại chuyện giao phối này quả thật rất có khoái cảm.

Hai người làm đến đều lâm vào trạng thái mê ly.

Mục Túc thậm chí còn chủ động dâng móng mời Quang tiến vào.

“Quang đi vào.....Dùng sức..... Ô ô.....Dùng sức..... Bên trong.....Bên trong nữa..... Vào mau đi mà.....”

“A!”

Quang hét lên một tiếng, người ngoài lều cũng còn nghe thấy rất rõ ràng.

Bên ngoài lều, Cự đang cùng mọi người thương lượng tìm cách để Quang lưu lại, nghe thấy thanh âm liên liếc qua lều, lắc đầu. “Mục Túc đáng thương!”

Giống đực hùng tráng về năng lực này rất mạnh. Mà Quang thì chính là giống đực hùng tráng nhất trong số giống đực hùng tráng a.

39. Chương 39

Lúc bọn người Mục Túc quay về là buổi chiều, nhưng vẫn chưa tới giờ cơm thì Mục Túc và Quang đã chui vào lều giao phối, cho nên tới sáng ngày hôm sau Quang sức lực mạnh mẽ vô song bị đối đến tỉnh.

Quang áp tay lên cái lưng đang mỏi nhừ đi ra khỏi lều. Quả nhiên trước cửa lều có người trông chừng, đồng lửa đêm hôm qua còn chưa được dập tắt hết, chứng tỏ bọn họ vẫn không có rời đi. Thấy Quang đi ra, lập tức có người ra chào đón.

“Tộc trưởng cần phân phó gì sao?”

Quang bắt đầu dĩ nhiên mất nhìn.

“Đầu tiên, Quang chưa có đáp ứng làm tộc trưởng của các người a, nhớ không hả? Các người có người kế thừa rồi còn gì.”

“Hai thủ lĩnh cũng tự nguyện đem vị trí tộc trưởng giao lại cho người a.”

“Nhưng Quang không có đáp ứng ở lại.”

Quang cùng người canh cửa tranh luận. Thạch và Sơn ở bên kia thấy động cũng đi tới xem.

“Ta nghĩ Mục Túc đã trở lại bên người Quang, cùng Quang trải qua một đêm, người đã tỉnh táo lại được rồi chứ? Chúng ta có thể ngồi xuống nói chuyện một chút không?”

Quang suy nghĩ một chút. Ngày hôm qua, sau khi trận chiến kết thúc, mình một lòng muốn đi tìm Mục Túc, ai nói gì hắn cũng không đủ kiên nhẫn mà nghe. Sáng nay, biết Mục Túc vẫn còn đang ngủ trong lều, trong lòng cũng kiên định hơn nhiều.

“Được rồi! Bất quá, Quang muốn vừa ăn vừa nói chuyện. Ta nghĩ bọn người Cự vẫn còn thức ăn đó.”

Mục Túc lúc trước ở lại cùng hai người canh chừng thức ăn. Bọn y chạy tới đây dĩ nhiên là phải mang theo mấy con mồi mà mọi người săn được. Bộ tộc vừa mới trải qua một trận hạo kiếp, thức ăn vốn đã thiếu hụt nay lại càng khốn khó hơn.

Quang thậm chí còn nghe được tiếng của đứa nhỏ cách đó không xa đang oa oa kêu khóc vì đói.

Cự được người ta gọi tới.

“Lương thực của chúng ta còn không?”

“Còn. Quang không ra chỉ thị, không có ai dám động.”

“Toàn bộ con mồi đem đi xử lý sau đó đem nướng chín phân cho mọi người cùng ăn.”

“Mọi người?”

“Bộ tộc chỉ còn lại bao nhiêu đây người thôi. Coi như ăn mừng chúng ta đã đánh thắng, bắt bọn Thực Nhân Tộc phải dời đi nơi khác.”

“Ta đại diện mọi người cảm ơn người.”

Mọi người đều thiếu ăn, đã đói bụng ít nhất cả một ngày rồi, bỗng nhiên lại có được đồ ăn chính là hạnh phúc a.

“Xin lưu lại cho Mục Túc một cái đùi dê lớn nhất, hòn dái thì để lại cho ta. Đói bụng cả một ngày, muốn ngủ cũng không được.”

Quang ôm cái bụng đói meo ngồi xuống bên cạnh lều, cùng Thạch và Núi nói chuyện chờ thức ăn.

“Quang, người rồi cuộc đối với nơi này bất mãn chỗ nào? Nếu không thích người nơi này, người cũng đâu cần đáp ứng dẫn theo bọn Cự đi chung chứ?”

“Người nơi này rất cường tráng, chẳng qua sống quá an nhàn, như vậy không tốt. Người của Cự thì lại có cách suy nghĩ khác, có can đảm theo Quang xông xáo thám hiểm.”

“Chỉ là vì chuyện này thôi sao? Có lẽ nếu người làm tộc trưởng, chúng ta sẽ thay đổi.”

“Còn là vì hoàn cảnh nơi này nữa. Nơi này không thích hợp làm chỗ định cư lâu dài.”

“Chúng ta đã ở đây rất nhiều năm rồi a.”

“Người không thấy nguồn thức ăn của các người càng ngày càng ít hay sao? Nơi này không phải là nơi lý tưởng của Quang, cho nên Quang nhất định phải đi.”

“Có thể thay đổi không?”

“Có thể. Chỉ cần các người chịu rời đi.”

Rời bỏ xứ dù sao cũng cần phải có đường khí. Lúc trước, Mục Túc đi cùng hân còn không ngừng nghỉ muốn quay lại bộ tộc hay sao?

Đối với những người đã quen sống an nhàn tại một chỗ cố định, muốn bọn họ đánh vỡ loại cuộc sống an nhàn này cần phải có thời gian. Nhưng Quang không phải là một người kiên nhẫn. Thay vì phải đợi lâu thật lâu, còn không bằng đem mấy người dám xông xáo rời đi còn hơn.

Vật hợp theo loài mà.

Thạch và Sơn im lặng không nói. Lúc này, Mục Túc ngửi được mùi thức ăn liền tỉnh dậy, ở trong lều kêu một tiếng.

“Quang! Chúng ta có đồ ăn không a?”

“Đã bảo sẽ không để Mục Túc đói bụng mà. Mục Túc bị đói cũng là do người tự bỏ đói mình thôi a?”

Mục Túc nhô đầu ra khỏi lều, mệt mỏi nhìn Quang.

“Sao lại còn trách ta? Nếu ta không phải lo cho Quang, ta đâu có ăn không vô? Vốn đang đói gần chết, tối hôm qua người lại còn.....”

40. Chương 40

Mục Túc nghĩa phần điền ưng (cắm phần chất đầy trong lòng) đang muốn lý luận một phen, đột nhiên phát hiện ra sự tồn tại của Thạch và Sơn. Mục Túc bùm một cái đõ quạch, rứt đầu về lều.

“Ha ha.....”

Quang phá ra cười, đứng lên đi vào lều liền nhìn thấy Mục Túc đang quỳ trên đất, dùng y phục của mình lau lau tấm da thú.

“Mục Túc, người làm gì vậy?”

Mục Túc nhìn Quang một chút, chu miệng lẩm bẩm một câu.

“Phía trên dính đồ.”

Quang bước tới nhìn.

“Cái gì vậy. Mục Túc ngửi thấy mùi thịt nướng nên chảy nước miếng sao?”

Mục Túc quay đầu trừng Quang, đột nhiên nâng giọng thét lên.

“Đây là cái thứ của Quang động dục để lại trong người Mục Túc đó.”

“Quang đã nướng thức ăn xong rồi, ra ngoài ăn đi.”

Cự thấy Quang vừa mới vào lều không bao lâu, nghĩ rằng cho dù hắn muốn làm cái chuyện bí ẩn gì đó cũng chưa có mau như vậy, thế là trực tiếp đi tới gọi Quang ra ăn cơm. Ai biết mới vừa vén màn lên thì đã nghe thấy thanh âm la hét của Mục Túc.

“Ý không tốt. Ta cái gì cũng không nghe thấy. Các người tiếp tục. Bắt quá nhớ ăn cơm.”

Cự lập tức che màn lại, lui ra ngoài.

“A.....!!!”

Mục Túc nằm rạp xuống, dùng tay đập đất.

Quang từ sau Mục Túc nhào tới, bộ dạng cực vui vẻ.

“Quang thích Mục Túc nhất a. Bộ dáng Mục Túc bây giờ thật đáng yêu.”

“Thật là.... không còn mặt mũi ra ngoài nhìn mọi người mà.”

Mục Túc trốn trong lều, đưa lưng về phía Quang, sống chết không chịu ra ngoài, Quang phải đem thức ăn vào cho y ăn. Mục Túc cứ giận dỗi như vậy cho đến tối.

Mặt trời đã lặn, mọi người không còn cách nào khác đành phải phái Cự, Thanh, Hòa lục tục đến tìm Mục Túc.

“Mục Túc ra đi. Lát nữa có đại sự muốn tuyên bố.”

“Không đi. Đại sự trong tộc các người không liên can tới ta.”

Quang tên cầm thú a, xé chiều người khác còn đang làm việc, hắn lại không biết tốt xấu cưỡng ép y giao phối, hại y mệt mỏi ngủ cho tới bây giờ. Người bên ngoài nhất định đã biến bọn y trốn bên trong làm cái gì rồi đi. Làm sao y còn dám ra lộ đầu ra gặp mọi người nữa chứ.

Mục Túc cắn gỏi, cào cào đất.

“Cầm thú! Lợn giống!”

Lại có người đi vào, là Cự.

“Mục Túc, người còn đang không được tự nhiên sao? Ra ngoài đi. Quang đã đáp ứng là tộc trưởng của chúng ta. Hắn có đại sự muốn tuyên bố, đang chờ người đấy.”

“Quang đáp ứng sao?”

“Ừ! Tất cả mọi người đang đợi người.”

Vừa nghe lời này, Mục Túc không thể làm gì khác hơn đành phải đứng lên đi ra ngoài. Ở chỗ tụ tập, Quang đang đứng trên một tảng đá lớn chính giữa mọi người, nhìn thấy y liền vẫy tay. Mục Túc luồn vào trong đám người, ngồi xuống.

Sơn bước lên trước một bước.

“Mọi người im lặng một chút, Quang có đại sự cần phải tuyên bố.”

Chờ mọi người im lặng, nhìn lên tảng đá, Quang mới đứng dậy.

“Quang đồng ý làm tộc trưởng, hơn nữa còn muốn dẫn mọi người đi.”

“Đi? Đi đâu?”

“Ở đây thì làm sao đây?”

Mọi người lại bắt đầu nghị luận rối rít.

“Mọi người yên lặng một chút. Dĩ nhiên Quang sẽ không mù quáng dẫn mọi người đi. Quang sẽ đi tìm một chỗ tốt trước rồi mới dẫn theo mọi người, cho nên tối nay Quang muốn từ trong các tộc nhân chọn hai mươi người tình nguyện cùng Quang đi tìm địa phương tương đối lý tưởng. Ai nguyện ý đi cùng Quang thì lập tức đứng ra.”

Lục túc có mấy người đứng ra. Quang mong đợi nhìn Mục Túc, nhưng Mục Túc trong thâm tâm đã muốn an cư vì thế không có đứng ra.

Mục Túc co mình lại thành một đoàn. Y mới không đi a. Thật vất vả mới có được cuộc sống ổn định. Nếu biết bọn hắn chẳng qua là đi ra ngoài tìm chỗ ở, sau đó lại quay về, y sao lại muốn cùng bọn hắn ra ngoài chịu nắng chịu gió chứ. Y tình nguyện ở tại chỗ chờ bọn hắn quay trở lại.

Lúc Quang công bố tên hai mươi người tình nguyện, Mục Túc không nghe thấy tên mình, còn đang kỳ quái nhìn Quang sao lại thống khoái để mặc y ở lại đây a? Nhưng Mục Túc lại không chú ý tới nụ cười xấu xa đang dần hiện ra trên mặt Quang.

41. Chương 41

Buổi tối hôm đó, Mục Túc bị Quang áp đến thăm thương, làm đến nỗi Mục Túc ngay cả khí lực để hét cũng không có. Quang không ngừng động dậy hạ thể trong người y, hỏi.

“Mục Túc thật sự không muốn cùng Quang đi sao? Chúng ta sẽ phải tách ra rất lâu a.”

“Ừ! Mục Túc ở lại chỗ này chờ người.”

“Bị tách ra, Quang sẽ rất nhớ Mục Túc. Mục Túc sẽ nhớ Quang phải không?”

Quang hẩy người về trước một cái.

“Á! Có.”

Mục Túc nghĩ mỗi khi y đói bụng, có lẽ sẽ nhớ tới Quang.

Quang đột nhiên run lên, sau đó thối lui khỏi người Mục Túc, ngồi dậy, sửa sang lại hành trang.

“Mục Túc sao lại không cùng Quang đi?”

Mục Túc nhắm mắt mơ mơ màng màng trả lời.

“Mục Túc thích cuộc sống ổn định. Ra ngoài rồi sẽ không biết như thế nào, cũng không biết có gặp phải độc trùng mãnh thú gì đó không, suốt ngày cứ thiên tâm kinh đảm chiến (sợ hãi cực kỳ) để làm gì, còn có thể thoát khỏi Quang...”

Quang quay đầu nhìn Mục Túc.

“Thoát khỏi Quang cái gì?”

“Dù sao người cũng muốn đi, nói cũng không sao, phải đề phòng người tùy thời nhào lên người ta yêu cầu giao phối. Người phải biết thể lực của Mục Túc không tốt như người. Lần đầu, Mục Túc còn có khí lực phản kháng Quang. Lần thứ hai còn đủ để kêu lên mấy tiếng. Tới lần thứ ba, tay chân Mục Túc bắt đầu nhũn ra rồi, nếu còn thêm nữa khẳng định qua ngày hôm sau cả người sẽ mệt mỏi rã rời.”

“Nhưng Quang đều đi tìm thức ăn cho Mục Túc. Hơn nữa cũng không để cho Mục Túc làm việc mà.”

“Cũng đúng a! Thật lạ nha, sao thân thể Mục Túc vẫn không tốt lên vậy ta.”

Quang đúng là cho y thời gian nghỉ ngơi, nhưng tần suất hoạt động kia làm sao xương cốt của y chịu cho nổi.

“Mục Túc, sáng mai người tiễn chúng ta nha?”

“Nhất định sẽ.”

“Vậy thì tốt. Quang sẽ cho Mục Túc một cái kinh hỉ.”

“Mừng quá. Bản thân ta hi vọng người lưu lại cho ta nhiều đồ ăn một chút.”

Quang từ phía sau ôm lấy Mục Túc. Thân thể gầy yếu trước kia của Mục Túc hiện tại được nuôi dưỡng nên đã mượt mà hơn nhiều, mềm mại trơn bóng, khiến hắn ôm thoải mái đến không nỡ buông tay.

Quang hôn lên bả vai Mục Túc, lại gặm cắn.

“Quang không nỡ xa Mục Túc. Trong lòng ta, Mục Túc rất trọng yếu.”

“Ừ! Đồ đạc của Quang đã thu xếp xong chưa?”

“Ừ! Thứ trọng yếu, nên mang cũng đã thu xếp xong. Chỉ đợi mặt trời mọc nữa thôi.”

Mục Túc rất hối hận, lúc ấy tại sao y lại không nghe ra tầng ý khác trong lời của Quang chứ, nếu sớm nghe thấy y sẽ tránh được một kiếp này rồi.

Sáng sớm ngày hôm sau, mọi người đưa tiễn đoàn người của Quang ra đến ranh giới bộ tộc. Việc khiến cho Mục Túc thật sự bất ngờ chính là, những dũng sĩ kia còn mang theo giống cái của mình. Lý do của bọn hắn chính là sợ đi lâu, trên đường đi sẽ buồn khổ, hơn nữa nếu đã tìm được chỗ thích hợp còn phải phái mấy người ở lại đó thu thập một chút rồi chờ đợi nhân mã tới.

Quang đi cuối cùng, nắm tay Mục Túc.

“Mục Túc, Quang không nỡ xa người, người biết không?”

“Biết. Mục Túc cũng giống Quang.”

“Mục Túc rất trọng yếu.”

“Quang đã nói rồi. Mục Túc còn nhớ.”

“Quang muốn đem theo tất cả thứ trọng yếu của người lên đường.”

“Ừ?”

Quang cười nhìn Mục Túc, khiến Mục Túc cảm thấy có cái gì đó không đúng, nhưng chưa kịp nghĩ ra thì đã bị Quang khiêng lên vai.

“Quang, người làm cái gì đó?”

Quang hướng về phía trước mà chạy, vừa chạy vừa hướng về phía sau mà la.

“Giúp ta chiếu cố A Đan cho tốt.”

Phía sau có người la.

“Tộc trưởng yên tâm. Con của người chúng ta sẽ chiếu cố thật tốt. Lên đường bình an.”

Đoàn người đi theo Quang nhìn thấy hắc chạy đằng trước cùng gấp rút đuổi theo, nên biết rằng những người Quang mang theo đều là những kẻ tinh anh, nếu theo không kịp tốt nhất là nên quay lại bộ tộc đi là vừa. Dĩ nhiên, trong những người này có người ngoại lệ, chính là Mục Túc nhiều thịt nhưng ít vận động kia, bắt quá y đã có Quang khiêng đi rồi.

Quang khiêng Mục Túc chạy xa thật xa, đảm bảo một mình Mục Túc không thể kiếm được đường về nữa mới chịu dừng lại. Tộc nhân đằng sau cũng đã đuổi kịp tới.

Quang dừng lại chờ mọi người. Cự đứng cạnh hắc bội phục nói.

“Tộc trưởng thật là lợi hại. Khiêng một người mà còn có thể chạy nhanh như vậy.”

“Thân thể Mục Túc so với lợn rừng thì nhẹ hơn nhiều.”

Quang đặt Mục Túc xuống. Sắc mặt y không tốt tí nào, chỉ tay về phía Quang.

“Người.....”

“Quang sao a? Đã bảo là Quang muốn mang theo thứ trọng yếu mà. Quang cũng đã nói với Mục Túc người là thứ trọng yếu nhất của Quang a.”

42. Chương 42

Ý tứ của Quang rất rõ ràng, hắc đã từng đề cập qua. Mục Túc không chú ý tới dĩ nhiên không thể trách hắc.

“Mục Túc không có đăng ký tình nguyện đi.”

Những người theo Quang đi đều là những người tình nguyện đăng ký. Mục Túc không phải tự nguyện. Bất quá, Mục Túc hiện tại chính là đang tự rước lấy nhục thôi.

“Giống cái không cần đăng ký, chỉ cần đi theo giống đực của mình là tốt rồi. Mà Mục Túc chính là giống cái của Quang.”

Lời lẽ khí khái hào hùng. Vấn đề này, từ trước tới nay Mục Túc chưa bao giờ giành được chiến thắng.

“AAAAA!!”

Mục Túc tức đến thét to, nhưng bất kể y có muốn hay không, vẫn đều phải theo Quang lên đường. Đoàn người rất nhanh sẽ đến Xà cốc. Các nam nhân hái thảo dược phân cho mọi người ăn. Các nữ nhân vùng núi mặc dù không thích rắn độc, nhưng cũng đã từng nhìn thấy rắn, lại được nói trước chỉ cần uống thuốc vào sẽ không nguy hiểm đến tánh mạng cho nên cũng không sợ hãi gì mấy. Chỉ trừ Mục Túc.

Mục Túc nhìn các nữ nhân dừng cảm đằng kia, tự mình bảo với Quang mình sợ rắn dĩ nhiên là không nói được. Lần trước đi qua được nơi này chính là bởi vì y đang ôm đứa nhỏ, Quang sợ y vừa tránh rắn lại vừa ôm đứa nhỏ không được thuận tiện, cho nên mới ôm y đi qua. Lần này thì..... Y nha, là giống đực đó, nữ

nhân còn tự bước qua được, trong khi bản thân phải nhờ Quang ôm y qua sao? Cảm thấy có chút mất mặt nha.

Mục Túc muốn giữ một chút lòng tự ái buồn cười của giống đực, không nói gì, tự mình gồng gượng.

Vừa bước vào Xà Cốc, chân đã gặp một đám xà, sắc mặt Mục Túc bắt đầu trắng bệch.

Chung quanh không ngừng vang lên tiếng thét chói tai của giống cái.

“A!”

“Không cần sợ. Người không chọc nó, nó sẽ không cắn người. Hơn nữa cho dù có lỡ giẫm lên cũng không sao.”

Nữ nhân được giống đực của mình an ủi, lại được kéo vào trong ngực, cũng từ từ an định lại.

Nhìn qua Mục Túc, bởi vì còn đang giận dữ, cho nên tự nguyện đi đằng chót, vì thể hiện tại còn lại một mình, sợ đến mức thét cũng không dám thét một tiếng. Mục Túc thật sự sợ rần. Nguyên do là bởi vì khi y còn bé, đang bơi ở trong hồ thì gặp phải một con rắn nước, thân thể con rắn trơn mượt lại lạnh đến mức nào y vẫn còn nhớ rất rõ.

Mục Túc không dám cất bước, cho đến khi Quang quay đầu lại nhìn, Mục Túc đã bị tụt hậu cực kỳ nghiêm trọng. Quang đành phải quay lại, nhưng Mục Túc lại không hề chú ý tới Quang đang ở bên cạnh mình, hai mắt một mực nhìn đám rắn dưới đất.

“Mục Túc! Mục Túc!”

Quang gọi mấy tiếng, phát giác ra có điểm không đúng, thế là khiêng Mục Túc lên vai, bước nhanh qua cùng với tộc nhân.

“Mọi người mau chóng ra khỏi chỗ này. Qua được nơi này rồi, chúng ta sẽ làm bữa tối.”

Mọi người nhìn Quang khiêng Mục Túc đi với tốc độ càng lúc càng nhanh, thế là rối rít noi theo Quang khiến giống cái của mình lên.

Qua khỏi Xà Cốc, Quang đặt Mục Túc xuống đất, Mục Túc nhìn hẩn một cái, thẳng tắp té xuống, may mà Quang ôm lại kịp.

Có người theo kịp hỏi.

“Mục Túc xảy ra chuyện gì vậy?”

“Ta nghĩ y chỉ là quá mệt mỏi thôi, cần nghỉ ngơi.”

Mọi người đột nhiên cười thành tiếng. Tối hôm qua, Quang hành hạ Mục Túc như thế nào, mọi người đều nghe được hết. Vì thế, Mục Túc mệt mỏi là điều dĩ nhiên, Mục Túc mệt cũng chứng tỏ một điều: Quang cực kỳ dũng mãnh.

Quang chuyển Mục Túc ra đằng sau, để y nằm sấp trên lưng hẩn. Vừa mới ra khỏi Xà Cốc đã phát hiện ra một con sơn dương, Quang để cho giống cái ngồi một chỗ đợi lệnh, lưu lại mấy giống đực bảo vệ, bảo tộc nhân còn lại chạy ra bốn phía bao vây, bản thân thì đứng mũi chịu sào đuổi theo.

Đợi đến khi Mục Túc tỉnh lại đã phát hiện mình hiện tại đang ở bờ sông, bên cạnh còn có người đang róc da sơn dương, sắc trời đã tối sẫm. Có một giống cái phát hiện y tỉnh, liền tới nói.

“Người cuối cùng cũng tỉnh rồi. Người biết không? Từ lúc ở Xà Cốc, người đã ngủ cho tới bây giờ rồi đó.

Quang phát hiện chúng ta mang nước không nhiều lắm, cho nên đem chúng ta tới đây. Các giống đực của chúng ta có phải rất giỏi hay không a. Bọn họ đã bắt được tới mười mấy con sơn dương đó, còn sống nhẵn, có thể dễ dàng mang đi đường làm lương thực dự phòng a.”

Nghe giống cái không ngừng huyền thuyên khen ngợi lại tự hào sức mạnh của giống đực, Mục Túc rốt cục cũng đã rõ, năng hiện tại xem y là một trong đám quần thể của các nàng rồi.

“Ta.....”

43. Chương 43

Mục Túc rất muốn nói y cũng là giống đực, nhưng nhìn lại những người kia, người nào người nấy đều hùng tráng, dũng cảm hơn y, lại đem lời sắp sửa thốt ra nuốt vào lại, trong lòng không ngừng tự an ủi mình.

Y biết y té xỉu là bởi vì y sợ rần, nhưng cũng có một chút liên quan tới cái việc ngày hôm qua bị Quang xuyên tạc qua thân vô số lần khiến thể lực suy giảm nghiêm trọng, đối với chuyện y ngủ mê man suốt cả ngày Quang cũng phải có trách nhiệm.

Mục Túc oán hận nhìn Quang. Quang phát hiện Mục Túc đang nhìn, cười cười với y, sau đó xoay người nói với kẻ bên cạnh vài câu rồi mới bước tới.

“Mục Túc nhìn Quang có chuyện gì sao?”

Mục Túc đỏ mặt, cảm thấy rất xấu hổ a, bị rần dọa đến ngất xỉu, nghĩ kiểu nào cũng cảm thấy mất mặt lắm a. Mặc dù Quang chưa nói gì, nhưng y biết Quang nhất định biết y bị dọa sợ đến bất tỉnh.

Quang nhìn thấy y đỏ mặt, đưa bàn tay to vuốt ve mặt Mục Túc.

“Mục Túc muốn bệnh sao?”

Mục Túc gục đầu, hận không thể đào một cái lỗ đủ to để mình chui vào đó chết luôn cho rồi. Mục Túc đem mặt chôn vào hai đầu gối, lắc đầu.

Quang xoa đầu Mục Túc, quay lại nhìn, mọi người rất thức thời lập tức tránh khỏi phạm vi chung quanh bọn hắn mà đi làm chuyện khác, thế là Quang nghiêng người nhích tới gần Mục Túc, hạ giọng nói nhỏ bên tai y.

“Quang biết Mục Túc sợ rần, lại không nghĩ nghiêm trọng đến như vậy. Bất quá không sao, chỉ có Quang biết thôi, nhưng người khác đều nghĩ Mục Túc bị Quang làm mệt nên mới ngất.”

Mục Túc ngẩng đầu nhìn Quang, lại nhìn mấy tộc nhân đang xử lý con mồi ở đằng xa, những người đó đang nhìn Quang cùng y nhỏ giọng nói chuyện, cười cười bí hiểm.

Mục Túc hiện tại không biết để cho người khác biết y bị rần dọa ngất mất mặt hơn hay là để cho người ta hiểu lầm y bị Quang áp đến thể lực tiêu hao quá độ ngất đi mất mặt hơn a. Hình như cái nào cũng khiến người ta không còn mặt mũi để gặp người nữa. Đều là do Quang không tốt.

Mục Túc đột nhiên nhào lên người Quang, đem Quang vật té xuống đất, nhắm ngay đầu vai hắn, há miệng, Mục Túc muốn cắn người.

“Là do Quang không tốt! Mục Túc không muốn đi! Hừ!”

Mục Túc nghiêng răng nghiêng lợi cắn vai Quang, nhưng chưa cắn được tới thịt thì lợi y đã đau thấu trời rồi.

“A!!!! Cũng đều tại Quang mà ra.!”

Mục Túc cắn không xong liền dùng vũ lực đâm lên người Quang mấy phát.

“Ha ha ha.... Quang càng ngày càng thích Mục Túc nha.”

Quang tưởng Mục Túc đang chơi đùa với y, thế là tung mình đem Mục Túc áp xuống thân, điên cuồng gặm cắn toàn thân Mục Túc. Mục Túc cố gắng đâm vài cái lên cái tấm lưng rộng lớn của Quang, nhưng lần này hắn lại không làm ra phản ứng gì, chỉ vui vẻ không ngừng gặm cắn thân thể Mục Túc.

“Ha ha ha.... Quang thích Mục Túc nhất.”

Xin mọi người hãy tin tưởng, nếu không phải còn có tộc nhân ở cách đó không xa đang nhìn bọn hắn, Quang chắc chắn sẽ nhân dịp này ăn Mục Túc đến một miếng xương cũng không còn.

Lúc mọi người vây quanh bên đồng lửa, Mục Túc đang dựa vào một tảng đá bên cạnh, co rúc thân mình một mình ngồi đó.

Quang đem thức ăn cầm qua cho y. Y không khách khí cầm lấy ăn.

Quang đứng ở một bên tươi cười nhìn y ăn, lại quay về bên cạnh đồng lửa.

An bài một tộc nhân khác đi canh khác để người kia quay về ăn, lại an bài thêm mấy người luân phiên trực tối tối tại tảng đá cao nhất, Quang mới ăn phần của mình.

“Buổi tối mọi người đem giống cái tìm chỗ nào đó mà ngủ, không nên cách quá xa đồng lửa, còn có lúc giao phối thì nhớ che bụng lại kẻo lạnh.”

“Ha ha ha...”

Mọi người phá lên cười.

“Cười cái gì mà cười? Không phải tâm tư của mọi người đều giống nhau sao a, các người cũng có người của mình thôi. Quang còn phải che mông Mục Túc tránh cho các người nhìn lên.”

Quang cầm lấy thức ăn chạy tới bên Mục Túc. Mục Túc kỳ quái hỏi.

“Mọi người đang kêu gì đó?”

Y hình như nghe thấy mọi người đang kêu gào.

“Nga!”

“Không có gì. Mọi người đang vui vẻ thôi. Mục Túc ăn no chưa?”

“Ừ, no rồi.”

44. Chương 44

Thấy Mục Túc đã no, Quang mới ngồi xuống bên cạnh y bắt đầu đánh chén số thức ăn còn thừa lại.

Mục Túc ngẩng đầu nhìn trăng, thuần một sắc trắng sáng. Y nhớ trước kia còn ở bộ lạc bờ sông, tối nào cũng có loại ánh sáng này cả.

“Mục Túc còn đang không vui sao?”

“Hiện tại tốt hơn rồi.”

Buổi tối chính là thời điểm ẩn nấp tốt nhất, không ai có thể nhìn thấy y đỏ mặt. Hơn nữa, mọi người hình như cũng bận rộn, không ai thềm để ý tới cái lý do vì sao y té xỉu.

Gió từ bên kia sông thổi qua có chút lạnh, Mục Túc khẽ run rẩy, tay chân ôm thành một đoàn.

Quang từ từ nhích lại gần, kéo y lại.

“Lạnh lắm sao? Ở trên núi so với ở trong rừng có lạnh hơn một chút, hơn nữa lúc này ta có cho người tuần tra bốn phía phát hiện trong nước sông có lẫn vài khối băng, có thể đêm khuya sẽ lạnh hơn.”

“Quang, khối băng là cái gì?”

“Mục Túc chưa từng nhìn thấy sao?”

Mục Túc lắc đầu.

“Đã sớm nghe mọi người nói trong sông có mấy khối băng trôi. Nhưng Mục Túc ra bờ sông xem thử thì ngoại trừ nước rất lạnh, phát sinh nghịch lưu ra thì không thấy cái gì kỳ quái a.”

“Mục Túc đi lúc giữa trưa a?”

Mục Túc có thể nói là kẻ đi ngủ sớm nhất (bị Quang túm vào lều), nhưng lại là kẻ dậy trễ nhất (bị Quang túm giao phối đến quá nửa đêm, ép đến khô kiệt thể lực, chưa tới giữa trưa thì không thể ngồi dậy nổi.)

“Băng chỉ có ở một thời điểm nhất định sao?”

“Cũng không phải. Chẳng qua đến buổi trưa thì băng tan thôi, chờ một lát Quang dẫn người đi xem. Chúng ta cách mép nước cũng không xa.”

“Ừ! Quang ăn nhanh lên một chút đi.”

Dưới sự thúc dục của Mục Túc, Quang rất nhanh đã ăn xong phần của mình, đứng dậy, cầm lấy cây đuốc kéo Mục Túc đi tới bờ sông.

Mục Túc thấy nước liền muốn đi xuống, nhưng mới nhúng một chân đã bị đông cho lạnh ngắt.

“Lạnh quá a!”

Quang ngồi xổm xuống, đưa tay vớt một khối băng từ dưới sông lên, lại ra ý bảo Mục Túc đưa tay ra, thả vào.

“Là cái này sao? Tầng đá này sao trong suốt vậy?”

“Nó chính là băng.”

“Nó nhỏ đi rồi, a không phải, biến thành nước rồi!”

“Ừ! Quang tính đi lên thượng nguồn xem nó từ đâu tới.”

“Nó không phải là pháp thuật của Hà Bá bày ra sao? Quang không nên đi.”

“Quang không tin là có thần. Quang đã đi qua rất nhiều chỗ nhưng chưa bao giờ thấy thần, chỉ cần đi loanh quanh tìm kiếm là sẽ giải thích được thôi.”

“Quang! Mục Túc sợ.”

“Có Quang bảo vệ, Mục Túc không cần sợ. Người nhìn băng trôi trên sông đẹp biết bao nhiêu a.”

“Ừ! Đẹp thật. Nhưng lạnh quá.”

Mục Túc đưa hai tay ôm lấy vai, Quang mở tấm da thú ra để hai người cùng nhau đắp. Quang ôm chặt lấy Mục Túc, nhìn mũi nhìn miệng lại nhìn tâm, hạ thể của Quang lại nóng lên rồi, nhìn chung quanh, ngồi gần bờ sông lạnh quá a.

Quang ôm Mục Túc bắt đầu nhích tới gần đồng lửa, tảng đá lớn bên kia đã có người hôn nhau rồi, cái núi nhỏ nhỏ kia cũng có người, thật là, tộc nhân của hắn tay chân sao còn nhanh hơn hắn vậy.

Bọn họ hiện tại đang ở dưới sườn núi, Quang suy nghĩ một chút, bốn phía nhìn tới chỗ này hình như cũng chẳng thấy được gì, bọn họ lại còn đang khoác thêm tấm da thú, chắc chắn không thành vấn đề đâu ha.

Quang áp Mục Túc xuống đất, đè lên trên, dùng da thú bọc cả hai người lại, bắt đầu động thủ sờ soạng.

Mục Túc bắt đầu giãy dụa.

“Không thể! Sẽ bị nhìn thấy.”

“Không nhìn thấy đâu, hơn nữa chúng ta còn có da thú che mà.”

“Vậy cũng không được. Không thấy rõ nhưng cũng đủ biết chúng ta đang làm gì rồi.”

“Mục Túc ngoan một chút sẽ không bị phát hiện.”

“Người tối hôm nay không làm không được sao?”

“Không được. Quang muốn giao phối. Quang muốn Mục Túc.”

“Không nên a!”

Mục Túc cởi tấm da thú ra muốn chạy trốn, nhưng lại bị Quang kéo trở về đè lại.

“Quang muốn.”

“Không được! Bị người ta phát hiện ra sẽ rất mất mặt.”

“Mục Túc còn cử động nữa thì trạm gác sẽ thấy chúng ta.”

Mục Túc phân thần nhìn ra cái bóng người ở trên tầng đá lớn xa xa đằng kia. Chớp lấy cơ hội, Quang lập tức hành động, vừa nhấp nhúm vừa kéo lấy tấm da thú choàng lên cơ thể hai người. Nói thật, hắn chẳng sợ bị người ta nhìn thấy, dù sao bộ vị trọng điểm cũng đã bị da thú phủ hết rồi, cho dù bên cạnh có cả

đồng người nhìn, Quang cũng mặc. Sở dĩ hắn phải phí sức lực đi tìm chỗ kín cũng chỉ vì muốn nhân nhượng Mục Túc mà thôi.

45. Chương 45

Hừng đông ngày hôm sau, mọi người dễ dàng tìm thấy nhau, hóa ra bọn họ tách khỏi đoàn cũng không xa lắm, trên cơ bản chỉ cần đứng lên là thấy người rồi. Buổi sáng nhiệt độ có chút thấp, đều là do gió lạnh từ bên kia sông thổi qua.

Quang tỉnh dậy liền phát hiện một đám giống đực đang đứng một bên đợi hắn.

“Tộc trưởng, hôm nay chúng ta chạy hướng nào đây?”

“Bảo một người đến trạm gác gọi người lại. Quang có chuyện muốn tuyên bố.”

Lập tức có người chạy đi gọi những người khác. Quang ôm Mục Túc, chờ giống đực đến đông đủ rồi mới nói.

“Ta muốn đi ven theo sông lên thượng nguồn nhìn một chút xem băng này là từ đâu mà tới. Hi vọng mọi người chuẩn bị tâm lý một chút.”

“Tộc trưởng, nếu như gặp phải yêu quái thì làm sao?”

“Không phải nó chết thì chúng ta chết. Không chế được nguồn nước chính là khống chế được sinh tử.

Mọi người trở về đánh thức giống cái dậy rồi lên đường thôi.”

“Tộc trưởng, có khi nào chúng ta tiến vào địa bàn của sói hay không?”

“Vậy thì tốt a, sói trụ ngụ lâu dài ở một nơi nào đó nhất định là có lý do. Có lẽ nơi đó có nguồn thức ăn rất dồi dào.”

Quang nói đúng. Bọn họ ven theo sông đi về thượng nguồn, phát hiện động vật càng lúc càng nhiều, ngựa hoang, trâu rừng, hươu nai quả thực chỉ cần liếc mắt đã thấy được vài con.

Một người thẳng thốt kêu lên.

“Trời ạ, ở chỗ này nhất định không cần đói chết nữa rồi. Tùy tiện cũng có thể bắt được một con đó.”

“Đây cũng là lý do tại sao bầy sói không muốn đi. Ta nghĩ khỏi bằng cách chúng ta không còn xa nữa đâu.”

Quang còn chưa nói hết câu, mấy con thú bắt đầu chạy thục mạng về hướng ngược lại.

“Sói!”

Ở phía xa đột nhiên xuất hiện vài con sói đang chặn đường trốn có mấy con thú. Cách thức săn thú của sói là cách thức cực kỳ quyết tuyệt, một phát cắn thẳng vào cổ họng con mồi, vừa nhìn qua để khiến người ta sợ run cầm cập.

Mục Túc chẳng quan tâm cái gì là tự ái giống đực nữa, sợ đến mức chôn cả mặt vào trong ngực Quang.

Tanh tưởi quá! Mấy con thú kia trước khi chết còn giãy dụa khiến máu tươi văng ra khắp nơi.

“Không phải rất cường hãn sao? Đây mới là thợ săn giỏi.”

Quang nhìn một con sói đang đứng cách xa khỏi các con sói khác, hình thể rõ ràng lớn hơn rất nhiều.

Nếu hần không đoán sai, con sói kia chính là Lang Vương.

“Tộc trưởng, khắp nơi đều là sói, bọn nó có công kích chúng ta không?”

“Có lẽ, bắt quá sói chủ yếu tấn công quần thể yếu ớt. Muốn tụi nó không tấn công, tốt nhất đừng tách khỏi đoàn, đốt đuốc đi, chúng ta sẽ qua được chỗ này thôi.”

Bầy sói một mực nhìn chăm chăm vào đám người bọn họ, cố tìm một cơ hội, khiến cho người ta không khỏi cảm thấy lo lắng khẩn trương.

Đột nhiên dưới chân có cảm giác lay động.

“Mọi người tránh xa mấy tảng đá kia, lập tức nằm xuống.”

Phía xa truyền đến tiếng tru, bầy sói lập tức chạy đi. Chờ cơn động đất đi qua, mọi người đứng lên, nhìn thấy cách đó không xa có một con sói, còn có mấy con sói con đang túm tụm lại với nhau, đảo quanh.

Một con đực mang theo con cái và bầy con, tình huống thế này thật không tầm thường tí nào.

“Ta đi qua xem một chút. Các người ở chỗ này đừng cử động. Động đất có thể sẽ tiếp tục thêm một đợt nữa.”

Quang ôm Mục Túc đang rất không tình nguyện đi về hướng bên kia. Sói cái thấy hần, miệng liền phát ra tiếng gầm gừ nhưng vẫn cẩn lấy đứa con lùi ra đằng sau một chút, đồng thời không ngừng nhìn Lang Vương đang bị một tảng đá đè cái chân sau. Ở tại thảo nguyên tươi tốt này, mùi máu tươi có thể dẫn đến rất nhiều mãnh thú.

Lang Vương kia nhìn Quang, không kêu lấy một tiếng.

“Người rất dũng cảm. Hơn nữa là một con sói rất tốt. Quang có thể giúp người thoát ra ngoài, bắt quá người phải đáp ứng Quang không được cắn ta. Được chứ?”

Quang cùng con sói thương lượng xong, hai tay lập tức dụng lực nhấc tảng đá lên, nhưng Lang Vương bị thương ở chân, muốn nhích của nhích không được. Tảng đá kia rất nặng, Quang cầm cự không được bao lâu nữa, đành phải gọi Mục Túc.

“Mục Túc kéo con sói ra mau a.”

“Ta sợ!”

“Mau! Quang cầm cự không được bao lâu nữa đâu.”

Mục Túc chậm chạp nhích tới khiến người nhìn bức đến muốn nội thương. Đột nhiên, sói cái mang theo sói con bụm đi lên, cẩn lấy Lang Vương tha ra ngoài. Đáng tiếc, sói cái hình thể nhỏ gầy, sói con dùng răng cắn kéo cũng không có mấy khí lực, Mục Túc sừng sốt một chút cũng tiến lên hỗ trợ, giúp Lang Vương thoát khỏi tảng đá.

Mới vừa kéo được ra ngoài, Mục Túc lập tức ý thức được bản thân đang đứng kề sát với sói, lập tức té dấp mông xuống đất, muốn gượng dậy cũng không dậy nổi.

46. Chương 46

Quang xoay lại la lớn với các tộc nhân đang đứng ở phía xa kia.

“Lấy ít thuốc cầm máu tới đây!”

Mục Túc cảm thấy có thứ gì đó đang liếm liếm mặt của y, lập tức thanh tỉnh lại. Một con sói con đang đứng ở trên đùi y không ngừng liếm liếm. Y đang bị sói đè a.

“Quang!”

Mục Túc tức nở thét lên. Quang quay đầu lại nhìn.

“Xảy ra chuyện gì? Mục Túc.”

“Sói..... Sói ăn ta.”

“Mục Túc, đây chẳng qua là một con sói con vẫn còn đang bú sữa thôi mà. Ta thấy nó thích người a.

Người có thể sờ sờ nó thử xem.”

Quang nói với Lang Vương.

“Con của người rất dễ thương. Giống cái của người cũng rất dễ cảm.”

Lang Vương thoáng nhìn Quang, lại lướt sang Mục Túc, bắt đầu liếm liếm cái chân bị thương của mình.

Cự lấy thảo dược đưa cho Quang băng bó vết thương giúp Lang Vương. Chỉ chốc lát sau, Lang Vương đứng lên, khập khiễng dẫn sói cái xoay người rời đi.

Mục Túc hỏi.

“Quang, sao người lại cứu nó?”

“Quang kính nể con sói dễ cảm này. Gặp phải nguy hiểm nhưng vẫn để cho tộc nhân của mình đi trước, bản thân thì bọc hậu. Hơn nữa con của nó cần được nó bảo vệ. Nếu như nó chết, con của nó cũng không sống được bao lâu.”

Quang vươn tay đến trước mặt Mục Túc.

“Mục Túc có thể tự mình đứng lên được không?”

Mục Túc nắm lấy tay Quang, bò dậy.

“Ta chưa từng nghĩ đến việc tiếp cận với sói gần tới mức ấy.”

“Biểu hiện vừa rồi của người vô cùng dễ cảm.”

Quang tán dương, ôm chầm lấy Mục Túc.

Mục Túc nghĩ lại y vừa nãy dám tự tay kéo con sói kia thoát khỏi tảng đá, có lẽ là do bị hành động của sói cái lây nhiễm, dúi vào người Quang, lau hết nước miếng sói con lưu lại.

“Hi vọng gia đình bọn nó không có chuyện gì.”

Mọi người đi về phía trước thêm một ngày, đột nhiên phát hiện nước sông rẽ nhánh. Một nhánh chảy về hướng đông xuống dưới chân núi, một nhánh lại chảy về hướng tây hướng lên núi. Nói cách khác một nhánh chảy xuống hạ lưu, một nhánh kia lại chảy lên thượng nguồn. Bộ tộc vùng núi từ lâu chỉ ở phía nam, không ai biết phía tây núi còn có một con sông cùng hợp với con sông của bọn họ.

Quang phân phó cắm trại tại khu vực gần đó, nhìn ngọn núi phía tây, suy nghĩ xem có nên ven theo nhánh sông đó lên núi hay không. Lên núi? Mục Túc sinh trưởng ở bờ sông, hẳn môi trường đó lúc nào cũng ẩm áp, y sẽ không thể chịu được lạnh, nhưng nếu cho y ở lại dưới chân núi..... hẳn buồn bực lắm a.

Quang đang suy nghĩ vấn đề rất thực tế thì Cự chạy tới hồi báo.

“Tộc trưởng, lần trước phát sinh động đất liền có cái gì đó không đúng. Động vật hình như đều xuống núi. Cảm giác của động vật luôn luôn nhạy cảm hơn so với người. Ta nghĩ bọn nó cảm thấy trên núi nguy hiểm. Tộc trưởng xem xét chúng ta có nên xuống núi luôn hay không.”

“Quang không cam lòng. Trực giác của ta nói cho ta biết. Bí mật nước sông nghịch lưu kia có lẽ ở trên núi. Nếu không, người ngày mai dẫn người đi dọc theo sông về hạ du đi, Quang lên núi tìm hiểu một chút, tìm được nguyên nhân rồi ta sẽ đuổi theo các người.

“Tộc trưởng phải mang theo Mục Túc sao? Gần đây Mục Túc cũng có cái gì đó không đúng. Y đang hái cỏ xanh ăn a.”

“Ta không rời đi quá lâu đâu. Mục Túc không chịu được lạnh. Các người dẫn y đi luôn đi.”

Quang bàn giao việc xong xuôi hết liền bước tới gần Mục Túc. Y đang không ngừng ngắt cỏ gì đó.

“Mục Túc, người đang làm gì vậy?”

“Quang, nơi này có lúa này, mài thành bột là có thể ăn.”

“Lưu lại một chút lúa đi. Sau này có thể trồng.”

Quang quay về phía Cự, la lớn.

“Người qua bên đây tiếp nhận tiếp nhiệm vụ đi.”

Sau đó kéo lấy Mục Túc chui thẳng vào bụi cỏ.

“Quang, người làm gì?”

“Quang muốn lên núi xem một chút. Các người sẽ xuống hạ du. Chúng ta sẽ phải tách ra mấy ngày.”

“Vậy thì sao? Chỉ mấy ngày thôi a.”

“Mấy ngày đó không có biện pháp cùng Mục Túc giao phối. Quang sẽ nhớ.”

Mục Túc có dự cảm xấu.

“Quang, người không phải nói hôm nay phải phân cho xong nhiệm vụ sao?”

“Chúng ta còn buổi chiều mà. Người không phải luôn oán trách buổi tối quá lạnh sao?”

“Cũng được. Mục Túc giờ không muốn.”

Mục Túc giãy dụa chạy về phía đám người. Giỡn chơi hả? Giờ mới trưa a, bị người khác bắt gặp thì chết.

Quang mới không thèm để ý đến y. Mục Túc giãy dụa không có hiệu quả, bị Quang kéo vào sâu trong bụi cỏ, ngã nhào xuống đất.

47. Chương 47

Cuộc giao phối này kịch liệt như thế nào, đã không còn cách nào có thể dùng lời nói mà hình dung được.

Tóm lại, từ trưa trở lại trật đến khi màn đêm bao trùm khắp mọi nơi, cả hai vẫn hì hục làm, đến khi Mục Túc ngắt đi... sau đó tỉnh lại.... mới phát hiện bản thân đang nằm theo hình chữ đại trong bụi cỏ, bắt quá Quang coi như cũng còn có lương tâm, biết đắp tấm da thú lên người y tránh để y bị lạnh.

Mục Túc vừa ngồi dậy liền có người phát hiện, một tộc nhân đi tới.

“Mục Túc, người cuối cùng cũng tỉnh. Quang đã đem theo Trữ và Thanh ven theo sông mà lên núi rồi. Hẳn bảo chúng ta đi xuống hạ du chờ hẳn.”

Mục Túc thừa nhận, lúc nghe được tin tức, y có một chút mừng rỡ. Cuối cùng cũng có thể thoát nạn được mấy ngày rồi.

Bởi vì phải đợi đám người của Quang, cho nên đoàn người Mục Túc đi vô cùng chậm, nhưng mà....., thất lực của Mục Túc đã hoàn toàn không còn đau nữa rồi, nhưng bọn họ vẫn còn chưa đuổi kịp theo đoàn người của Mục Túc.

“Sao bọn người Quang còn chưa đuổi theo? Sẽ không có việc gì chứ?”

Cự chợt lo lắng hỏi.

“Tin tưởng Quang. Hẳn rất ngoan cường. Nhất định hẳn sẽ mang theo đáp án mà hẳn muốn quay trở lại.”

Buổi trưa, Cự để cho mọi người nghỉ ngơi tại chỗ. Mấy ngày qua, bọn họ qua thật đi chưa được bao xa. Khi hoàng hôn xuống, Mục Túc đột nhiên lại cảm thấy nhớ nhung. Từ sau khi Quang rời đi, đã không còn ai ở

bên cạnh y hỏi y có khát hay không, có đói bụng không. Cũng đúng thôi. Tất cả mọi người đều là giống đực đã trưởng thành, bản thân đã có thể tự chiếu cố lấy, nhưng y tựa hồ đã bị Quang chăm đến thành thói quen rồi.

Hơi rời khỏi chỗ mọi người ngồi, tựa vào một tảng đá, Mục Túc nhỏ giọng nói.

“Quang, người sao vẫn chưa trở lại. Người không được phép có chuyện. Người không trở lại, Mục Túc biết làm sao đây?”

Mấy ngày qua Quang không có mặt ở đây. Mục Túc cũng từng cố gắng đi theo giống đực săn thú, nhưng hiển nhiên một điều, y không thích hợp cho chuyện này, thường xuyên bị vấp phải đá té nhào khiến người ta cảm thấy phiền toái thì không nói làm gì, một khi đối mặt với con mồi, con mồi lại không hề sợ y một chút nào. Cái này cũng không thể trách y, động vật ở vùng núi thường có khổ người lớn hơn người sống trong rừng cây rất nhiều.

“Quang, Quang đã đi năm ngày đêm rồi sao vẫn chưa trở lại.”

Mục Túc ngồi một chỗ, ôm chân nhỏ giọng lẩm bẩm không ngừng.

Đột nhiên, người bên cạnh đồng lửa đứng lên. Có một bóng người không biết từ lúc nào đã đứng đằng sau lưng Mục Túc, trong khi khổ chủ lại không hề cảm nhận được, một mực lẩm bẩm tại sao Quang còn chưa trở lại. Người nọ đưa lưng về phía ánh mặt trời đang sắp lặn đằng tây, cả người dường như được tắm trong vầng hào quang, nhìn không ra là ai, cho đến khi người nọ lắc lắc cánh tay với mọi người, liền có người kêu lên.

“Là tộc trưởng.”

Mục Túc nghe được có người nhắc đến Quang, liền ngẩng ngẩng phất đầu lên, nhưng còn chưa thấy được người, thì đã bị kẻ đằng sau ôm lấy.

Mục Túc dùng sức giãy dụa.

“Buông, người là ai?”

Người kia không nói gì. Mục Túc há miệng cạp, nhay a nhay.

“Quang!”

Hàm răng vốn được coi là khỏe mạnh của Mục Túc nói cho y biết, cái tên có thịt dai nhách này chính là Quang.

“Khí lực của Mục Túc càng ngày càng lớn nha. Sao vậy? Quang đi hết mấy ngày, Mục Túc có phải nhớ Quang muốn chết rồi không a?”

“Mới không có á.”

“Nhưng Quang mới vừa rồi còn nghe thấy Mục Túc đang oán trách Quang sao chưa quay lại mà.”

“Cái kia.... Chỉ nói có một chút, có một chút thôi mà.”

Quang nghe đến đó lập tức kéo Mục Túc đi tới bờ sông, chăm chăm nhìn, sau đó đột nhiên đề xuống.

“Quang muốn Mục Túc muốn chết luôn.”

“Quang, cái đồ cầm thú người muốn làm gì?”

“Giao phối a! Đã lâu không có làm rồi. Cái chỗ của Quang không có chỗ phát tiết khí lực a.”

Mục Túc đá một phát.

“Người giỡn chơi cái kiểu gì vậy? Mới trở về mà người đã nghĩ tới cái này?”

“Giao phối là một chuyện rất là trọng yếu.”

Vừa nói, Quang vừa kéo khổ lên, áp xuống. Mục Túc tung mình xoay tay chống vào tảng đá định chạy trốn, không ngờ Quang đã đè vai y xuống, đem y áp lên tảng đá. Một tay vén khổ Mục Túc lên, để lộ ra cái mông trắng nõn nà, hạ thể lập tức rúc sau vào trong cơ thể Mục Túc.

“Ồ!”

Quang đã ghen cái giờ khắc này lâu lắm rồi.

“A!”

Quang trải qua mấy ngày không phát tiết được, cảm xúc tích lũy rất sâu, ngay cả cái mông trắng nõn của Mục Túc cũng muốn chống đỡ không nổi.

“Vù vù!”

Quang dùng tay giữ chặt lấy eo Mục Túc, mãnh liệt dùng tính khí của mình đâm chọc lung tung ở bên trong Mục Túc.

“A!”

Tiếng kêu của Mục Túc không ngừng vang vọng khắp nơi.

48. Chương 48

Cự không khỏi lo lắng hỏi.

“Bọn họ không sao chứ?”

An vừa mới cùng Quang trở về, đặt mông ngồi xuống đất.

“Để cho tộc trưởng làm đi. Hẳn nhịn lâu lắm rồi. Chưa từng thấy ai có tinh lực tràn đầy như vậy. Mấy ngày nay không được ngủ đủ giấc, ngày đêm đều dùng để lên đường, vừa mới ngồi xuống ăn chút gì đó thì hẳn lại nghĩ đến Mục Túc. Gần đây thì tính tình bắt đầu bạo phát. Hi vọng qua hết tối nay hẳn có thể bình thường trở lại.

“Các người có nhìn thấy Thần Núi không?”

“Căn bản là không có Thần Núi gì hết. Trên đỉnh núi có rất nhiều băng tuyết bị nhiệt độ hun chảy trượt rớt xuống núi, khiến nước sông bị chia nhánh lưu chuyển. Chúng ta lên đến đó chỉ thấy toàn băng tuyết, cái núi kia cao lắm nha, chúng ta phải bò mất hai ngày hai đêm đó.”

“Chúng ta có phải đi xuống hạ du nữa không?”

“Quang muốn, chỗ nào có nước thì chỗ đó có sự sống, có lẽ sẽ tình được một bộ lạc nào đó ở ngọn núi phía đông hay là một vùng thảo nguyên nào đó.”

“A! Mục Túc không cần.”

Tiếng kêu của Mục Túc truyền tới khiến đám giống đực còn lại nhiệt huyết dâng trào, rối rít nhích tới gần giống cái của mình. Cái loại không khí này, thứ cần kíp nhất chính là đi tìm chỗ nào đó lập tức thân mật đi. Chuyện khác nói sau.

Mục Túc nói đá cần bưng y khiến y đau, cho nên Quang kéo y dậy, cho y nằm trên người mình, dùng tay ôm lấy Mục Túc đưa đẩy mông y, hạ thể thì không ngừng hất hất lên trên.

Mục Túc nằm gục ở trên người Quang không biết đã phát tiết bao nhiêu lần rồi, ngay cả muốn rên cũng rên không nổi, bốn phía yên tĩnh đến độ có thể nghe rõ được tiếng hít thở.

“Quang muốn Mục Túc muốn đến chết luôn. Mỗi lần nằm xuống định ngủ là lập tức nhớ đến người. Quang vừa nghĩ tới Mục Túc là lại phải lấy tay tự đem tính khí của mình phát tiết a. Những lúc đó, Quang nghĩ ngay khi gặp lại Mục Túc phải cố gắng làm hơn mấy lần như vậy mới đã nghiệm a.”

Quang có lẽ phải cảm thấy may mắn vì ở xã hội nguyên thủy chưa có cái danh từ mỹ miều tên là “Đồ lưu manh”, vì thế Mục Túc chỉ giương đôi mắt mông lung trừng Quang. Mục Túc không còn khí lực để nói, trong đôi mắt không có tiêu cự kia chỉ có thể phát ra một tia không thể tin được, Quang thế nhưng lại đem cái khí khái thẳng thắn hào hùng mà nói chuyện đó với y. Cứ như đang trách móc bởi vì y không phối hợp với hắn cho nên mới gây ra sai lầm như vậy.

Cái thứ cứng rắn của Quang rốt cục cũng chiếm được thỏa mãn, hiện tại đang trong giai đoạn thưởng thức, Quang dùng tay bóp bóp mông Mục Túc, thuận tiện mon men vuốt ve nếp gấp cái lỗ đáng yêu của y.

“Mục Túc sao không nói lời nào?”

Quang nhét ngón tay vào trong hậu đình Mục Túc, bắt đầu khuấy động. Tiếng nhóp nhép cộng thêm chất lỏng ở bên trong theo động tác của hắn mà vang lên, trào ra ngoài. Quang lại càng cảm thấy hứng thú, ra sức dùng tay chơi đùa với cái lỗ, làm hại Mục Túc bị không khí lạnh thổi vào, hậu môn bất giác co lại.

“Mục Túc rất lạnh sao?”

Quang ôm lấy Mục Túc, lực trong đồng hành lý lấy ra một tấm thảm gói Mục Túc lại.

“Mục Túc đừng có ngã bệnh nha. Quang sẽ đau lòng đó.”

Mục Túc nghe thấy, vừa mới định cảm động thì Quang lại tuôn ra một câu.

“Mục Túc nếu bị bệnh thì không thể cùng Quang giao phối, đúng không a? Nhưng Quang không thể chịu được một ngày mà không có Mục Túc.”

“Cầm thú!”

Mục Túc dùng hết khí tàn mắng một câu liền ngủ thiếp đi.

Đến khi tỉnh lại thì đã nghe thấy Quang đang ghé vào lỗ tai y gọi.

“Mục Túc tỉnh a tỉnh, Mục Túc.”

Mục Túc vừa mới lấy lại được ý thức thì phát hiện bản thân đã bị Quang ôm vào trong ngực. Nhưng y mệt đến mức không thèm động dậy, chôn cái đầu tóc dài của mình vào ngực Quang, rầu rĩ nói: “Để cho ta ngủ.”

“Quang đâu có nói là không cho người ngủ đâu, nhưng người mở mắt nhìn một chút a. Nơi này sau này sẽ là chỗ chúng ta ở nè.”

Mục Túc ngáp một cái quay đầu nhìn, lập tức bị cảnh vật trước mắt dọa cho sợ ngây người. Bọn họ hiện tại đang ở trên một sườn núi nhỏ. Trước mặt là một mảnh thảo nguyên xanh mướt, xa xa còn có trầu rừng, hươu nai, rất nhiều rất nhiều động vật khác nhau. Các tộc nhân thì đang chăm chỉ dựng lều, phía xa còn có một thác nước nhỏ.

Mục Túc mơ mơ màng màng quay đầu.

“Quang, ta đang nằm mơ sao?”

Quang lắc đầu, hung hăng cúi xuống hôn y một cái.

“Ở đây sau này chính là nhà của chúng ta.”

Mục Túc nhìn Quang đang tràn đầy tự tin.

Nhà sao? Nhà của Mục Túc và Quang, có cả một bộ tộc do Quang lãnh đạo, có thổ địa phì nhiêu giàu có, có một thảo nguyên xanh mướt nhìn không thấy điểm cuối. Sau này nhất định sẽ có một bộ tộc nguyên thủy cường đại nhất do người lãnh đạo vô cùng ưu tú, có tiềm lực vô cùng được sinh ra.

49. Chương 49: Ngoại Truyện Sói Núi

Quang quyết định thành lập một bộ tộc của riêng hắn tại miếng đất phì nhiêu màu mỡ này, toàn bộ hơn hai trăm tộc nhân đi theo hắn liền bắt đầu một cuộc sống mới.

Nhờ có một túi to bảo bối hạt giống hoàng kim của Quang, cùng với việc Mục Túc phát hiện trồng lúa mạch ở nơi này sẽ phát huy được công dụng rất tốt, vì thế mọi người bắt đầu nghe theo sự chỉ dẫn của Quang thay đổi cách sống, chủ yếu dựa vào đánh bắt trồng trọt sống qua ngày.

Có mảnh đất phì nhiêu như vậy, trồng trọt thêm nhiều thực vật phong phú chính là bước đầu tiên để xây dựng sự nghiệp. Có điều người vùng núi không có tí ti kinh nghiệm gì về trồng trọt. Cũng may Mục Túc trước kia có học qua cách trồng trọt. Chính vì thế, Mục Túc yếu đuối chả có tí công dụng gì cuối cùng cũng có đất dụng võ phát huy cơ hội.

Ban ngày, giống được xuất môn sẵn sẵn, đánh cá; giống cái thì đi theo Mục Túc học cách gieo giống.

Mấy tháng qua, cuộc sống thật yên bình, hết thảy tựa hồ đều đi theo chiều hướng rất thuận lợi. Tuy nhiên, có một ngày tộc nhân của bọn họ lại phát hiện gần đó có một bầy sói thường lui tới.

Sói ở vùng núi thường có thói quen chạy quanh quẩn. Bọn nó luôn chạy vây thành một vòng lớn, hơn nữa bọn nó có đôi khi cố định ở một chỗ đến mấy ngày trời. Theo tình huống, xem ra có lẽ là bầy sói cũng sống cố định tại vùng núi này.

Sói không ngừng tụ tập tại những nơi tộc nhân thường lui tới, vì thế công tác của giống được cũng bị đình chỉ theo, tùy thời bảo hộ giống cái và đứa nhỏ của mình.

Quang ra ngoài cùng thuộc hạ thương nghị đối sách. Mục Túc đột nhiên cảm thấy khát nước, nhưng trong bình lại không có một giọt nước nào. Mục Túc băn khoăn có nên chờ Quang trở về rồi mới đi lấy nước hay không. Mục Túc nhìn ra ngoài sơn động, y chỉ cách thác nước có mấy trăm thước, khoảng cách nhỏ này làm y cảm thấy không có vấn đề gì lớn. Nhìn quanh cũng thấy có rất nhiều tộc nhân đang đi lại gần đó, thế là lá gan của y lại lớn thêm chút ít.

Mục Túc lấy bình nước tới thác múc nước, mới vừa đem bình đặt vào trong nước, đột nhiên ở giữa sông lại xuất hiện bóng một con sói. Mục Túc nuốt ực một cái, chậm rãi ngẩng đầu lên nhìn. Trên tảng đá gần thác nước có một con sói cực lớn đang đứng, hơn nữa còn đang nhìn chăm chăm vào y.

Hiện tại, Mục Túc ngay cả khí lực kêu cứu mạng cũng đã bay sạch sẽ, chân cũng nhũn ra rồi.

Con sói kia nhìn thấy Mục Túc ngồi phịch xuống đất. Mục Túc biết cho dù mình có thể chạy, chỉ sợ hành động thiếu suy nghĩ lại khiến con sói kia càng có hứng thú đi săn hơn, vì thế liền bất động, cùng con sói kia chơi trò đấu mắt.

Đột nhiên, đằng sau chân con sói kia lộ ra một cái đầu sói con nho nhỏ, xem ra là con của con sói lớn kia.

Nó cũng nhìn xuống Mục Túc, đột nhiên lại chạy xuống, hướng thẳng đến chỗ Mục Túc, cạp lấy cái khố của y điên cuồng kéo.

Mục Túc giật mình, gắt gao túm lại cái khố của mình, không ngừng lùi về sau.

“Người muốn làm cái gì? Quang! Cứu mạng a, có sói!”

Tiếng kêu của y cuối cùng cũng thành công đem lực chú ý của tộc nhân hướng lại đây.

Quang nhìn qua con sói lớn lại nhìn tới con sói nhỏ, nhẹ nhõm thở hắt ra một hơi. Con sói kia chính là con Lang Vương hắn đã cứu, nhìn khí thế của nó liền biết nó không có ác ý. Lại nhìn qua con sói nhỏ không ngừng kéo cái khố của Mục Túc xuống kia, nó chỉ là đang cùng Mục Túc chơi đùa mà thôi. Con sói nhỏ trên đầu có một đốm lông trắng đặc biệt này chính là cái con lần trước liếm liếm mặt Mục Túc.

Quang ra hiệu cho mọi người dừng lại cách chỗ Mục Túc khoảng một trăm thước, bản thân thì leo lên sườn núi con sói đang đứng, nói.

“Người bạn dũng cảm của ta là người sao? Đến đây thăm chúng ta sao?”

Sói có khứu giác rất nhạy, Quang nghĩ có lẽ là do nó ngửi thấy được mùi của Quang và Mục Túc mà tìm đến đây.

Nó lần này đến cùng với đứa con, có thể thấy được nó rất tín nhiệm Mục Túc và Quang.

Con Lang Vương kia nhìn đứa con một cái, sau đó kêu một tiếng. Con sói nhỏ liền dừng lại, ngược nhìn cha nó đang đứng trên sườn núi, lưu luyến không muốn rời khỏi Mục Túc. Mục Túc lúc này đã lui về phía sau. Con sói nhỏ khom người lùi về sau mấy mét bỗng xông lên trước. Mục Túc sợ hãi, vấp té sắp xuống. Con sói nhỏ tưởng mình làm Mục Túc té, đắc ý thè lưỡi liếm mặt Mục Túc rồi chạy đi, cố sức nhảy lên sườn núi đứng cạnh cha nó.

Lang Vương cúi đầu ngoạm gáy đứa con nhắc lên, xoay người rời đi.

Có người hỏi Quang.

“Quang, con sói kia tới làm cái gì?”

“Là tới chào Quang. Xem ra mọi người có thể tiếp tục săn bắn và canh tác rồi.”

“Nhưng bây giờ còn chưa đi a.”

“Triệu tập mọi người lại họp.”

Tộc nhân nghe lệnh đi triệu tập mọi người. Quang đến gần Mục Túc kéo y đứng lên, nhưng y chỉ ngồi dậy, làm hại Quang tưởng y té bị thương hay làm sao đó.

“Mục Túc, người té có bị thương không?”

Mục Túc ngăn người nhìn Quang.

Quang ngồi xổm xuống xem xét. Ngay cả trầy da cũng không có a.

Quang vuốt ve mặt Mục Túc.

“Mục Túc, người có khỏe không?”

“Khỏe mà. Chỉ là chân nhũn rồi, không đứng dậy nổi thôi.”

Mục Túc bị dọa đến mức chân nhũn còn chưa có khôi phục lại đâu.

“Ha ha!”

Quang nở nụ cười.

“Là con Lang Vương lần trước chúng ta cứu đó. Nó mang con đến chào hỏi chúng ta.”

“Con lang kia nó muốn ăn ta, nó liếm nó cắn ta, ô ô.....Thật đáng sợ.”

Mục Túc nhào vào lòng Quang, nức nở.

“Mục Túc, con sói nhỏ kia còn chưa được nửa tuổi a.”

Quang có chút xấu hổ, không xác định được Mục Túc có phải là đang nói giỡn hay không.

Mục Túc từ trong lòng Quang ngẩng đầu, dùng ánh mắt thập phần ủy khuất nhìn hấn.

“Nhưng nó cắn khố của ta, làm ta té, là thật mà!”

Mục Túc kích động tột độ. Quang bắt đắc dĩ bế y lên.

Quang tuyên bố với tộc nhân có thể khôi phục lại cuộc sống thường ngày, nhưng không được phép đến trêu chọc những con sói gần đó. Nếu tội nó không chủ động công kích tộc nhân, tộc nhân cũng không được đi trêu chọc bọn nó, phải cùng bây sói chung sống hòa bình. Ban đầu tộc nhân còn có chút lo lắng, làm việc đều cẩn thận quan sát. Nhưng chậm rãi ngày qua ngày, mọi người phát hiện, những con sói này tựa hồ cũng có ý tránh né phạm vi hoạt động của mọi người. Cho dù có gặp ở khu vực săn bắn, chỉ cách có mấy trăm thước, bây sói cũng không khởi xướng công kích tộc nhân.

Quang trong lúc đó nhìn qua con Lang Vương, nó cùng nhìn lại, sau đó cả hai đều ăn ý tiêu sái rời khỏi.

Bầy sói hình như cũng thu được mệnh lệnh phải chung sống hòa bình với các tộc nhân của Quang. Tóm lại hai bên đều bình an vô sự. Đương nhiên cũng có vài phần tử không phục, nhưng đó chính là con sói con luôn khi dễ Mục Túc, chính thức trở thành niềm vui thú cho cuộc sống tẻ nhạt của nó.

Con sói con kia luôn xuất hiện một cách xuất quỷ nhập thần ngay bên cạnh Mục Túc, luôn tìm cơ hội vồ lấy Mục Túc, sau đó đắc ý nghe Mục Túc tru lên, đập tới đập lui trên người Mục Túc. Bất quá, một con sói nhỏ làm sao có thể đả thương được người, chỉ là do Mục Túc phản ứng quá mức, cho nên cho dù có người nhìn thấy cũng chẳng ai quản làm gì.

Thằng đến khi bầy sói rời đi.

Phản ứng của Mục Túc là lớn nhất. Y cực kì vui vẻ.

“Chúng nó rốt cục cũng đi rồi.”

“Chúng nó còn có thể quay lại. Dựa theo tập tính của chúng nó, qua một thời gian sẽ có thể quay lại đây trụ mấy ngày, vòng đi vòng lại.”

Một câu này của Quang đã hoàn toàn tiêu diệt Mục Túc vừa mới ló đầu đón ánh rạng đông.

“A!”

Từ nay về sau, bộ tộc của Quang bắt đầu cùng bầy sói làm bằng hữu kéo dài đến trăm năm. Thằng đến khi bộ tộc của Quang lại một lần nữa di cư đến nơi khác.

P/S: Cùng bầy sói ở chung dĩ nhiên bộ tộc sẽ bị ảnh hưởng ít nhiều. Thế nên, bộ tộc của Quang về sau liền xuất hiện một đồ án hình đầu sói, nhìn qua rất dũng mãnh rất bư hân.

50. Chương 50: Ngoại Truyện Mục Túc Và A Đan

Chỉ chớp mắt, A Đan – đứa con của Mục Túc và Quang đã lớn lên thêm một chút, phiền não của Mục Túc cũng theo đó mà cấp số nhân.

Mục Túc phát hiện A Đan luôn hỏi y một vài câu khiến y cứng họng.

Tỷ như.... “Vì cái gì mẹ của người khác đều là ngồi xổm mà đái, còn mẹ Mục Túc lại giống như giống đực đứng đái là thế nào?”

Mục Túc trả lời.

“Ta là giống đực.”

A Đan lập tức theo sát vấn đề.

“Vì cái gì mẹ của người ta là giống cái, mà mẹ của ta lại là giống đực?”

“A Đan, chờ ba Quang của người trở về thì đến hỏi hần đi.”

“Được. Nhưng Mục Túc, người nếu là giống đực, vì cái gì người không cùng giống đực khác đi săn thú a?”

Mục Túc lúc này đứng ngồi không yên. Y thực sự không biết phải trả lời như thế nào nữa. Mục Túc đứng lên.

“Ta đột nhiên nhớ tới còn có việc phải làm. A Đan tự mình chơi đi ha. Mục Túc phải đi ra ngoài trước.”

A Đan thất vọng nhìn Mục Túc như có lửa cháy dưới móng phóng ra khỏi sơn động. Mấy câu hỏi của nó, một câu Mục Túc cũng chưa có trả lời a.

Mục Túc ra khỏi sơn động của không có chỗ nào để đi. Nhưng nếu ở trong đó cùng với A Đan thì lại càng đáng sợ hơn. Mục Túc nghĩ nghĩ, thôi thì đến cho tảng đá sinh đôi ở gần đường ẩn thân chút đi, vừa tránh được A Đan vừa có thể ngủ một chút, chờ Quang trở về rồi bắt hần đi trả lời câu hỏi của A Đan.

Mục Túc đến tầng đá sinh đôi cùng tộc nhân đang canh gác bắt chuyện một lát, sau đó trốn ra đằng sau tầng đá đánh một giấc.

Buổi chiều, Quang trở về, tộc nhân canh gác nói với hắn, Mục Túc đang ở tầng đá bên kia chờ hắn. Quang đi tìm, nhưng không thấy người, liền biết y nhất định là trốn đi ngủ rồi. Quang nhảy lên một khối đá, một tay vịn đá bên cạnh, kêu vài tiếng.

“Mục Túc, người ở đâu?”

Đột nhiên, phía dưới tầng đá có người đang túm lấy khớp của hắn.

“Ta ở đây nè.”

Quang cúi đầu.

“Người trốn ở đây làm cái gì?”

“Quang, người nói nhỏ thôi. Coi chừng A Đan nghe thấy lại tìm đến.”

“Người trốn A Đan? Tại sao?”

“Nó hỏi ta vì các gì mẹ của người khác là giống cái, mà mẹ của nó lại là giống đực? Ta không biết trả lời nó như thế nào hết.”

“Ha ha, Mục Túc nói mình là giống cái không phải là đực rồi sao? Mục Túc là giống cái của Quang mà.”

“Chỉ có Quang mới nói như vậy thôi. Thân thể của Mục Túc vẫn là thân thể của giống đực.”

Mục Túc đỏ mặt nhìn chung quanh. Quang liền nghĩ Mục Túc đang thẹn thùng, theo đường mắt Mục Túc nhìn qua, hình như là đang nhìn phía dưới cái khớp của mình nha. Lúc này Quang mới nhớ ra bản thân còn đang giơ một chân giẫm lên chỗ tầng đá cao kia. Mục Túc từ dưới ngược lên liền nhìn trúng phong cảnh phía dưới khớp của hắn.

“Mục Túc nhìn đến cái gì vậy a?”

“Không có. Mục Túc mới không thèm nhìn cái đó.”

Mục Túc giấu đầu lòi đuôi, càng làm cho Quang xác thực đường nhìn.

“Rất hùng vĩ có phải không?”

Quang rất đặc ý, đặc biệt khi phát hiện Mục Túc đang nhìn nơi đó, nơi đó lập tức dựng thẳng lên trong thời gian cực ngắn, nhìn qua càng thêm hùng vĩ.

Mục Túc liếm liếm đôi môi khô khốc của mình, hành động vô thức nhưng mờ ám kia càng khiến Quang nháy mắt bạo phát.

Quang đột ngột vén khớp lên, đem tính khí đặt ngay trước mặt Mục Túc. Hai tay kéo đầu Mục Túc đến gần tính khí của mình.

“Mục Túc dùng miệng đi. Quang sợ bây giờ mà nhét vào người người thì sẽ làm người chảy máu mắt.”

Mục Túc nghe Quang nói, liền biết Quang đã sắp mất tự chủ, lập tức lựa chọn giải pháp tốt nhất chính là phải dùng miệng làm cho Quang phát tiết ra một hai lần đã, nếu không thì chỉ có bản thân chịu thiệt thôi.

Mục Túc nhắm mắt, ngậm lấy tính khí của Quang, không ngừng dùng lưỡi của mình liếm, dùng sức phun ra nuốt vào. Quang dường như còn cảm thấy không đủ, luôn hướng đến chỗ sâu nhất mà đẩy tính khí của mình vào thẳng đến cuống họng Mục Túc.

Mục Túc ho khan một trận.

“Khụ khụ!”

Mục Túc phun ra một bãi dịch trắng. Đó là tinh dịch Quang bắn ở trong miệng Mục Túc. Quang lại dùng lực động thêm vài cái, lại bắn ra thêm vài phát lên mặt Mục Túc.

Mục Túc còn đang thở dốc đã bị Quang túm ra khỏi tầng đá.

“Quang, người cái đồ dã thú! Người muốn làm cái gì?”

“Mục Túc, người hiện tại mắng cái gì cũng vô dụng thôi. Quang chính là muốn giao phối, muốn giao phối với cái lỗ nhỏ trên mông Mục Túc.”

“Đá sắc lắm. Ta phải ở trên người Quang.”

Mục Túc biết chạy cũng không thoát, thôi thì tìm vị trí thoải mái chút đi.

Quang không nói hai lời liền nằm lên tảng đá.

Mục Túc chậm rãi lắc lắc mông ngồi lên, đem tính khí của Quang nhét vào vào lỗ hậu của mình.

Quang đặt bàn tay to lên lưng Mục Túc. Mục Túc thì không ngừng đưa thắt lưng giúp cái dục vọng thật lớn của Quang thỏa mãn. Hiện tại, Mục Túc đã bị tên yêu quái Quang điều giáo đến thành thói quen, trong lòng tràn đầy dục vọng cầu hoan, sức lực dẻo dai cùng kỹ xảo cũng được nâng cấp không ít.

“Mục Túc, người thật sự là quá tuyệt vời. Tư thế giao phối và biểu tình đều khiến Quang muốn làm thêm vài lần nữa a.”

Mục Túc nằm úp sấp trong lòng Quang.

“Quang, người cái đồ yêu quái. Mục Túc bị người phá hư rồi.”

“Phá hư người mới tốt. Như vậy mới thoải mái.”

Quang đột nhiên thốc vào chỗ sâu nhất trong cơ thể Mục Túc bằng nhịp độ cực nhanh rồi bắn ra. Hai người đồng thời đều tiến vào cảm xúc cao trào, không ngừng run rẩy hạ thể.

Ở cái thời điểm này, ai mà chú ý tới cái việc A Đan đang đứng gần ngay đó chứ.

A Đan đứng cách đó không xa thấy một màn này. Bất quá A Đan tựa hồ nhìn thấy cảnh này liền hiểu, nó rất cực cũng phát hiện cha mẹ nó cùng với cha mẹ của bạn nó cũng có điểm giống nhau rồi. Nguyên lai cha mẹ nó cũng ôm nhau mà làm loại vận động thân thể tương liên này a. A Đan vui vẻ xoay người đi về, để lại một đôi bên kia còn đang ôm nhau cắn cắn liếm liếm, không hề phát hiện màn nóng bỏng kia đã bị đứa con nhìn thấy hết.

51. Chương 51: Ngoại Truyện Mục Túc Và Con Sói Nhỏ

Là bằng hữu thì nên có dạng giao tình như thế nào?

Mục Túc kỳ thực cho đến giờ vẫn không nghĩ y và con sói nhỏ hay khi dễ y kia lại là bằng hữu của nhau.

Mục Túc cảm thấy y giống như đồ chơi của nó thì đúng hơn.

Vài năm gần đây, con sói nhỏ kia đã trưởng thành, kích thước giống y chang ba ba của nó. Nhưng mỗi lần bầy sói trở lại, nó vẫn thường xuyên tìm cơ hội lên tới đằng sau y mà vồ lên, sau đó không ngừng chà đạp lên người y, giống như đã đem cái chuyện này thành một cái nghi thức chào hỏi rồi. Bất quá, cũng may mà Mục Túc nhận ra được dùm lông trắng ở trên đầu nó. Đã qua nhiều năm như vậy, bản thân y cũng không cảm thấy sợ hãi nữa, cũng thừa cơ mà đặt luôn cho nó cái tên “Hỗn Đản”.

.....

Thẳng đến một năm, lão Lang Vương qua đời, Quang ở trên thảo nguyên phát hiện thi thể của nó, có thể nhìn ra nó là chết già. Quang liền đem nó đi mai táng. Quang đoán rằng bầy sói sẽ phát sinh ra một trận hiến tranh đoạn vương vị. Rốt cục cũng ứng nghiệm.

Đêm nay trời mưa như trút nước, Tiểu Hỗn Đản đột nhiên mang theo cả người đầy miệng vết thương không ngừng chảy máu chạy vào sơn động của Quang, miệng còn đang cắn một con sói nhỏ đang hấp hối.

Lúc này, Tiểu Hồn Đản cự tuyệt bất luận kẻ nào tới gần, kể cả Quang. Chỉ có Mục Túc đến gần nó mới có vẻ an phận một chút. Vì thế Mục Túc đành phải băng bó giúp Tiểu Hồn Đản.

Mục Túc nhìn trên người toàn là vết thương của nó, cảm thấy rất khó chịu. Nhưng từ đầu đến đuôi, Tiểu Hồn Đản cho dù đau đến run rẩy cả người cũng không hừ lấy một tiếng, lại khiến Mục Túc khóc thành tiếng.

Băng bó vết thương cho Tiểu Hồn Đản xong, Mục Túc lại hỏi Quang đang kiểm tra con sói nhỏ kia như thế nào rồi. Tiểu Hồn Đản cũng quay qua nhìn Quang chờ đợi. Có lẽ con sói con cuối cùng mới vừa được sinh ra. Tại trận đấu tranh đoạt vương vị, nó bị đối thủ phát hiện, chờ đến khi Tiểu Hồn Đản đến cứu thì phát hiện nó đã thoi thóp rồi.

“Chân sau bị cắt đứt. Cũng không biết có còn vết thương nào khác nữa hay không. Phải theo dõi thêm vài ngày.”

Quang băng bó, cố định xương gãy cho con sói con, để cho Mục Túc đem nó thả bên người Tiểu Hồn Đản. Tiểu Hồn Đản liếm liếm con sói nhỏ một cái, cúi đầu ngủ.

Ngày thứ hai, Tiểu Hồn Đản không chào hỏi ai liền biến mất, chỉ để lại con sói nhỏ còn đang gào khóc.

Lúc Mục Túc gặp lại nó, thương tích của nó đã tốt lên rất nhiều rồi. Mục Túc muốn tiến lên, lại bị Quang kéo lại.

“Mục Túc không cần đi tới. Nó tới là để cáo biệt người. Bầy sói muốn rời đi. Bất quá bọn nó còn có thể sẽ trở về. Hiện tại thân phận của nó đã thay đổi. Nó là tân Lang Vương, sẽ không để cho người sờ nó nữa.”

“Vậy đứa nhỏ kia của nó thì sao bây giờ?”

Mục Túc cơ hồ ngày đêm không nghỉ ngơi, trông chừng con sói con Tiểu Hồn Đản để lại. Con sói nhỏ này vẫn còn sống, có điều chân sau của nó đã không còn dùng được nữa, nó thủy chung không hề đứng dậy lấy một chút.

Mục Túc nhìn bầy sói ở xa, đột nhiên chạy về lều ôm sói con ra. Ý muốn để con sói con nhìn ba ba và đàn của nó lần cuối cùng.

Con sói nhỏ nhìn thấy đàn sói, gào khóc kêu lên, Tiểu Hồn Đản đứng ở xa kia cũng cất cao giọng tru.

“Mục Túc, ta nghĩ Tiểu Hồn Đản cũng luyến tiếc. Nhưng nó biết không thể mang con sói con cùng đi. Vậy thì để chúng ta thay nó chiếu cố con nó cho tốt đi, hy vọng sau này Tiểu Hồn Đản trở về, con sói nhỏ này có thể cùng đi theo.”

.....

Bất quá, mọi người hình như đã quên mất một điều. Con sói con kia từ nhỏ đã đi theo Mục Túc, đến khi trưởng thành cũng bị lấy nhiễm tính cách yếu đuối của Mục Túc luôn, ăn no rồi ngủ, chả có lấy một tham vọng lớn lao nào.

Giữa trưa, Mục Túc nằm trên thảm nghỉ ngơi. Tối hôm qua lại bị Quang gây sức ép cả một đêm. Ý hiện tại đang muốn ngủ bù. Một đám lông bù xù leo lên người, nằm úp sấp trên ngực y. Mục Túc sờ sờ liền biết là sói con, hiện đã lớn rồi, cho nên cũng không gọi nó là sói con nữa. Mục Túc đặt cho nó cái tên kêu là Tiểu Khả Liên.

“Tiểu Khả Liên, đã trưa rồi sao?”

Tiểu Khả Liên mà quấy rối người khác ngủ trưa, đồng nghĩa với việc nó muốn ăn cơm trưa, nhưng lại không có ai cho nó ăn.

Nhắc đến cơm trưa, bụng Mục Túc bắt đầu kháng nghị. Có người vén rèm tiến vào. Tiểu Khả Liên vểnh tai lên nghe một chút. Là A Đan. Mắt không thèm hé lấy một khe.

A Đan là đến kêu Mục Túc ra ngoài ăn trưa. Bởi vì hắn nhìn thấy Tiểu Khả Liên vào đây. Tên kia chỉ mỗi khi đến giờ ăn thì mới giống một con sói.

“Mục Túc đi ra ngoài ăn cái gì đi. Là thức ăn Quang chuẩn bị cho người đó.”

Mục Túc ra ngoài ăn, hỏi A Đan.

“Quang đâu?”

“Đi ra ngoài săn thú rồi.”

Mục Túc nhìn qua sơn động, lại nhìn về phương xa.

“Bầy sói sẽ trở lại?”

“Hình như là thế. Đại nhân gần đây hay nói vậy.”

Không biết Lang Vương uy vũ kia khi nhìn thấy đứa con bị Mục Túc dưỡng thành như vậy thì có cái phản ứng gì đây a?

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/nguyen-thuy-thuan-sinh-thai>